

Giới thiệu Đáng Yêu

Đáng yêu - Đáng tiến hành - Tình Tự Tàn

Giới thiệu truyện ngôn tình thú vị này:

Trong khu rừng rộng lớn phía sau một căn biệt thự, có một con sóc bay Siberia sinh sống tên là Tô Bối. Tô Bối vốn là yêu tinh, nên thông minh hơn sóc bay bình thường, lại nghe hiểu tiếng người, cực kì hiểu chuyện.

Bình thường biệt thự vốn ít người. Tuy nhiên vào một ngày chủ nhân của căn biệt thự muốn dưỡng thương nên đã đến đây. Nghe đồn người này có thủ đoạn vô cùng độc ác, nhìn trúng người nào thì người đó sẽ chết. Tô Bối ở trên cao vừa vận bị nhìn thấy, sợ đến mức cứng người ngã thẳng xuống đất, vừa đúng lúc rơi ngay vào lòng vị "La Sát" kia.

Là một cô sóc có lá gan chuột nhắt, Tô Bối bèn nhả quả hạch trong miệng ra, nom nớp lo sợ đẩy tới trước mặt người kia...Căng thẳng tới mức nói lắp: "Cho, cho anh, xin... xin đừng ăn tôi... Tôi... QAQ"

Kể từ đó, tình cảm một người một sóc lại nảy nở.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1

Editor: Yulmi2704

Đêm qua thành phố L trải qua một trận mưa lớn. Trong khuôn viên của một căn biệt thự kiểu châu Âu tọa lạc dưới chân núi nằm bên ngoài ngoại ô thành phố, mấy chiếc lá héo khô trên cây cao lương (1) rơi đầy mặt đất. Thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi tới, mấy chiếc lá trên cây khẽ đung đưa qua lại.

(1) Cây cao lương là cây ngũ cốc quan trọng thứ năm trên thế giới sau lúa gạo, lúa mì, ngô và đại mạch.

Xung quanh có rất nhiều cây vân sam (2) cao lớn thẳng đứng, các tán cây nhọn dần về phần ngọn vươn ra mọi phía, mang theo màu xanh non mơn mẫm. Vô số các chạc cây xếp chồng lên nhau, trên đó thấp thoáng trông thấy những chùm sáng li ti từ nước mưa còn đọng lại.

(2) Cây vân sam (tên gọi quen thuộc hơn là cây thông) thuộc loại cây lá kim, thân gỗ, có rất nhiều loại, loại mà tác giả nói đến là loại vân sam rừng, sinh trưởng ở Trung Quốc

Thỉnh thoảng có làn gió nhẹ thổi qua, chỉ có tiếng xào xạc vang lên, khiến cho không khí xung quanh càng thêm vẻ tĩnh mịch. Đột nhiên một thân cây gần đó bỗng rung lắc dữ dội, một bóng đen lớn cỡ chừng bàn tay vụt qua, di chuyển tới thân cây bên cạnh.

Là một con sóc bay, thân thể tròn vo kéo theo chiếc đuôi to lớn phía sau, nó nhanh chóng đứng thẳng người, đôi mắt to đen như mực đảo quanh liên hồi, giống như hai viên pha lê đen tinh xảo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lông, hai bên quai hàm căng phồng, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Tô Bối dùng đôi mắt lo sợ đảo quanh bốn phía, sau khi xác định không có loài động vật nào khác, mới khom người lại, nhả hạt thông trong miệng ra, nhét vào trong một cái hốc nhỏ trên thân cây.

Sau khi làm xong tất cả, nó mới nhanh trí kéo một ít lá thông khô đến trước cái hốc, che chắn cẩn thận.

Trời đã vào cuối thu, đợi đến mùa đông sẽ rất khó để tìm thức ăn, cho nên nó phải dự trữ nhiều một chút. Thực ra thì đây đã là nơi thứ ba nó chuẩn bị thức ăn cho năm nay rồi.

Lần trước không cẩn thận bị một con chim đáng ghét phát hiện ra chỗ giấu thức ăn, kết quả bị nó mổ cho một cái ngã chổng vó lên trời, cuối cùng chỉ toàn bị phá rối.

Tô Bối là một con sóc bay sống trong căn biệt thự vắng lặng này. Cô vốn sống cùng cha mẹ tại nước E, ngày đó cha mẹ đều ra ngoài, Tô Bối chỉ ngủ một giấc trong hang, vậy mà lúc tỉnh dậy đã lại ngã từ đồng cũi trên xe vận chuyển xuống.

Bị ngã đau, nhưng may mắn cô lại tìm được một rừng cây rộng lớn xanh mướt phía sau căn biệt thự.

Rừng cây này thuộc về chủ nhân của căn biệt thự, tuy người đó không thường xuyên ở đây, nhưng nhân công luôn đúng lịch đến để sửa sang lại khu rừng.

Thức ăn ở đây cũng không nhiều, có không ít rắn trong khu rừng nhìn cô thèm thường chảy nước miếng. Là một loài từ nơi khác đến, nhưng Tô Bối lại có thể bay lượn trên không trung, cho nên kẻ địch có muốn cũng không bắt được cô.

Vì vậy mặc dù Tô Bối là một con sóc bay vẫn chưa trưởng thành, nhưng đã rời khỏi sự bảo vệ của cha mẹ. Bình thường tính tình cô rất chậm chạp, nói chậm, động tác cũng chậm, nhưng lại có thể tự nuôi bản thân tròn vo một cục.

Loài vật có thể bay giống cô ở nơi này chỉ có chim, cũng may bọn chúng không ăn thịt cô. Mùa thu đến, không ít chim chóc đã bay về phương nam, nhưng con Hồng Tước chân thọt tham ăn kia lại chẳng thèm đi gì cả.

Nó đã rất già rồi, không bay được nữa, nhưng đầu óc lại rất xấu xa.

Lần trước đồ cô giấu trong hốc cây là bị nó phát hiện, ăn không hết còn phá hoại, rơi vãi đầy đất. Lúc bị phát hiện còn nghênh ngang tự đắc kêu vài tiếng.

Làm hại tiến độ hoàn thành mục tiêu tích trữ lương thực của Tô Bối chậm lại hơn nửa. Cô vừa căng thẳng vừa lắp bắp chỉ trích, cuối cùng cũng chỉ mắng được một câu Hồng Tước tham ăn.

Hốc cây lần này rất kín đáo, Tô Bối cũng yên tâm hơn một chút. Lần trước bị nó phát hiện nên phần lớn thức ăn đều đã mất, tổn thất nặng nề.

Tô Bối còn phải tiếp tục đi kiếm ăn thêm nữa.

Thức ăn xung quanh khu vực này có cái nào hái được thì cô đã hái cả rồi, bây giờ chỉ còn lại chỗ gần căn biệt thự, nhưng cô không thích tới nơi đó chút nào.

Có người, lại còn có cả một con mèo béo chỉ thích hoạt động vào ban đêm nữa.

Tô Bối vươn đầu lưỡi tròn tròn ra liếm liếm cánh môi, cô muốn uống nước, khát quá. Lúc cô đang uống nước thì một con chim Tùng Kê bay tới.

"Tô Bối, Tô Bối, cháu biết gì không? Biết gì không?" Chim Tùng Kê cất giọng the thé.

Tô Bối ngẩng đầu, dùng móng vuốt nhỏ lau mặt: "Dạ?"

"Chủ nhân của nơi này trở về rồi. Tôi nghe A Cầu nói, nó nghe trộm người giúp việc nói chuyện với nhau trong bếp. Nghe nói chủ nhân nơi này vô cùng hung dữ, đôi mắt giống như mèo, buổi tối còn phát sáng nữa. Người đó chỉ cần nháy một cái cũng có thể treo lên được chạc cây cao kia! Đặc biệt rất ghét người khác ở trong địa bàn của mình, người đó có hàm răng rất dài, chỉ cần một nhát cắn cũng có thể thủng cả thân cây đó!"

Chim Tùng Kê run rẩy một chập.

Tô Bối "A" một tiếng, nói lắp: "Nhưng, nhưng trong rừng không có mùi của người đó, mà tại sao A Cầu không chạy đi?"

Chim Tùng Kê: "Haiz, đó là vì A Cầu có lợi cho người đó, những người kia cũng vì được việc nên mới không bị ăn thịt. Cháu thử tính xem, A Cầu có thể giữ nhà, còn con mèo béo kia có thể bắt chuột còn gì."

"Tôi, tôi cũng có thể làm việc cho người đó." Tô Bối suy nghĩ một lát, chỗ này rất tốt, cô muốn tiếp tục sống ở đây.

Chim Tùng Kê đập móng vuốt xuống mặt đất: "Nhưng cháu chỉ là một con chuột thôi, loài người không thích chuột, còn nuôi mèo để bắt chuột cơ mà."

Tô Bối không phải là chuột, cô bèn vội vàng giải thích: "Tôi, tôi không phải là chuột. Tôi là sóc bay. Ngày nào tôi cũng chải lông mà, không... không bẩn đâu..."

Chim Tùng Kê vô cùng nóng tính: "Sao cháu lại phải căng thẳng làm gì. Vậy cháu rốt cuộc là sóc bay hay Tô Bối thế?"

"Tô Bối là tên tôi, còn chủng loại của tôi là sóc bay ở nước E." Không thể nhận sai tổ tiên, đây là nguyên tắc của Tô Bối.

Chim Tùng Kê nói tiếp: "Cháu còn học loài người đặt tên nữa hả?"

Tô Bối không thèm nói nữa, im lặng uống thêm một ngụm nước. Cha mẹ nói, sau khi lớn lên nếu như muốn sống trong xã hội loài người thì phải biết giả ngây thơ, sau đó còn phải có một cái tên người nữa.

Tuổi của Tô Bối quá nhỏ, lúc mới sinh thì không nói, nhưng hiện tại phải tập thói quen gọi bằng tên người từ nhỏ, không thể cứ luôn gọi là sóc bay được.

Chim Tùng Kê uống no nước xong, nói: "Tôi phải đi rồi, cháu cẩn thận một chút, tạm biệt nhé."

Tô Bối dùng sức gật đầu.

Sau khi uống no nước cô bèn quay lại hốc cây của mình nghỉ ngơi. Cả người thoải mái dựa vào trong ổ, cái đuôi to lớn với lớp lông dày mềm mại phủ lên người, cơ thể cuộn tròn lại thành một nắm.

Trong giấc mơ, cô bị một người đàn ông cao lớn không nhìn rõ mặt bắt được, Tô Bối sợ hãi không dám nhúc nhích, nằm yên giả chết.

Người đàn ông nói: "Mi sống trong địa bàn của ta mà không hỏi ý kiến của ta sao?"

Tô Bối sợ đến mức lạnh run người.

Người đàn ông lại nói: "Ta muốn ăn mi."

Tô Bối đạp chân một cái tỉnh dậy, bên ngoài tối om, trời đang mưa lất phất. Tô Bối đi về hướng căn biệt thự, bình thường buổi tối người làm thuê trong căn biệt thự không nhiều, nhưng hôm nay lại vô cùng náo nhiệt.

Con mèo béo đang kia đang ngóc đầu dậy.

Tô Bối vào một cái đã chạy biến, con mèo béo đang lười biếng dựa bên bệ cửa sổ nhìn theo phương hướng của cô.

"Meo meo meo meo!"

Con mèo béo to lớn đang chuẩn bị đứng dậy thì đột nhiên bị người ta ôm ngang bụng bế đi.

Người giúp việc mập mạp nói khẽ: "Con mèo chết tiết, tránh ra nào. Ngày mai Đại thiếu gia tới rồi, mày còn dám đi vệ sinh lung tung thì tao sẽ lột da mày ra!"

Một người đàn ông khác cầm một cây چرا điện bước đến bên cạnh.

"Làm gì thế, buổi tối cũng cần dùng đến چرا điện sao?"

"Khu rừng đã lâu không được tu sửa lại rồi, tôi đi چرا mấy cây đại thụ đã chết héo, nếu không sợ gió thổi mạnh sẽ đổ mất."

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2

Editor: Yulmi2704

Sau khi quay về Tô Bối cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy sau này cô hạn chế đến gần căn biệt thự kia là được.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên mà cô làm chính là kiểm tra nơi giấu thức ăn dự trữ của mình nhưng vừa đến nơi đã ngẩn người. Lần trước là bị Hồng Tước phát hiện phá hư lương thực, nhưng lần này lại không giống vậy, چرا của cô đâu? Cái چرا đâu rồi?!

Hồng Tước đậu trên cây kêu riu rít, cả người xoay vòng vòng. Tô Bối không hiểu nó nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ cũng biết mình đang bị cười nhạo.

Cái đuôi sau lưng đột nhiên mềm rũ, phủ trên mặt đất quét qua quét lại.

Cây چرا mất rồi, điều này Tô Bối biết. Cô ngẩng đầu nhìn về phía biệt thự, dấu vết چرا cối bị di chuyển vẫn còn nguyên trên nền đất.

Tô Bối trèo lên چرا, con Hồng Tước thấy thế bèn sợ hãi bay đi. Cô cũng không để ý đến nó, lấy đà nhảy một cái bay về phía biệt thự.

Vì hôm qua trời mưa nên trên thân چرا bị چرا dính đầy bùn đất, dấu vết bùn khô xung quanh căn biệt thự hiện lên rất rõ ràng.

Tô Bối trốn sau một gốc چرا, nhìn ngó xung quanh một chút, có lẽ không có ai đâu nhỉ? Ngay cả con mèo béo kia cũng không ngủ trên bệ cửa sổ nữa.

Cô rất sợ bị bắt, nhưng nghĩ tới số lương thực mình vất vả kiếm được thì vô cùng đau lòng. Lần theo dấu vết tìm quanh một hồi, cô phát hiện đồng چرا bị cất được xếp chồng lên nhau trong một phòng chứa đồ.

Thật may quá, cái چرا cô giấu lương thực lại nằm ở trên cùng.

Tô Bối vội vã bò lên, moi ra một hạt thông, vừa nhìn nó vừa cảm thấy buồn bực.

Không thể mang tất cả đi trong một lần được, nếu muốn mang đi bằng cách bay thì chỉ có thể ngậm đồ ăn trong miệng thôi. Tô Bối không cần biết phải mất bao lâu, dùng cách gì, cô nhất định phải đem toàn bộ số thức ăn này đi.

Cố gắng nhét từng hạt thông vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Bối trở nên tròn quay, may mà lúc quay về cũng không bị ai bắt gặp.

Căn biệt thự cũng không nhỏ như Tô Bối tưởng tượng, người giúp việc trong biệt thự lúc này đều tập trung ở cửa lớn để nghênh đón chủ nhân trở về.

Chiếc xe màu đen thân dài có rèm che ở cửa chậm rãi dừng lại, cửa kính từ từ hạ xuống, một đôi mắt đen lạnh lùng nghiêm nghị của người đàn ông dần lộ ra, đôi môi mỏng mím chặt, mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt khó đoán, cả người toát lên vẻ âm trầm.

Quản gia khẽ gọi: "Đại thiếu gia..."

Qua một lúc vẫn không có câu trả lời, mặt trời mùa thu thật độc ác, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán quản gia ròng ròng chảy xuống. Ông cúi đầu ngày càng thấp, giống như bị ép xuống bởi ngàn cân, dường như chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất.

"Ừ."

Yết hầu của người đàn ông hơi trượt xuống, chỉ thốt ra một chữ, quản gia lại hít một hơi thật sâu, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, giọt mồ hôi trên gò má rơi thẳng xuống đất. Quản gia vội vã vươn tay mở cửa xe.

Phản cốp xe được cải tiến lại để xe lăn có thể dễ dàng trượt xuống, người đàn ông ngồi trên xe lăn chậm rãi tiến ra ngoài. Anh mặc một chiếc áo sơ mi cổ tròn, cơ bắp rắn chắc nổi lên dưới lớp vải, có thể thấy rõ được sức mạnh ẩn giấu bên trong.

Tư thế ngồi của anh rất nghiêm chỉnh, quần áo và đồ dùng hàng ngày đều đeo trên lưng, cả người chưa từng dựa vào phần tựa phía sau của xe lăn một lần nào. Hai tay gác lên tay cầm, giống như không phải đang ngồi trên chiếc xe lăn đại diện cho hai chữ "tàn tật", mà vô cùng thoải mái ung dung.

Phía trước căn biệt thự là một vườn hoa, bởi vì được chăm sóc thường xuyên nên dưới ánh nắng mùa thu trở nên vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt của người đàn ông kia lại không hề liếc nhìn lấy một lần.

Quản gia đưa anh đến phòng khách ở lầu một, anh vẫy tay một cái, quản gia hiểu ý vội vàng rời đi không dám quấy rầy.

Hồ Thừa Nghị nhìn phong cảnh bên ngoài, im lặng không lên tiếng.

Tô Bối đang nỗ lực vận chuyển thức ăn đến lần thứ ba, lúc đi ngang qua phòng bếp bèn trốn bên dưới cửa sổ vênh tai lên nghe ngóng.

Hai người giúp việc cầm bình hoa đặt lên bệ cửa sổ, một cánh hoa hồng đột nhiên rơi xuống mũi Tô Bối, cô bị ngứa, suýt nữa thì hắt hơi một cái.

Người giúp việc kia lại tiếp tục câu chuyện.

"Dáng vẻ của Đại thiếu gia thật đúng là dọa người mà, không nói không cười..."

Một người khác hơi lên giọng, nói: "Nếu không phải là Đại thiếu gia bị thương phải về đây tĩnh dưỡng, thì cô nghĩ mình sẽ có cơ hội được gặp người thật hả."

"Haiz..." Cô nàng thở dài, tay tiếp tục cắt một chiếc lá: "Từ lúc bị thương đến giờ đã bao lâu rồi, trên báo luôn nói là đang trong giai đoạn hồi phục, nhưng ba tháng rồi mà vẫn còn ngồi trên xe lăn, tôi nghĩ chân của Đại thiếu gia xem ra không..."

"Muốn chết sao, cô còn nói nữa cẩn thận quản gia lột da đấy!" Người kia lớn tiếng hù dọa.

Cô nàng không dám nói thêm gì nữa.

Tô Bối nơm nớp lo sợ co người trốn dưới cửa sổ, vì đang ở lầu một, bệ cửa sổ lại hẹp nên cô phải dán sát người vào tường mới không bị hai người đang đứng bên trên nhìn thấy. Nhưng đã một lúc lâu rồi mà hai người kia vẫn không đi, chán Tô Bối mềm nhũn, ngã nhào về phía trước.

Một người trong số đó là nữ nhìn thấy cô thì hét lên, người đứng bên cạnh cũng vì thế mà giật mình kêu lên một tiếng.

"Có chuột!"

Tô Bối vội vàng chạy trốn.

Người vừa nãy to tiếng bèn đánh cô nàng một cái: "Muốn chết à, chuột gì mà có lông đuôi dài như vậy? Có lẽ là sóc ở khu rừng phía sau chạy ra thôi, hơn nữa nhìn nó còn đẹp như vậy, thật hiếm có."

Người giúp việc nữ bị hù dọa liếc nhìn về phía sau, có lẽ sẽ không làm phiền đến Đại thiếu gia đang ở đại sảnh đâu nhỉ!

Hồ Thừa Nghị có tính lực tốt, khó chịu mở mắt, bỗng nhiên một bóng trắng vọt qua cửa sổ sát mặt đất trước mặt.

Đúng lúc đó, tiểu gia hòa kia va vào tảng đá, dừng lại một chút, nghiêng đầu qua nhìn vào bên trong.

Đôi mắt to màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn căng phồng, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại màu hồng nhạt.

Là sóc bay nước E.

Bởi vì đáng vẻ đáng yêu, tính tình ôn hòa lại thích dính lấy con người, cho nên đây là một trong số ít những giống loài thuộc họ chuột tương đối được yêu thích và vô cùng đắt tiền ở Trung Quốc. Thành phố L không thể có loài này sinh sống, vậy là từ đâu tới đây...

Tô Bối mở to hai mắt, nhìn căn phòng phía sau lớp thủy tinh hình như có người, người đó đang ngồi trong góc tối nên không thể nhìn rõ.

Thế nhưng cặp mắt kia lại đang nhìn cô chăm chăm, giống như chim ưng săn mồi, chỉ đợi thời cơ chín muồi sẽ vurun móng vuốt sắc nhọn ra chớp lấy.

Lông tóc toàn thân Tô Bối dựng đứng, chạy chồm chết.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Editor: Yulmi2704

Tô Bối bị dọa sợ bèn chạy trốn vào rừng cây.

Trên màn hình, camera đã bắt được cử động nhanh nhẹn của vật nhỏ kia. Quản gia xác nhận lại mấy lần mới chắc chắn nó là khách không mời mà đến.

Là sóc bay nước E, Hồ Thừa Nghị vô cùng chắc chắn với câu trả lời này.

"Do ai nuôi?"

Quản gia suy nghĩ một lát, trong biệt thự ngoại trừ một con chó và một con mèo ra thì không nuôi thêm loài động vật nào khác. Hơn nữa con sóc bay này lúc chạy trốn đã lao thẳng vào trong rừng, có lẽ là sóc bay hoang dã.

"Nhìn qua thì có vẻ như là sóc bay sống trong khu rừng phía sau, nhưng thành phố L lại không thể có loài này, có lẽ là vật nuôi ai đó để lạc mất!" Quản gia giải thích.

Hồ Thừa Nghị không nói gì nữa, chỉ ừ một tiếng. Quản gia lại lui xuống dưới.

Trận sóng gió này đối với loài người mà nói thì chỉ là việc nhỏ bé không đáng kể, nhưng đối với Tô Bối thì trên đoạn đường chạy trốn từ biệt thự về đây, trái tim trong lồng ngực cô như muốn nhảy hẫ ra ngoài.

Sau khi trốn trong cái hốc nhỏ trên thân cây mà mình tạo ra, cả người Tô Bối vẫn cong lên, lông đuôi dựng thẳng, một lúc sau mới chậm rãi mềm lại.

Tô Bối nhả hạt thông trong miệng ra, đếm đi đếm lại, càng đếm lại càng sốt ruột. Cô nhĩ mang được một ít về, nhịn ăn tiết kiệm cũng không thể duy trì sang mùa xuân năm sau được.

Tuy rằng qua mùa đông vẫn có thể tìm được thức ăn, ví dụ như lá cây, nhưng sao cô có thể ăn được!

Tô Bối bắt đầu đói bụng, đôi mắt nhìn vào đồng thức ăn trước mặt, cuối cùng cũng chỉ dám ăn một hạt.

Càng ăn càng thấy đói, mắt nhìn thức ăn mà nước miếng trong miệng dường như cũng chảy ra theo, cô lại hít một tiếng nuốt trở về.

Không được, thực ra bị loài người bắt cũng không thể coi là chuyện xấu. Từ nhỏ cô đã được dạy, nếu gặp người thì phải bỏ chạy, chạy không được thì phải làm nũng cầu xin.

Nhưng người ngồi trên ghế lúc này cảm giác rất đáng sợ, giống như mùa đông khắc nghiệt vậy.

Trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng lại sợ hãi không đủ can đảm. Đến buổi tối, hiếm khi có lúc trăng sáng sao thưa, Tô Bối nhìn hai lần, buồn bã vầy vầy đuôi.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Tô Bối ngồi ngay ngắn trên cành cây gần người, cuối cùng vẫn lấy toàn bộ can đảm đi lấy lương thực.

Ban đầu còn nom nớp lo sợ, nhưng sau nhiều lần cô chợt phát hiện những người giúp việc kia sẽ không đi lung tung, cuối cùng hành động cũng bạo dạn hẳn lên.

Hoàn toàn ném việc bị dọa sợ gần chết ngày hôm qua ra khỏi đầu.

Tô Bối: ʘ(*◦▽◦*)ʘ

Hồ Thừa Nghị không có thói quen nằm ỳ trên giường, đẩy xe lăn đi qua đi lại trong biệt thự.

Quản gia vốn muốn tìm người giúp anh, nhưng Hồ Thừa Nghị lại nói: "Tay tôi còn chưa tàn."

Lúc Tô Bối đi tới đi lui đến lần thứ năm, cô đã mang về được rất nhiều rồi. Nhét thêm một hạt nữa vào miệng, Tô Bối chuẩn bị quay về.

Bởi vì quá kích động, nên cô lên lên bệ cửa sổ lầu hai để bay, nhưng sau đó mới nhận ra mình phải đi qua phía trên chỗ Hồ Thừa Nghị đang ngồi mới được.

Đột nhiên Hồ Thừa Nghị ngẩng đầu, một đôi mắt sắc bén híp lại nhìn chăm chăm vào cô.

Ai cũng nói người này mà nhìn ai thì người đó sẽ chết, Tô Bối run rẩy, không điều chỉnh tốt góc độ, chột xoay người trên không trung, ngã thẳng xuống dưới.

Những tưởng sẽ bị ngã hoa mắt váng đầu, nhưng cảm giác dưới thân lại không cứng rắn như trong tưởng tượng.

Tô Bối mở mắt, một khuôn mặt nam giới khôi ngô kè sát trước mặt. Cha cũng giống như loài người, nhưng trong mắt cô, cha vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa trên môi, không giống người đàn ông này, đầy vẻ suy tư xen lẫn thích thú.

Vừa nhìn đã biết không phải người có thể làm nũng để xin bao nuôi rồi!

Chân tay Tô Bối cứng ngắc, không dám di chuyển.

Hồ Thừa Nghị nhìn vật nhỏ kia ngã vào trong lòng mình, vốn tưởng nó sẽ biết đường mà chạy đi ngay lập tức, ai ngờ lại chân cứng tay mềm, đôi mắt to mờ lớn, ngay cả cái miệng nhỏ nhắn béo mập cũng quên khép lại, cứ vậy mà choáng váng tại chỗ.

Cái bụng trắng cứ vậy mà lộ ra trước mắt anh, nhìn qua có vẻ rất mềm.

Hồ Thừa Nghị cau mày giờ tay chọc một cái, ừ, rất mềm. Vật nhỏ kia không có phản ứng, bày ra bộ dạng cần gì cứ lấy, lúc này chân mày anh mới hơi giãn ra một chút.

Bấy giờ Tô Bối mới phản ứng kịp, vội vã cong đuôi lên che đi phần bụng, cuộn người thành một cục trắng phau.

Người đàn ông cười khê bên tai: "Ha... Vật nhỏ này."

Giọng nói trầm thấp hơi khàn, tiếng cười nhàn nhả mà ung dung.

Bình thường tính cách Tô Bối rất chậm chạp, nghĩ cách chạy trốn cũng chậm, sau khi người đàn ông này cười một cái, cô bèn cảm thấy không còn nguy hiểm gì nữa. Có lẽ có thể sống sót chăng?

Là một con sóc bay không có tiền đồ, Tô Bối chỉ có thể cho anh hạt thông đang ngậm trong miệng.

Cô thờ dài một hơi, sau đó nhả toàn bộ hạt thông trong miệng ra. Thực tình thì cũng chẳng có mấy hạt, Tô Bối đành gom lại một chỗ rồi đẩy đến trước mặt người kia.

"Đừng ăn tôi... Ngày mai sẽ trả lại hết cho anh mà..." Tô Bối có chút ngượng ngùng, trong giọng nói còn pha chút ý tứ lấy lòng.

Nếu không bị hối thúc, lúc bình thường cô cũng sẽ không nói lắp nhưng lại nói hơi chậm, có điều lại vô cùng êm dịu, rất giống đang làm nũng.

Hồ Thừa Nghị nhìn vật nhỏ kia đẩy hạt thông tới, sau đó còn kêu chi chi hai tiếng với mình.

Tô Bối: "Anh không nói gì... Nghĩa là đồng ý rồi nhé..."

Hồ Thừa Nghị nhìn Tô Bối đứng thẳng dậy, hai chân nhỏ xíu đặt trước ngực.

"Chi chi... chi chi chi chi..."

"Chi... Chi chi chi..."

Hồ Thừa Nghị: Nghe không hiểu...

Sau khi nói xong, Tô Bối cẩn thận từng li từng tí lui từng bước về phía sau, thấy Hồ Thừa Nghị không làm gì thì lập tức xoay người tháo chạy.

Nhìn vật nhỏ kia rồi đi dứt khoát như vậy, Hồ Thừa Nghị cúi đầu nhìn mấy hạt thông trên đùi mình, nhặt một hạt lên nhìn. Bình thường hạt thông chính là thức ăn của sóc bay...

Anh lại bị một con sóc bay tặng thức ăn...

Tô Bối sống sót thoát ra khỏi miệng cộp, chạy đến bên bờ sông uống mấy ngụm nước lớn, rũ rũ bộ lông, sau đó lại lăn tròn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Vẫn còn sống.

Người kia cũng không phải loại thú dữ tội ác tày trời gì cả, Tô Bối nghĩ vậy, đôi mắt lại thoáng liếc nhìn về phía căn biệt thự.

Nếu chủ nhân căn biệt thự đã không xua đuổi, vậy thì có phải cô có thể mang toàn bộ thức ăn đi không?

Hôm nay không dám quay lại, lúc sau Tô Bối bắt đầu vơ vét những thức ăn còn sót lại trong khu rừng.

Mà lúc này bên trong căn biệt thự, Hồ Thừa Nghị dưới sự dẫn đường của quản gia đang đi tới phòng cất chứa đồng gỗ.

Quản gia: "Thông thường khu rừng kia rất hiếm khi được dọn dẹp, gần đây tôi chỉ sai người cưa những cây đã chết héo để dùng làm củi nhóm lửa."

Hồ Thừa Nghị không nói gì, cúi đầu nhìn hạt thông trong tay.

Vừa rồi con sóc bay đi ra từ trong biệt thự, trong miệng còn ngậm hạt thông, mà hôm qua nó cũng chạy trốn từ trong biệt thự ra ngoài.

Cách nghĩ của động vật khá đơn giản, chỉ có nơi nào đang cất giữ đồ của bọn chúng thì bọn chúng mới bắt chấp nguy hiểm để tìm đến.

Mùa đông sắp đến, cơ hội để tìm thấy thức ăn trong rừng rất nhỏ, đây là hạt thông đã được chọn lựa kỹ càng, trong biệt thự không thể có loại hạt thông này, chỉ có thể là do loài động vật thích cất trữ lương thực kiếm về. Vật nhỏ kia lại nhiều lần đến đây lấy hạt thông, rõ ràng thức ăn của nó đã bị mọi người không biết mà mang về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Editor: Yulmi2704

Trong phòng chứa đồ toàn là mấy thứ lặt vặt, không đáng tiền, cũng không cần thiết phải khóa lại để trông coi.

Đồng thân cây chất bên trong tỏa ra mùi thơm trầm đặc trưng của gỗ. Quản gia đẩy cánh cửa đang khép hờ, mùi thơm xộc thẳng vào mũi, nhưng khá nhiều bụi bặm nên ông hắt xì một cái.

"Đại thiếu gia." Quản gia mở rộng cửa, Hồ Thừa Nghị không cần đi vào cũng có thể nhìn rõ phần nửa diện tích căn phòng.

Anh nhìn dấu chân nhỏ xíu đầy bùn đất trên thân cây, sau đó cũng thấy được đồng lương thực dự trữ của Tô Bối.

Quản gia vừa nhìn thấy đã kêu lên: "Thảo nào con sóc bay kia lại chạy lung tung trong biệt thự."

Lương thực dự trữ của Tô Bối để ở trong thân cây này rất nhiều, không thể không cần được.

Nhưng mỗi lần cô chỉ có thể mang đi một chút, số lượng ít đến đáng thương.

Quản gia trèo lên đồng gỗ, còn rất nhiều bên trong hốc cây, với số lượng mỗi lần vật nhỏ kia mang đi thì đến bao giờ mới xong?

"Đại thiếu gia, làm thế nào bây giờ?" Quản gia quay đầu hỏi Hồ Thừa Nghị.

"Lấy toàn bộ lương thực của con sóc bay kia ra ngoài..."

Lúc này trong khu rừng, Tô Bối vừa tránh được một kiếp đang say mộng đẹp trong hốc cây của mình, cái miệng béo mập chớp chớp, dường như đang gặm vỏ cây trong mơ.

Trong giấc mộng, người đàn ông kia đã thả cô ra.

Tô Bối lấy toàn bộ can đảm nhìn đối phương đòi lại toàn bộ số lương thực của mình, người đàn ông kia không lên tiếng, giọng tay chỉ về phía phòng chứa đồ.

Cô nhìn theo, đồng ý rồi! Vui mừng cong đuôi xoay tròn hai vòng, sau đó vội vàng chạy đến đồng thân cây xem xét, nhưng lương thực của cô không thấy đâu cả. Quay đầu nhìn lại, người đàn ông ngồi trên xe lăn, toàn bộ thức ăn đều được đặt trên đùi anh, từng miếng từng miếng ăn quả thông của cô.

"Đây là thù lao cho việc thả mày ra." Người đàn ông nói.

Giấc mơ đẹp trở thành ác mộng, Tô Bối cảm thấy vô cùng khó để tiếp nhận việc này.

Trong lòng thấp thỏm, sang sớm Tô Bối đã bắt đầu hành động, cẩn thận chạy đến gần căn biệt thự. Nhưng cũng thật kỳ lạ, mấy ngày hôm nay không hề thấy con mèo béo kia ngủ trên bệ cửa sổ, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Lá gan Tô Bối lại lớn thêm chút nữa.

Mở lớn đôi mắt to tròn nhìn xung quanh thêm một lúc nữa, ha ha, không có ai cả!

Cô nhanh chóng chạy về phía phòng chứa đồ.

Hồ Thừa Nghị ngồi trên ban công lầu hai, khỏe mắt liếc thấy một bóng xám trắng vụt qua. Vật nhỏ kia lại tới?

Tối sớm thật, còn biết đạo lý chim dậy sớm có sâu ăn nữa.

Hồ Thừa Nghị bỗng nhiên muốn nhìn một chút, sau khi vật nhỏ kia phát hiện thức ăn dự trữ của mình đã biến mất thì sẽ có hành động gì.

Ừm, cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục cũng chỉ đến thế thôi. Trong lòng đầy mong đợi đến đây, nhưng tất cả đều biết mất, ngay cả một quả nhỏ cũng không thấy.

Đã kích này đối với Tô Bối mà nói là quá lớn!

Cô tự động run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối, mở to mắt, cái miệng nhỏ cũng quên khép lại, cứ đứng như vậy ngơ ngác nhìn đồng cây trước mặt.

Tô Bối chỉ có thể dựa vào số lương thực còn sót lại để vượt qua mùa đông năm nay, lúc quá đói còn phải mạo hiểm giá rét ra ngoài tìm thức ăn.

Hồ Thừa Nghị nhìn dáng vẻ đáng thương của vật nhỏ, đột nhiên lại có cảm giác đáng yêu.

Quản gia hơi chột dạ, tại sao mới sang sớm mà đại thiếu gia đã muốn đi nhìn một con sóc bay chứ? Nhưng vật nhỏ này cũng thật đáng yêu, nhất là bộ dạng bị lừa đến gần người như vậy.

Hồ Thừa Nghị nhìn thẳng vào mặt Tô Bối, thấy trong mắt vật nhỏ kia đã có ánh nước, hơi động lòng, nói với quản gia: "Lấy số thức ăn hôm qua để ở cửa phòng."

Quản gia không hỏi thêm gì, chỉ vội vàng làm theo.

Lúc hơi thở của quản gia đến gần, Tô Bối đã giật mình nhảy lên, chui vào trong khe hở giữa các thân cây.

Thật ra thì cô không nhìn thấy quản gia, chờ lúc tiếng động đi xa dần mới dè dặt tiến về phía cửa, trên mặt đất là một cái hộp.

Khịt khịt mũi, trong cái hộp kia có lẽ nào là tất cả số lương thực của cô.

Tô Bối sợ đây là cái bẫy giành cho mình, vì trên cái hộp này còn lưu lại mùi của người đàn ông hôm qua.

Cô dè dặt đi ra ngoài, xoay quanh cái hộp mấy vòng, từ đầu đến cuối cũng không dám đến gần.

Hồ Thừa Nghị từ phòng giám sát đã di chuyển đến cửa sổ lầu một, khẽ cau mày, đánh giá nhất cử nhất động của Tô Bối.

Cuối cùng Tô Bối bước lên kiểm tra cái hộp, hơn nữa còn lấy mấy quả thông bên trong ra nhét vào miệng.

Thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị trở về thôi. Lúc quay về cô theo bản năng quay đầu lại, người đàn ông kia vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm qua, vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt ấy vẫn bám theo cho đến khi cô chạy vào tận trong rừng mới thôi.

Tô Bối mang quả thông về tổ, sau đó lại quay lại chỗ cũ.

Chủ nhân của căn biệt thự này tuy ánh mắt có hung dữ một chút, nhưng lại là một người tốt.

Quả thông còn lại trong hộp quá nhiều, Tô Bối nhìn vào bên trong, quyết định ngày mai lại đến lấy. Trước khi rời đi cô còn cẩn thận tìm một cái lá lớn đậy hộp lại.

Lúc rời đi còn dậm dậm chân, nói với người kia: "Nhớ là không được ăn đâu đấy, mỗi ngày tôi sẽ tặng vài quả cho anh."

Tô Bối không biết người đàn ông kia nghe có hiểu không, nhưng bản thân cô đã làm cam kết rồi.

Lúc này Hồ Thừa Nghị ngồi trước cửa sổ nhưng lại không hề mở ra.

Tô Bối lớn gan, đầu tiên là chọn vài quả thông lớn, sau đó nhảy lên cửa sổ thả xuống.

Một người một vật đối mặt với nhau, Tô Bối thắng người, nói: "Này, cho anh đấy, cảm ơn nha, ngày mai tôi sẽ đến lấy sổ còn lại.

Không được sợ hãi, Tô Bối không hề luống cuống, chậm rãi nói ra.

Bên tai Hồ Thừa Nghị chỉ nghe được mấy tiếng: "Chi chi, chi chi, chi, chi chi chi..."

Thật sự nghe không hiểu.

Chờ sau khi vật nhỏ kia đi rồi anh mới tiến đến gần cửa sổ, mở ra, bên trên là mấy quả thông to.

Ngón tay hơi động, mấy quả thông liền lặn vào lòng bàn tay, thì ra còn muốn tặng mấy quả này cho anh nữa sao?

Hồ Thừa Nghị hép mắt, vật nhỏ này thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5

Editor: Yulmi2704

Tô Bối mang lương thực của mình trở về.

Trên đường gặp lại con chim Tùng Kê trước kia, Tùng Kê đang bới bới trên mặt đất, cũng không biết là muốn làm gì. Tô Bối tới gần hơn một chút, nó liền đứng thẳng người, nói: "Cháu đi vào căn biệt thự đó à?"

Tô Bối gật đầu một cái.

Tùng Kê cũng không tiếp tục đào bới nữa, đi tới nói: "Vậy cháu có nhìn thấy cái người hung dữ kia không? Chính là cái người mà nhìn ai là người ấy sẽ chết ấy."

Tô Bối nói: "Có thấy, nhưng tôi đâu có chết."

Tùng Kê thấy Tô Bối trử đồ trong miệng, nói chuyện không được tiện lắm, liền hỏi tiếp: "Cháu tới đó làm gì?"

Tô Bối có tật xấu là nói lấp, cũng không muốn nói nhiều, chỉ đơn giản trả lời: "Dọn thức ăn về."

Bởi vì trước khi rời đi, Tô Bối đã cho người đàn ông kia một ít hạt thông, nên nói chuyện cũng khá rõ ràng.

Tùng Kê kêu lên một tiếng: "Sau này đừng có đi nữa, cẩn thận mất cái mạng nhỏ đấy!"

Tô Bối nặng nề gật đầu, nhưng trong lòng lại yên lặng nói thêm một câu, đợi cô mang toàn bộ thức ăn về đã.

Tùng Kê vô cùng nhiệt tình, đi vòng vòng xung quanh Tô Bối hai vòng, nói: "Nhìn người cháu nhỏ như vậy, hầu hết toàn là lông, còn đâu chưa được hai lạng thịt nữa. Nếu mùa đông không có gì ăn thì tôi tìm ta."

Tô Bối cảm kích nhìn nó.

So với con Hồng Tước gây rối kia thì Tô Bối cũng coi Tùng Kê là bạn tốt. Tùng Kê vẫn cảm thấy Tô Bối mới chỉ là một đứa trẻ, nó chẳng qua chỉ giúp cha mẹ cô để mắt đến đứa nhỏ đáng thương này mà thôi.

Chưa nói tới bạn bè gì cả.

Tô Bối nhả hạt thông trong miệng ra, muốn cho Tùng Kê một ít, kết quả đối phương không nhận, nói: "Ta luôn cảm thấy nó dính nước miếng, bẩn lắm."

Tô Bối: QAQ

"Tôi chỉ ở ở hai bên má thôi mà." Tô Bối chỉ chỉ quai hàm mình.

Tùng Kê không nhận, nó đã trưởng thành rồi, làm sao có thể nhận thức ăn của một đứa trẻ được?

Tò Bối cũng không cưỡng ép, bèn quay trở về cái cây của mình. Cô nghĩ về việc Tùng Kê từ chối thức ăn của mình, vậy còn loài người thì sao?

Giống như hai lần trước, cô cũng đều lấy từ miệng mình ra để tặng người ta.

Thật ra thì Tò Bối cảm thấy những thức ăn này đã được bóc vỏ, rất sạch sẽ, nhưng người đàn ông kia nghĩ như thế nào thì cô không thể biết được.

Cho nên hai lần trước cô làm chuyện tốt thành chuyện xấu sao?

Nhưng người kia cũng không vì vậy mà tức giận đuổi bắt cô, hoặc anh không để ý đến việc trên thức ăn dính nước miếng, hoặc anh là một người vô cùng tốt.

Có điều hơi hung dữ một chút...

Tò Bối bị Tùng Kê nói như vậy thì càng ngày càng cảm thấy có lỗi, suy đi nghĩ lại nhất định ngày mai lúc đi lấy hạt thông sẽ không ngậm trong miệng nữa.

E hèm, ít nhất là không để cho người đàn ông kia nhìn thấy.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Tò Bối chạy nhanh đến căn biệt thự, cái hộp đựng hạt thông vẫn còn ở đó, cô đi đi lại lại mấy lần cuối cùng cũng xong.

Mặt trời từ từ nhô lên, Tò Bối ngồi xổm ở bên cạnh cái hộp.

Hừ hừ, mệt quá đi mất.

Lại liếc mắt thấy người đàn ông ngồi xe lăn kia xuất hiện bên cửa sổ.

Tò Bối theo bản năng lấy một hạt thông nhét vào miệng, nhưng đột nhiên dừng lại.

Bình thường đuôi của sóc bay luôn vênh lên ép sát vào lưng, Tò Bối suy nghĩ một chút, bỏ qua thói quen hạ đuôi xuống, quét đến bên cạnh người, sau đó lấy hạt thông lớn nhất đặt lên đuôi kéo đi.

Hồ Thừa Nghi nhìn vật nhỏ kia chơi đùa một lúc, sau đó lại hạ đuôi xuống mặt đất.

Anh biết lúc đi lại cái đuôi của sóc chuột sẽ không áp sát vào lưng, nhưng cũng sẽ không thả lỏng như vậy.

Cho nên lúc vật nhỏ kia kéo lê cái đuôi trên mặt đất thì anh hơi ngẩn người. Muốn làm gì đây?

Nhìn con vật nhỏ nhẩn đi từng bước về phía mình, vì thói quen di chuyển nhanh nhưng lại sợ làm rơi hạt thông trên đuôi nên tốc độ đã chậm đi không ít, lão đảo lắc lư, vô cùng đáng yêu.

Tò Bối đi tới phía dưới bệ cửa sổ, khóc không ra nước mắt.

Muốn leo lên thì không thể đặt hạt thông trên đuôi được, vốn dĩ cô cũng nghĩ chỉ để ở đây, sau đó gọi người đàn ông kia ra lấy, nhưng chợt nhớ ra hai chân anh không thể đi được nên bèn bỏ qua ý nghĩ này.

Cái miệng nhỏ há ra ngậm một góc, sau đó nhảy lên cửa sổ, hôm nay cửa không đóng.

Tò Bối thả hạt thông xuống trước mặt Hồ Thừa Nghi, sau đó đẩy từng chút một về phía anh.

Tò Bối: "^^^, cho anh này."

Hồ Thừa Nghi không nhận.

Tò Bối sợ hãi, không phải là đang chê cô làm bẩn rồi chứ?

Tò Bối nhìn hạt thông kia, lúc này cô mới chỉ ngậm một góc thôi mà. Tò Bối lại ôm hạt thông về.

Hồ Thừa Nghi nhướn mày, vậy là muốn lấy lại sao? Keo kiệt thật, một chút đồ thôi mà cũng không cho, thật là một con vật tham lam mà.

Lại thấy Tò Bối ôm hạt thông vào người, chân trước giữ chặt sau đó ra sức chà xát.

Qua một lúc lâu mới lại đưa hạt thông ra trước mặt anh.

"Sạch rồi."

Tô Bối mở to mắt nhìn Hồ Thừa Nghị đang giật giật đuôi mắt, sao lại có cảm giác vật nhỏ này đang lấy lòng anh nhỉ?

Âm thanh khẽ khàng mềm mại: "Chi, chi chi, chi."

Tô Bối thấy người đàn ông vẫn không nhận lấy thì tâm trạng vô cùng tồi tệ, đặt hạt thông xuống sau đó chạy vọt vào trong rừng.

Hồ Thừa Nghị hơi ngạc nhiên nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Đây là chạy trốn sao?

"Quản gia, hạt thông trong hộp còn không?" Hồ Thừa Nghị nói.

Quản gia đi ra ngoài nhìn một cái, cúi đầu thấy trong hộp chỉ còn lại vài hạt thông bị hỏng, trả lời: "Hết sạch rồi đại thiếu gia."

Hồ Thừa Nghị ồ lên một tiếng, xem ra vật nhỏ kia sẽ không tới nữa. Thật hi vọng nó mau mau trưởng thành, mấy ngày nay không hề thấy một con sóc bay nào khác, có lẽ là một nhóc lạc đường đáng yêu.

Mùa đông ở thành phố L vô cùng lạnh giá, không biết vật nhỏ kia có chống chọi được không.

Anh nhặt hạt thông trên bệ cửa sổ lên nhìn một chút, sau đó phân phó cho quản gia: "Chuẩn bị đi."

"Vâng."

Lúc này Tô Bối đang thất hồn lạc phách quay về khu rừng, quả của cô bị từ chối, lý do là bởi vì cô dùng miệng mình ngậm lấy.

Cô thất vọng ngồi bên dòng suối, Tùng Kê đang đi khắp nơi tìm thức ăn, nhìn thấy Tô Bối bèn chào hỏi.

"Haiz, sao cháu lại buồn thế?"

Tô Bối từ từ kể lại mọi chuyện.

Tùng Kê nói: "Cháu đừng quên, lúc trước cháu đều dùng miệng ngậm đồ, bây giờ lau sạch thì cũng có tác dụng gì đâu."

Tô Bối được nhắc nhở thì đột nhiên hiểu ra.

"Nếu cháu muốn cảm ơn anh ta thì đi tìm một cây thông để lấy hạt, sau đó đưa qua. Loài người chỉ thích nhận quà thôi!"

Tô Bối lại hỏi: "Nhưng làm sao tôi mang được nó đi bây giờ?"

"Tìm đại một cái lá lớn nào đó, sau đó cháu hãy kéo cái lá ấy mà đi."

Cách của Tùng Kê đúng là một cách tốt, Tô Bối nói là làm, cô tự mình đi tìm một cái lá thật to.

Sau đó nghiêm túc tìm kiếm thức ăn ở xung quanh, rất vất vả mới thu về được một đồng nhỏ. Cái miệng nhỏ nhắn cắn lên cuống lá, dùng sức kéo, đi từng bước về phía căn biệt thự.

Lúc này người đó hẳn là sẽ nhận thôi.

)

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6

Editor: Yulmi2704

Những đồ ăn trên lá cây đều là những thứ cô rất vất vả mới tìm được.

Sau khi trời vào thu, số lượng thức ăn nhanh chóng giảm đi, việc tìm được đồ tươi quả thực không hề dễ dàng.

Càng khó khăn hơn chính là cô phải lê thân mình nhỏ bé của mình để kéo theo chiếc lá to kia đến biệt thự.

Đi ba bước dừng một bước, cảm giác mệt đến mức hoài nghi về cuộc sống.

Tốc độ vô cùng chậm, Tô Bối ngồi nghỉ bên cạnh chiếc lá, nhìn bộ dạng của cô nếu muốn đem chỗ thức ăn này đến cho người đàn ông kia thì cũng rất muộn rồi, người ta cũng không ăn được nữa.

Trời lại sắp tối rồi, có lẽ chỗ đồ ăn này phải để đến ngày mai mới đưa đến nơi được. Tô Bối suy nghĩ một chút, hay là để ngày mai làm nhĩ, tìm một cái cái lá khác che lại là được.

Tô Bối nhìn xung quanh một chút, sau đó yên tâm rời đi.

Sáng sớm hôm sau cô đã chạy đến kiểm tra thức ăn có còn không, cũng may động vật trong rừng cũng không lấy đi, tất cả vẫn còn nguyên dưới chiếc lá hôm qua cô đặt lên.

Tô Bối vô cùng vui vẻ đi về phía biệt thự.

Sau một hồi vất vả cô mới kéo được chiếc lá đến biệt thự, Tô Bối nhanh mắt nhìn thấy con mèo béo mập khi trước, dừng lại một chút bèn xoay người chạy lại chỗ mấy cái cây.

Cô núp phía sau một thân cây to, cẩn thận quan sát xung quanh.

Con mèo kia trở lại rồi, Tô Bối không dám đi qua bệ cửa sổ nó thường hay ngủ nữa, vì tuy nó hơi lười một chút nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn.

Nó thừa sức bắt cô, chẳng qua bình thường không thèm để ý đến mà thôi.

Nhưng điều này cũng không thể hiện cho việc cô phải tự nguyện dâng mình lên cho nó bắt.

Tô Bối cúi đầu nhìn chỗ thức ăn bên cạnh, sau đó lại ngẩng đầu nhìn con mèo béo kia. Trong lòng không ngừng đấu tranh, đi hay không đi bây giờ?

Đây là một vấn đề vô cùng to lớn.

Cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng vẫn chưa nhích thêm được bước nào.

Tô Bối chờ một lúc mà không thấy người đàn ông kia đi ra. Hôm nay anh không ra ngoài sao?

Trong lòng có chút thất vọng, Tô Bối rũ đuôi xuống, tùy ý quét qua quét lại. Lúc đó cô lại lấy mấy hạt thông ra chậm rãi nhấm nháp.

"Sao còn chưa đi ra chứ?" Tô Bối tự lẩm bẩm.

Nếu không có con mèo béo kia thì cô đã sớm đi tìm người đàn ông kia rồi, nhưng nó lại cứ nằm đó ngủ gà ngủ gật.

Tô Bối: QAQ

Đến giờ ăn trưa, con mèo béo kia sẽ đi đến nhà ăn để lấp đầy cái bụng, lúc đó nó sẽ phải rời khỏi bệ cửa sổ, Tô Bối chỉ có thể tranh thủ khoảng thời gian này mà thôi.

Nhưng mà phải đi bằng cách nào bây giờ? Nếu cô đi như bình thường thì chỗ hạt thông này phải làm thế nào đây?

Tô Bối buồn bực. Làm sao để đưa cho người đàn ông đó đây?

Cuối cùng cô quyết định đi tìm anh trước đã.

Hồ Thừa Nghi vừa ăn trưa xong, đẩy xe lăn đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh. Hạt thông Tô Bối để lại hôm qua vẫn còn trên bệ cửa sổ.

Anh định thần nhìn lại, vật nhỏ kia đi thật rồi, không ngờ lại đi nhanh như vậy, chẳng có chút lưu luyến nào.

Dù sao thì anh cũng đã giúp nó giữ lại toàn bộ hạt thông cơ mà.

Ngay tại lúc Hồ Thừa Nghi đang suy nghĩ thì đột nhiên bên tai xuất hiện tiếng kêu quen thuộc.

"Chi..." Tô Bối chạy nhanh về phía anh.

Cô sóc bay bé nhỏ Tô Bối vô cùng vui vẻ, không uống công cô chờ lâu như vậy.

Hồ Thừa Nghi mở cửa sổ ra, một bóng trắng xám nhanh chóng vọt vào, vật nhỏ kia đã ngồi ngoan ngoãn trên bệ cửa sổ rồi.

Anh nhìn xung quanh một chút, lạ thật, hôm nay nó không tặng hạt thông cho mình sao? Miệng nó cũng không căng phồng ra như bình thường.

Bởi vì bộ lông cho nên cũng không nhìn ra được khuôn mặt nhỏ nhắn kia có thực sự mập hay không.

Sau khi nhảy lên bệ cửa sổ, Tô Bối ngồi yên ngay ngắn, mở to mắt nghiêm chỉnh nhìn Hồ Thừa Nghị.

"Tôi cho anh, cho anh rất nhiều, rất nhiều đồ ăn..." Tô Bối nhỏ giọng nói.

Sau đó trung ra khuôn mặt đầy mong đợi nhìn về mặt của người đàn ông, nhưng rõ ràng Hồ Thừa Nghị nghe không hiểu.

Tô Bối: QAQ, phải làm sao đây? Cô không nghĩ tới việc này.

Tô Bối căng thẳng xoay vòng, không ngừng đuổi theo cái đuôi của mình. Cô cũng không muốn làm vậy đâu, nhưng hành động này đã trở thành thói quen mất rồi.

Hồ Thừa Nghị đưa một ngón tay ra chọc chọc vào má vật nhỏ kia, ừ, quả thật rất mềm, hơn nữa nó còn dễ yên cho anh sờ nữa. Tô Bối dùng móng vuốt nhỏ xíu vàng óm lấy ngón tay Hồ Thừa Nghị, không muốn anh buông tay.

Tô Bối dụi dụi vào đầu ngón tay anh, Hồ Thừa Nghị cảm giác được lớp lông mềm mại trên người con vật nhỏ, xúc giác mềm mịn đến mức cả người cũng muốn tan theo.

Sau đó Tô Bối lại kéo ngón tay anh chỉ về phía chỗ cô để đồ ăn.

Quá xa nên Hồ Thừa Nghị không nhìn rõ là thứ gì.

"Anh đi cùng tôi tới đó đi." Tô Bối nói.

Cô đi thẳng về phía chiếc lá, nhưng trước mặt Hồ Thừa Nghị còn có thêm một bức tường nữa, khó cho anh rồi.

Chỉ có thể đi đường vòng thôi, Hồ Thừa Nghị đẩy xe vòng sang lối khác.

Tô Bối đi trước chạy đến bên chiếc lá, cắn vào chỗ cuống lá cố sức kéo đi.

Kéo mãi kéo mãi, Tô Bối ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

QAQ, người đàn ông kia đâu rồi?

Không phải cô đã kéo anh chạy về hướng này rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7

Editor: Yulmi2704

Tô Bối xoay một vòng cũng không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu, trong lòng buồn bực, quay người chạy lại chỗ cửa sổ xem đã xảy ra chuyện gì.

Mới chạy được hai bước đã nhìn thấy người đàn ông kia đi ra từ chỗ khúc quanh.

Anh ngồi trên xe lăn, tất cả mọi di chuyển đều dựa vào hai cánh tay đang lăn bánh xe. Tô Bối ngăn người ngạc nhiên, hai chân người này có tật nên không thể đi lại được.

Cô sóc bay Tô Bối cẩn thận suy nghĩ một chút, tự đặt bản thân vào hoàn cảnh của anh, cuối cùng cả người run rẩy một chập.

Nếu không thể chạy cũng không thể bay, lại còn không có đồng loại ở bên cạnh giúp đỡ thì cô chắc chắn sẽ chết.

Tô Bối đồng cảm nhìn người đàn ông, thật may người này còn có rất nhiều người chăm sóc.

Đáng thương biết bao.

Tô Bối cảm thấy mình phải có trách nhiệm chăm sóc cho đôi chân bất tiện của người đàn ông kia, cô bèn chạy về chỗ đặt chiếc lá, sau đó dùng sức kéo đi.

Hồ Thừa Nghị nhìn thấy thức ăn đặt trên lá cây, đôi mắt khê động, nhớ lại hành động của vật nhỏ này ngày hôm qua, có thể đoán được nó đang có ý đồ gì đó.

Chẳng lẽ còn sợ bản sao?

Thông minh như vậy, không phải là tiểu yêu tinh trong núi đấy chứ.

Hồ Thừa Nghị cảm những thứ kia lên, đặt trên chân mình, đưa tay về phía Tô Bối: "Vật nhỏ, có muốn vào biệt thự ở cùng ta không?"

Tô Bối đứng cách trước mặt anh khá gần, đương nhiên là cô nghe rất rõ ràng những lời người đàn ông này vừa nói.

Đôi mắt to mờ lớn nhìn anh, thăm nghĩ người đàn ông này có đáng về rất cô đơn. Mỗi ngày đều ngồi trên xe lăn, ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cũng không có ai nói chuyện cùng..

Mặc dù cô cũng chỉ có một mình, nhưng ngày nào cũng đi tìm thức ăn dự trữ cho nên mỗi ngày trôi qua đều rất phong phú. Hơn nữa trong rừng cũng có vài loài động vật sẽ nói chuyện với cô.

Tô Bối suy nghĩ một chút, mặc dù người đàn ông này rất đáng thương, nhưng cô cũng không thể ngay lập tức đồng ý ở chung với anh. Từ nhỏ Tô Bối đã được dạy không được tùy tiện tin tưởng loài người.

Thật ra thì cô cảm thấy trừ loài người ra thì bất kỳ loài động vật nào có lòng dạ xấu xa cũng không được tin. Tô Bối nói với Hồ Thừa Nghị: "Anh... đừng vội, chúng ta cứ làm bạn bè trước đã."

Cuối cùng còn vô cùng vui vẻ kêu lên một tiếng.

Đáng tiếc Hồ Thừa Nghị nghe không hiểu, mà hiểu được mới là lạ ấy. Nhìn vẻ mặt vật nhỏ kia cũng không giống không đồng ý, Hồ Thừa Nghị nhìn bóng lưng Tô Bối rời đi, khê thở dài một tiếng, dù sao cũng chỉ là một côn sóc bay hoang dã, không thể nào thân thiết với con người ngay được.

Chẳng qua là vì mùa đông sắp tới, không biết nó có đến căn biệt thự này chơi nữa không.

Sau khi rời khỏi biệt thự, Tô Bối vô cùng kích động đi tìm Tùng Kê.

Nó đang đào bới, tìm kiếm côn trùng bên dưới mấy chiếc lá ẩm ướt trên mặt đất.

Tô Bối chạy nhanh tới, nhảy quanh người nó một vòng: "Vừa nãy, vừa nãy con người nói muốn nuôi tôi."

Tùng Kê ngẩng đầu lên, nói: "Loài người ư?"

Tô Bối gật đầu, vô cùng hưng phấn, sau lại hơi ngượng ngùng nói: "Nhưng tôi chưa từng nuôi loài người bao giờ, nên không biết cách..."

Tùng Kê kêu lên một tiếng, đột nhiên không biết nói gì. Cái gì mà gọi là nuôi loài người cơ chứ?

Nhưng nó còn chú ý đến một chuyện khác: "Cháu không nói lắp nữa rồi sao?"

"A?" Tô Bối giật mình, vừa nãy cô không chú ý, bây giờ vừa nhắc tới thì giọng nói lại đứt quãng: "Tôi, tôi không chú ý tới..."

Tùng Kê đẩy đẩy chân Tô Bối, nói: "Không sao, ta chỉ biết loài người nuôi chúng ta, chứ chưa nghe chúng ta nuôi loài người bao giờ."

Tô Bối ngẩng đầu lên, có chút kiêu ngạo: "Bác thử ra khỏi rừng mà xem... xem một chút đi. Cha tôi... là người được mẹ tôi nuôi dưỡng đấy thôi! Bọn họ... ở bên nhau... sau đó sinh... sinh ra tôi."

Chuyện Tô Bối vừa nói quá kỳ lạ, Tùng Kê không khỏi muốn cười lên. Khác loài làm sao có thể ở bên nhau được?

Tô Bối thấy Tùng Kê không tin, cũng không thêm giải thích, nói nhiều cô sẽ là người chịu thiệt.

Dù sao người kia muốn ở cùng cô cũng chứng tỏ anh có cảm tình với cô, mặc dù người ta rất tốt nhưng cô vẫn phải suy nghĩ cẩn thận đã.

"Chep chep." Tô Bối vừa nói vừa nhìn Tùng Kê: "Bác nên ra ngoài nhiều... nhiều một chút... để mở rộng tầm mắt."

Tô Bối đập nát thế giới quan bao lâu nay của Tùng Kê xong thì trở về ổ đi ngủ.

Hôm nay thật mệt chết đi được.

Giấc mơ hôm nay không khác lắm so với hôm trước.

Hồ Thừa Nghị nói: "Sao mi có thể tự do đi lại ở chỗ ta như thế?"

Tô Bối run rẩy: "Nhưng..."

Anh còn nói: "Ta muốn ăn mì."

Tô Bối muốn tặng anh đồ ăn để xin tha, kết quả người đàn ông kia bắt cô về biệt thự, nói: "Từ nay mi sẽ ở đây cùng với ta!"

Tô Bối bị dọa sợ tỉnh lại, cuộn tròn người lại lẩn lộn xung quanh.

Thời tiết đã trở nên lạnh hơn, mấy đêm nay Tô Bối luôn bị lạnh đến không ngủ được, cô nhìn cái hốc cây của mình, quyết định khi nào trời sáng sẽ sửa sang lại một chút.

Trên mặt đất có rất nhiều lá cây ẩm ướt, những thứ này đều không phải thứ Tô Bối muốn tìm, cái cô muốn là lá non của cây thông. Tùng Kê nhìn Tô Bối đào bới trong đồng lá cây bèn hỏi: "Ày, đang làm gì vậy?"

Tô Bối giải thích.

Tùng Kê thấy cái móng vuốt nhỏ nhắn của cô đang cố sức gạt đám lá cây trên mặt đất thì nói với sang: "Cháu đi theo ta, ta tìm cho."

Tô Bối cảm kích nhìn nó, Tùng Kê ngẩng đầu có chút đắc ý. Vì thế một con sóc chuột lẻo đẻo theo sau một con Tùng Kê tìm kiếm trong đồng lá thông khô ráo.

Tô Bối muốn tìm loại lá thông non mềm, nhỏ xiu, nếu lấy loại lá già thì sẽ rất cứng, nằm lên cũng không cảm thấy ấm áp. Ngày đầu tiên cũng không tìm được bao nhiêu, Tùng Kê nói: "Ngày mai cháu lại tới đây tìm ta."

Tô Bối chớp chớp mắt, gật đầu: "Sau này tôi hái được quả thông... cũng... cũng sẽ cho chú ăn cùng!"

Tùng Kê từ chối. Sao nó có thể lấy đồ ăn của trẻ nhỏ cơ chứ?

Ngày thứ hai, Tô Bối dậy thật sớm, đứng dưới tán cây chờ Tùng Kê.

Nhưng đợi một lúc mà Tùng Kê vẫn chưa tới. Tô Bối hơi đói, nhả từ trong miệng ra một hạt thông, từ từ gặm.

Con Hồng Tước què chân bay tới, đậu trên cành cây kêu lên một tiếng. Tô Bối không hiểu nó nói gì, có lẽ nó muốn nói chuyện với cô, nhưng lại cố ý không để cho cô hiểu được.

"Này, có phải cô đang đợi con gà béo kia không?"

Tô Bối không muốn thấy nó, xoay người quay lưng lại.

Hồng Tước nói: "Đừng đợi nữa, hôm nay ta nhìn thấy nó bị người làm trong biệt thự bắt đi rồi. Có lẽ buổi tối sẽ có món cháo gà đấy."

Tô Bối vừa nghe đến đây bèn ngẩng đầu hỏi: "Không... lừa tôi chứ?"

"Cái con nhóc thối này, ta lừa gạt mi làm gì? Nếu không tin thì mi đến ổ của nó mà xem, không có ai đâu."

Cho dù có thật hay không thì cô cũng phải đến biệt thự một chuyến. Tô Bối nhét hạt thông đang ăn dở vào miệng, sau đó chạy về phía biệt thự.

Hồng Tước lắc đầu nói: "Lại một người nữa đi chịu chết. Thật là ngốc quá."

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Editor: Yulmi2704

Tô Bối chạy thật nhanh về phía biệt thự, nhưng gần đến nơi thì đột nhiên dừng lại.

Phải đi đâu tìm Tùng Kê bây giờ?

Đúng rồi, là nhà bếp.

Nếu bị người làm trong biệt thự bắt đi thì quá nửa khả năng là sẽ ở trong phòng bếp. Nếu để nấu ăn thì Tùng Kê chắc chắn sẽ trở thành một món rất ngon.

Tô Bối chạy tới nhà bếp, bên trong đang có người rửa chén, chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy Tùng Kê đang bị nhốt trong một cái lồng.

Tô Bối dè dặt tiến tới, nhìn cánh cửa trên cái lồng.

Đưa chân trước ra, nhẹ nhàng móc một cái.

Lúc cô đang chuẩn bị nhảy lên mở cửa lồng thì người đang rửa chén đột nhiên xoay người lại, Tô Bối bị dọa sợ lập tức quay người chạy trốn. Người kia cũng không nhìn rõ lắm, chỉ thấy một cái bóng trắng vọt qua trước mặt, không nhìn ra là vật gì, còn tưởng mình bị hoa mắt.

Tô Bối trốn trong góc phòng nhìn Tùng Kê.

Tùng Kê buồn bã nhìn cô, có chút vội vã. Nó cũng không muốn chết bèn kêu lên hai tiếng. Người làm nói: "Kêu cái gì, tới buổi trưa sẽ làm thịt mày."

Tô Bối và Tùng Kê đồng loạt run rẩy.

Người làm xoay người xách thùng định đi lấy nước để đun sôi, vật lồng gà.

Tùng Kê cúi đầu, thấp giọng kêu: "Tô Bối, cháu đi đi."

Nó là sao có thể trông cậy vào một đứa trẻ cứu mình chứ?

Tô Bối nói: "Đừng... đừng sợ!"

Vừa dứt lời bèn xoay người chạy đi.

Cô vốn muốn tự mình cứu Tùng Kê ra, nhưng với tình hình trước mắt thì cách này không thiết thực cho lắm.

Người đàn ông kia là chủ nhân của nơi này, chỉ cần anh mở miệng thì nhất định sẽ có cách.

Hồ Thừa Nghị ngồi trên xe lăn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Bên tai truyền tới tiếng chi chi chi, ban đầu anh còn tưởng mình nghe nhầm, bởi vì ngoài cửa sổ không có bóng dáng của vật nhỏ kia.

Tô Bối chạy tới trước mặt anh, nhảy lên bệ cửa sổ nói với anh: "Cầu xin anh, cứu mạng!"

Tô Bối đứng thẳng người, mở to mắt nhìn anh.

Hồ Thừa Nghị cau mày, vật nhỏ này đang làm gì đây?

Tô Bối gấp gáp nói liên tục mấy câu, sau lại ngẩn người ngạc nhiên, không phải là người đàn ông này không giống cha cô, không hiểu cô đang nói gì đấy chứ?

Xoay qua xoay lại một hồi, cô cố gắng suy nghĩ. Làm thế nào đây, bên nhà bếp đã chuẩn bị nấu nước vật lồng rồi, không nhanh qua đó thì chỉ còn lại bát cháo gà mà thôi.

Tô Bối xoay xung quanh Hồ Thừa Nghị một vòng, sau đó đi về phía cửa nhà bếp, đi một bước lại quay người nhìn một cái. Hồ Thừa Nghị nhìn đáng vẻ này của cô, cũng không hiểu vật nhỏ này muốn làm gì.

Trong lòng tò mò đi theo Tô Bối.

Người làm trong bếp đang nấu nước thấy Hồ Thừa Nghị đi tới bèn vội vàng nói: "Đại thiếu gia..."

Hồ Thừa Nghị gật đầu, không nói gì, nhìn xung quanh một chút thì thấy Tùng Kê bị nhốt trong lồng.

"Ồ đâu ra đây?"

"Mới bắt được trong rừng sáng nay, quản gia nói để nấu canh, xem có ngon hơn gà bình thường không."

Tô Bối vừa nghe vậy người đã run lên cầm cập, cử động nhỏ bé bị Hồ Thừa Nghị phát hiện, chẳng qua trong lòng anh còn chưa xác định rõ chuyện này.

Tô Bối thấy vậy bèn chạy đến bên cạnh cái lồng, loay hoay chạy xung quanh đó mấy vòng.

Hành động lần này quá mức rõ ràng, Hồ Thừa Nghị đã hiểu, nói với người làm: "Sao lại ăn mấy thứ linh tinh như vậy? Thả ra."

Người làm có chút không nỡ, hơi chần chừ: "Nhưng..."

Hồ Thừa Nghị nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Tôi nói thả ra."

Người giúp việc giật mình, vội vàng nói vâng. Hồ Thừa Nghị mới là chủ nhân của bọn họ, là người phát tiền lương cho bọn họ, cho dù quân gia có nói gì thì cũng phải nghe lời Đại thiếu gia.

"Ừ."

Tô Bối đứng bên cạnh Tùng Kê đang vô cùng vui vẻ, không chú ý tới ánh mắt nguy hiểm của Hồ Thừa Nghị.

Chờ đến lúc cô quay đầu lại thì người đàn ông kia đã trở về dáng vẻ lãnh đạm bình thường.

Tô Bối ngai ngừng nhả hạt thông trong miệng mình ra cho anh, chà xát qua lại bằng chân trước, thẹn thùng nói: "Anh thật tốt bụng, tôi quyết định sẽ nuôi anh, nuôi anh đến béo trắng béo tròn."

Đáng tiếc trong mắt Hồ Thừa Nghị, vật nhỏ không tìm không phổi trước mặt kêu mấy tiếng mà anh không thể hiểu nổi, sau đó nghênh ngang cùng Tùng Kê rời khỏi biệt thự.

Việc đầu tiên mà Tô Bối làm sau khi trở lại trong rừng chính là tìm kiếm thức ăn. Tùng Kê vẫn còn đang bị kinh sợ, tìm đập thỉnh thịch.

"Trời ơi, suýt chút nữa đã mất mạng rồi!" Tùng Kê lại hỏi: "Cháu đang làm gì vậy?"

"Tìm thức ăn, đáng dáp anh ta cao lớn như vậy nhất định rất khó nuôi." Tô Bối nói.

Vừa nói cô vừa nhét thức ăn vào miệng. Tùng Kê hỏi: "Sao cháu lại nhét vào miệng, không sợ bẩn sao?"

"Tôi đồng ý nuôi anh ta thì anh ta chính là bạn tôi, sao có thể chê nước miếng của tôi được chứ!" Tô Bối tự tin nói.

Hôm sau, Tô Bối đem thức ăn kiếm được ngày hôm qua nhét đầy vào trong miệng, vui vẻ chạy đến biệt thự.

Làn gió khẽ thổi qua tầng lụa mỏng đang che chắn ánh nắng mặt trời, Hồ Thừa Nghị mở mắt, thức dậy.

Chuyện đầu tiên anh làm là mở cửa sổ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy vật nhỏ kia đang dựa người lên lớp kính thủy tinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dè lên mặt kính trở nên tròn xoe.

Tô Bối nhả hạt thông trong miệng ra, đẩy tới trước mặt Hồ Thừa Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

Editor: Yulmi2704

Bước đầu tiên để nuôi loài người chính là đem toàn bộ thức ăn ngon tặng cho người đó.

Phải nuôi người đó trở nên béo trắng béo tròn mới thích.

Trong mắt Tô Bối, người đàn ông kia quá gầy, móng vuốt cô chạm vào cũng không thấy mềm mại gì hết, chẳng đáng yêu chút nào. Nhưng cô vẫn rất thích, ừ, theo như những gì mẹ thường nói thì chính là tình nhân trong mắt cũng hóa Tây Thi.

Thật muốn nuôi người đàn ông này trở nên béo tròn, như vậy ôm mới thích.

Thật ra thì Tô Bối cũng không cảm thấy như vậy là quá đẹp, như hình dáng cô hiện tại hơi mập, cộng thêm lớp lông trên người nữa, nên thành ra nếu nhìn từ xa thì sẽ giống như một cục bông di động. Nhưng loài người lại thích những thứ mập mập tròn tròn đáng yêu như vậy.

Có lẽ là do loài người khó mập lên được, cho nên mới muốn động vật như cô mập hơn một chút. Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bao nhiêu người gầy như que củi.

Mặc dù người đàn ông này cũng không quá gầy, nhưng trong mắt Tô Bối thì như vậy là đã quá gầy rồi, nhất định không được những người khác giới yêu thích.

Tô Bối lắc đầu, thầm nghĩ: "Không có ai thích cũng tốt, như vậy thì chỉ có thể là của mình thôi."

Giờ móng vuốt đẩy mấy hạt thông ra, Tô Bối giương mắt nhìn Hồ Thừa Nghị.

Mau nhận lấy đi, mau ăn đi.

Hồ Thừa Nghị giật giật khoe miệng, vật nhỏ này tặng đồ đến nghiện rồi phải không?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Hồ Thừa Nghị vẫn giơ tay ra nhận lấy. Tô Bối ngẩng đầu lên, nói: "Anh phải ăn những đồ ăn thật ngon."

Sau đó xoay người rời đi.

Nếu Hồ Thừa Nghị biết Tô Bối hi vọng anh trở nên trắng trẻo mập mạp thì có lẽ sẽ nôn ra một ngụm máu mắt.

Trên thực tế thì Hồ Thừa Nghị cũng đang suy nghĩ đến những điều tương tự.

Con sóc bay này thật sự quá nhỏ, nếu cứ như vậy mà trải qua mùa đông thì sẽ gầy đi rất nhiều, ừ, đáng vẻ mập mạp tròn tròn bây giờ vẫn đáng yêu hơn.

Từ trước tới nay Hồ Thừa Nghị chưa bao giờ nuôi con vật nào, nếu để cho người khác thấy Diêm Vương mặt lạnh vô tình, luôn hô mưa gọi gió trong gia tộc nuôi loại động vật nhỏ này thì sợ rằng sẽ dọa đến tất cả mọi người mất.

Anh nhìn về phía khu rừng một lát, có lẽ nên nhắc nhở trên dưới người làm trong biệt thự không được tùy tiện làm tổn thương đến vật nhỏ trong rừng mới được.

Vật nhỏ này thật sự rất có linh tính, nếu chỉ là một con sóc bay đáng yêu bình thường thì cũng sẽ không thể để lại ấn tượng mạnh như vậy cho anh được. Vấn đề quan trọng nhất là nó còn không để cho anh nuôi.

Không có được cho nên ấn tượng mới càng khác sâu.

Tô Bối mang về mặt si mê quay trở lại khu rừng.

Mùa xuân mới là mùa sóc bay động tình, nhưng Tô Bối lại cảm thấy nhất định là cô đã đi trước một bước rồi.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, mùa đông ở nước E cũng không lạnh như vậy, Tô Bối có lúc bị lạnh đến mức đông cứng, chân run lấy bầy.

Nhưng mỗi ngày cô vẫn luôn mang hạt thông đến cho người đàn ông kia, đến lúc tuyết rơi, Tô Bối trốn ở trong hang, cả người cuộn lại thành một đống.

Lúc này cô vừa mới bước một chân ra ngoài thôi..

Quả thực quá lạnh!

Từ chi cũng ngắc đến không cử động được, Tô Bối tiến về phía cửa hang nhìn một chút, hôm nay còn là một ngày vô cùng âm u, mây đen giăng kín bầu trời, nếu không phải tuyết rơi thì cũng là trời mưa.

Tô Bối ôm lấy cái đuôi của chính mình, khuôn mặt nhỏ bé rúc sâu vào trong đó, giương mắt nhìn ra bên ngoài.

Làm thế nào bây giờ, hôm nay cô còn chưa đưa đồ ăn đến cho người đàn ông kia nữa.

Đấu tranh một lúc, cuối cùng Tô Bối cũng chờ đến trưa, cảm thấy ấm áp hơn mới quyết tâm đi ra ngoài.

Vì không muốn để người mình dính phải nước tuyết, cô cố gắng không đụng chạm đến từng đám tuyết đọng trên cành cây, nhưng khổ nỗi hầu như chỗ nào cũng có tuyết.

Cuối cùng cũng đến được trước căn biệt thự, nhưng lúc này trông cô lại giống như một người tuyết thu nhỏ.

Rùng mình một cái, phúi đám tuyết trên người xuống. Tô Bối nhào người trên bệ cửa sổ, áp cả khuôn mặt lên mặt kính. Cô không nhìn thấy người đàn ông kia.

Tô Bối ở bên ngoài không vào được, rất lạnh nhưng lại không muốn rời đi.

Đúng lúc này lại cảm thấy đói, cô lui người vào trong một góc nhỏ, tay cầm một hạt thông bắt đầu gặm.

Gặm được hai miếng lại nghiêng đầu nhìn vào bên trong.

Một nữ giúp việc trong biệt thự nhìn thấy cảnh này bèn lấy điện thoại ra chụp một tấm.

Cô nàng cảm thấy vật nhỏ này quả thực vô cùng thú vị, nghiêng nhiên ngồi một góc trên bệ cửa sổ, khuôn mặt đáng yêu mang vẻ nghiêm túc gặm hạt thông.

Bị ánh đèn chớp lóe lên kèm theo tiếng tách dọa sợ, Tô Bối mở to hai mắt ngăn người tại chỗ.

Hoàn toàn là đáng về sợ hãi.

Khó trách Đại thiếu gia luôn lạnh lùng lại thích vật nhỏ này, người giúp việc nữ nhớ lại, muốn mở cửa sổ cho Tô Bối vào.

Đáng tiếc lúc cô nàng tới gần hơn một chút thì Tô Bối lại vọt đi, đứng trên nền tuyết xa xa phía ngoài nhìn lại đầy cảnh giác.

Người giúp việc theo bản năng nói: "Hôm nay Đại thiếu gia đến bệnh viện kiểm tra, buổi chiều mới về được, ngài ấy phân phó ta tới chăm sóc mi."

Hồ Thừa Nghị cũng nghĩ đến việc thời tiết lạnh giá, nên để cho Tô Bối vào bên trong biệt thự ấm áp thì hơn. Đáng tiếc người giúp việc đã sớm đợi từ lâu, còn tưởng hôm nay Tô Bối không tới.

Tô Bối bị lạnh đến đông cứng lại, động tác chậm hơn rất nhiều, hơi nghiêng đầu nhìn người giúp việc kia.

Trên mặt viết mấy chữ: Cô nghĩ là tôi sẽ tin cô sao (ノ^_^)ノ

Đây chính là người lần trước đã nhốt Tùng Kê trong lồng ở phòng bếp. Tô Bối ôm chỗ lưng thực không buông tay, yên lặng tìm một chỗ để ngồi.

Người giúp việc ngẩn ra, vật nhỏ này đang làm cái gì vậy?

Thật ra thì Tô Bối muốn hỏi người giúp việc này về thân thể của Hồ Thừa Nghị như thế nào, người đàn ông này ngồi xe lăn, nhìn là biết chân có tật, nhưng mà chỉ có vậy thôi sao?

Nếu cô đã quyết tâm nuôi dưỡng người này thì nhất định phải chăm sóc thật tốt, không chỉ phải cho ăn no, mà khi thân thể người đó có vấn đề thì còn phải tích cực chữa trị cho khỏi.

Người làm không thấy Tô Bối có ý định đi vào thì cũng không nghĩ gì. Tuy Đại thiếu gia đã phân phó cho cô nàng phải chăm sóc vật nhỏ kia, nhưng nếu nó không muốn lại gần cô thì cô cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Đến buổi tối Hồ Thừa Nghị mới trở về, Tô Bối nghe thấy tiếng mở cửa bèn vênh tai lên nghe ngóng.

Đúng rồi, là tiếng của xe lăn.

Cô nhanh chóng tiến lại gần cửa sổ, nhìn phòng khách sáng trưng, Hồ Thừa Nghị đang được quản gia đẩy vào.

Bên ngoài trời rất tối, bên trong đèn đốt lại sang choang, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài, cho nên Hồ Thừa Nghị không nhìn thấy Tô Bối đáng thương đang trông ngóng bên ngoài cửa sổ.

Anh xoa xoa khoe mắt, nói: "Đẩy tôi lên phòng đi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Tô Bối nhìn Hồ Thừa Nghị đi thẳng lên tầng, căn bản cũng chưa nhìn cô một cái, trong lòng lại có cảm giác tan vỡ. Hôm nay cô vừa lạnh vừa đói, bởi vì sợ lạnh nên buổi trưa mới đến, lại sợ người đàn ông kia tức giận nên một mực ở lại đây không dám rời đi, kết quả...

Cái đuôi Tô Bối buồn bã sụp xuống, trong mắt lấp lánh có ánh nước. Chạy lên tầng hai, cô đang định đặt hạt thông xuống rồi rời đi thì lại thấy Hồ Thừa Nghị tháo khăn quàng cổ xuống, chậm rãi cởi quần áo.

Tô Bối: ~(" ▽ " ")o

Người đàn ông này dường như trời sinh cơ thể ấm áp, dù là mùa đông cũng chỉ mặc vài lớp quần áo mỏng để giữ ấm, lúc bình thường mặc quần áo thì có vẻ gầy, nhưng cởi ra mới thấy được là người có da có thịt.

Vóc người cường tráng lộ ra bên dưới lớp quần áo mỏng, Tô Bối giờ móng vuốt nhỏ lên che mắt, nhưng khoe mắt lại không ngừng liếc trộm.

Lúc này Hồ Thừa Nghị đã nhìn thấy tiểu sắc lang đang rình trộm bên cửa sổ, bèn đi tới mở cửa sổ ra.

Tô Bối vô cùng ngượng, về mặt then thùng định quay đầu chạy.

Hồ Thừa Nghị nói: "Vật nhỏ, tới đây."

Chân chừ một chút, cuối cùng Tô Bối cũng bị khuất phục bởi sắc đẹp, nhảy vào lòng người đàn ông.

Móng vuốt nhỏ lạnh như băng, Hồ Thừa Nghị cau mày giờ tay sờ một cái, cảm giác vô cùng lạnh lẽo, vật nhỏ trên tay tìm được hơi ấm đang liên tục run rẩy dụi vào lòng bàn tay anh.

Tô Bối còn không biết tự xấu hổ định để lại hạt thông rồi rời đi.

Nhưng Hồ Thừa Nghị lại không cho phép, hai tay khế nắm lấy cả người Tô Bối, cầm lấy chiếc khăn vừa tháo xuống quấn từng vòng xung quanh cô, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như quả trứng.

Tô Bối đột nhiên bị hơi thở của đàn ông bao vây, cả người mơ màng chìm xuống. Hồ Thừa Nghị thấy cô ngoan ngoãn như vậy bèn đưa tay chọc chọc khuôn mặt phúng phính nhỏ nhắn kia.

Khỏe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười, Hồ Thừa Nghị nói: "Vật nhỏ, chúng ta ở cùng nhau đi."

Tô Bối bị sắc đẹp làm mê muội đầu óc, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại gật đầu cái rụp.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10

Editor: Yulmi2704

Tô Bối vui mặt vào chiếc khăn quàng cổ của Hồ Thừa Nghị, ấm áp đến mức khiến cô suýt chút nữa đã theo bản năng lặn qua lộn lại.

Ấm áp giống như lúc trước ở cùng với cha mẹ vậy.

Nghĩ tới cha mẹ, khuôn mặt nhỏ của Tô Bối lại trở nên buồn thiu. Nơi này không biết cách nước E bao xa, cô không biết đường về nhà, mùa đông tới cũng không thể một mình đi được.

Không thể để cha mẹ nhìn thấy người đầu tiên mà mình nuôi, Tô Bối cảm thấy đây thật đúng là chuyện khiến người ta không thích.

Tô Bối muốn chớp mắt một lát, đôi mắt lim dim khép hờ, chỉ còn nhìn thấy một đường mỏng dính. Hồ Thừa Nghị nhìn một chút, sau đó tắt đèn, đẩy xe lăn đi vào phòng tắm.

Tô Bối ngủ một giấc vô cùng yên bình.

Trong mơ cô thấy mình trở về nhà, cha mẹ vô cùng vui vẻ, chỉ Hồ Thừa Nghị đang đứng phía sau cô, nói: "Đây là ai?"

Tô Bối trả lời: "Là loài người mà con nuôi."

Mẹ thả tay ra, vô cùng bất đắc dĩ nói với cô: "Nhưng nếu con không học cách biến thành hình người trước thì không thể nào ở chung một chỗ với loài người được đâu."

Từ trước đến nay đều không tồn tại tính lô-gic trong mơ, Tô Bối chỉ ngây ngốc nói: "Vậy thì con biến thành người vậy."

Tô Bối đột nhiên biến thành người, đề lên người Hồ Thừa Nghị, hai người suýt chút nữa thì ngã xuống. Cô sờ một cái lên cơ bụng của anh, yên lặng chảy nước miếng. Người đàn ông này thật rắn chắc!

Tô Bối cố gắng ăn đậu hũ của người ta trong mơ, vui sướng đến mức cười tỉnh giấc.

Vừa tỉnh lại đã thấy Hồ Thừa Nghị đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt mang theo ý không tốt.

Vừa mới sáng sớm Hồ Thừa Nghị đã nhìn thấy vật nhỏ này cười ngây ngô, nhưng lại chưa hề mở mắt, nhìn là biết đang nằm mơ rồi.

Cười đến mức trên mặt đầy vẻ ngốc nghếch.

Hồ Thừa Nghị thờ dãi, thật không biết tại sao anh lại rảnh rỗi đi nuôi vật nhỏ hoang dã phiền phức này nữa.

"Hôm nay ta sẽ đưa mi đến cửa hàng vật nuôi để xem cần mua những gì." Hồ Thừa Nghị đưa tay ra, Tô Bối ngoan ngoãn nháy lên tay anh.

Tô Bối biết ở cửa hàng vật nuôi có rất nhiều thứ, là một con sóc bay nhưng cô lại không hề ghét mấy cái lông chút nào.

Bởi vì mẹ đã dạy cô cách để mở lòng rồi, như vậy thì đâu còn gì đáng sợ nữa.

Tô Bối đứng trên vai Hồ Thừa Nghị, sự xuất hiện của cô khiến cho người làm vô cùng kinh hãi, không ngờ Đại thiếu gia lại thật sự đem vật nhỏ này về nuôi.

Quả nhiên không có thứ gì anh muốn mà không có được.

Kinh hãi thì kinh hãi, nhưng bọn họ cũng không dám lăm lăm, Đại thiếu gia cũng chưa đồng ý cho bọn họ động đến vật nhỏ đáng yêu này.

Sau khi ăn sáng xong, Hồ Thừa Nghị mang theo Tô Bối ra ngoài mua đồ.

Trước kia Tô Bối cũng đã từng đi cùng cha mẹ nhưng vẫn luôn nằm im trong túi, lặng lẽ nhìn ngắm bên ngoài. Hôm nay lại quang minh chính đại ra khỏi cửa, khỏi phải nói cô đang vui về đến mức nào.

Cô đứng trên vai người đàn ông, mãi mê ngắm nhìn cảnh vật tươi đẹp xung quanh đến gần người, không thể rời mắt nổi. Bởi vì người đàn ông kia ngồi xe lăn, cho nên không thể đi vào theo lối thông thường được, phải đẩy xe lên dốc, Tô Bối mãi nhìn ngắm nên quên không nắm lấy quần áo của anh.

Lúc xe lăn dừng lại thì cô theo đà ngã lăn xuống dưới, rơi đúng vào vị trí giữa hai đùi anh, vị trí này có chút lúng túng, Tô Bối vô cùng ngượng ngùng.

Hồ Thừa Nghị cũng không suy nghĩ gì nhiều, đưa tay tóm lấy vật nhỏ kia, để Tô Bối nhìn qua cửa hàng một chút, sau đó nói: "Vào xem xem."

Trong cửa hàng vật nuôi ngoài bán vật nuôi ra thì còn bán những thứ dùng để nuôi chúng nữa.

Cửa hàng này rất lớn, bên trong còn có mấy con vật đang được nhân viên chăm sóc, bên cạnh là vài nhân viên khác đang sắp xếp đồ đạc.

Thấy có khách tới, cô gái tiếp tân vội vàng nói: "Hoan nghênh quý khách ghé thăm!"

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Thừa Nghị liền đỏ mặt, nhưng đến khi ý thức được thì hai mắt lại liếc về phía đôi chân của anh, lộ ra vẻ tiếc nuối.

Hồ Thừa Nghị lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt để lộ ra tia hung dữ, cô nàng bị dọa sợ, giật mình không dám nghĩ nữa.

"Tiên sinh, ngài muốn mua gì?"

Hồ Thừa Nghị nâng Tô Bối lên trước mặt, nói: "Sóc bay nước E, tính tình có hơi ngu ngốc, vừa mới nuôi gần đây, cô chuẩn bị cho tôi một cây trụ gỗ đồ chơi, còn những thứ khác để tôi xem qua đã."

Tô Bối yên lặng mở to mắt nhìn Hồ Thừa Nghị, sao anh có thể nói cô ngu cơ chứ!

Tô Bối giờ móng vuốt nhỏ lên tát một cái vào mặt Hồ Thừa Nghị, rất nhẹ, nói là tát nhưng lại giống vuốt ve nũng nịu hơn.

Cô gái kia đứng một bên khẽ thấp giọng kêu lên, mẹ nó, sao lại đáng yêu thế cơ chứ!

"Tiên sinh, mời sang bên này! Ngài tới tiệm chúng tôi là đúng rồi, hiện nay trong nước cũng không có mấy người nuôi sóc bay nước E, muốn có đủ đồ đạc cũng không dễ. Tiệm chúng tôi nằm trong số đó!" Cô nàng giới thiệu đồ đạc cũng dựa vào sự quan sát Hồ Thừa Nghị với Tô Bối trước đó, người này chắc chắn phải là ông chủ, có tiền, hơn nữa lại rất cưng chiều vật nuôi.

Tóm lại là chịu chi! Có một con vật nhỏ đáng yêu như vậy bên cạnh thì cho dù có bán cả máu cũng cam tâm tình nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Editor: Yulmi2704

Vật nhỏ đáng yêu như thế này thì chỉ cần nó thích, chủ nhân nhất định sẽ mua. Mua mua mua, táng gia bại sản cũng phải mua!

Nhân viên cửa hàng đưa Tô Bối đi xem đủ loại đồ chơi nho nhỏ, tất cả đều được chuẩn bị cho vật nuôi, vô cùng thích hợp cho động vật nhỏ.

"Tôi không quá quen thuộc với sóc bay nước E, nhưng vật nhỏ này của ngài rất thích vận động đúng không?" Nhân viên bán hàng vừa nói vừa mang tới một cái lồng chạy nho nhỏ hình bánh xe.

Sau đó nói: "Nếu muốn vận động thì có thể leo lên đây, rồi..."

Cô nàng mô phỏng cách hoạt động của các món đồ chơi một chút, đôi mắt Tô Bối nhìn theo cũng sắp phóng ra điện đến nơi rồi.

Làm sao đây? Cô muốn cái này, cái kia cũng muốn, Tô Bối đưa mắt nhìn trái phải, thiếu chút nữa đã nhào người tới.

Giá tiền là bao nhiêu?

Tô Bối nhìn xung quanh một chút, không nhìn thấy bảng giá ở đâu cả. Cô muốn nhìn xem giá cả như nào trước, người đàn ông kia đi lại bất tiện, sau này

chắc chắn sẽ tốn rất nhiều tiền thuốc, bây giờ không thể mua quá nhiều.

Phải tiêu tiền một cách thích hợp, ví dụ như khám bệnh.

Nhưng mấy thứ này lại chẳng được đề giá, trong lòng Tô Bối xoắn hết cả vào nhau.

Nhân viên bán hàng còn muốn mang ra một cái cột trụ bằng gỗ nữa, nhưng Tô Bối nhìn đồng đồ trước mắt chất thành đồng nhỏ lại vội vàng lắc đầu.

Quá nhiều, thực sự là quá nhiều.

Hồ Thừa Nghị tới gần, cách Tô Bối khoảng ba bước thì đưa tay ra. Tô Bối nghiêng đầu nhìn một chút, muốn cô sang đó sao? Tô Bối không suy nghĩ nhiều, bay thẳng về phía anh.

Nhân viên trong tiệm nhìn thấy, xúc động: "Tiên sinh, sóc chuột nước E mà anh đang nuôi là loại động vật rất khó huấn luyện, cũng như mất rất nhiều thời gian để thân thiết với loài người đó."

Hơn nữa vật nhỏ này cả người lại tròn vo như quả bóng, xem ra được chủ nhân chăm sóc không tệ.

Tô Bối có chút tự hào, đứng trên vai Hồ Thừa Nghị vẩy vẩy đuôi. Hồ Thừa Nghị đi tính tiền, con số trên hóa đơn đã vượt quá số tiền mà Tô Bối biết.

Quá nhiều rồi.

Mất thấy người đàn ông kia chuẩn bị trả tiền, Tô Bối nhảy tới, giờ móng vuốt nho nhỏ ra ngăn lại: "Mua nhiều quá, mua một ít là được rồi, chân của anh vẫn chưa khỏi, giữ lại tiền còn đi khám bệnh nữa."

Để tỏ lòng quyết tâm của mình, Tô Bối nghiêm túc đặt đồ chơi sang một bên. Hồ Thừa Nghị suy đoán: "Vật nhỏ, sao lại không thích?"

Không phải lúc này rất thích sao? Thích đến mức suýt nữa nhảy vòng quanh mấy thứ này, sao bây giờ mới chớp mắt một cái đã không cần nữa rồi?

Sao lại dễ thay đổi vậy chứ!

"Sẽ tốn rất nhiều tiền..."

Đáng tiếc Tô Bối có thể nghe hiểu bọn họ nói gì, nhưng bọn họ lại không hiểu những gì cô nói.

Thật bức mình mà!

Hồ Thừa Nghị đưa tay ra, nhẹ nhàng chọc một cái lên cái đầu nhỏ của cô, khoe miệng khẽ nhếch lên. Tâm trạng không tệ, anh và Tô Bối mặc dù không thể trao đổi giống như người bình thường, nhưng điều này cũng không thể cản trở việc anh cảm nhận được sự thân thiện trên người cô.

Hồ Thừa Nghị thẳng tay mua toàn bộ số đồ mà Tô Bối đã loại ra.

Đây là một mối làm ăn lớn, nhân viên bán hàng có thể lấy được không ít tiền hoa hồng, cười toe toét: "Tiên sinh, gần đây tiệm chúng tôi đang tổ chức hoạt động đăng ký thẻ thành viên miễn phí, trở thành hội viên sẽ được hưởng 10% ưu đãi. Đồng thời mỗi tháng sẽ có người đến kiểm tra sức khỏe định kỳ cho vật nuôi."

Tô Bối vênh tai lên nghe, 10% ưu đãi? Không được, cô không thể mua nữa, không thể để người đàn ông này tiêu hết tiền được!

Tâm tư Hồ Thừa Nghị động một cái, nói: "Được."

"Vậy mời tiên sinh đọc số căn cước..."

Hồ Thừa Nghị nhìn nhân viên ghi chép, đồng thời đưa tay xoa đầu Tô Bối. Sau này không thể không đến nơi này mua đồ, làm một cái thẻ hội viên cũng tốt.

Sau khi đăng ký xong, Hồ Thừa Nghị nói: "Kiểm tra cho nó một chút đi."

Nhân viên nói được, cẩn thận ôm lấy Tô Bối. Thân thể trước nay vẫn vô cùng tốt, trong lòng cô hiểu rất rõ điều này.

Cho nên lúc kiểm tra ở cửa tiệm cũng không có gì khác thường, nhưng...

"Tiên sinh, sóc bay của ngài là giống cái, loài này thường động tình vào mùa xuân, ngài có muốn làm biện pháp đề phòng không?"

Nhân viên cửa tiệm nhỏ giọng nhắc nhở.

Tô Bối mở to hai mắt, dường như cô không hiểu! Thật ra Tô Bối hiểu hơn ai hết.

Vậy không phải là triệt sản sao? Cô không làm, không làm!

Cô còn muốn theo đuổi đàn ông, còn muốn sinh tiểu bảo bối, sao có thể triệt sản được?

Tô Bối vô cùng muốn có tiểu bảo bối, nhưng bây giờ quyền sinh sát lại nằm trong tay người đàn ông này, cô bắt đầu dùng động tác chân tay để thể hiện sự phản đối của mình.

Ví dụ như xoay lưng lại, không thèm nhìn hai người kia.

Rồi sau đó lại làm nũng tỏ vẻ đáng yêu, quậy tung bưng. Nhất định không thể triệt sản, không thể!

Hồ Thừa Nghị hỏi: "Không đồng ý?"

Móng vuốt nhỏ nhỏ của Tô Bối đặt trước ngực, gật đầu một cái. Dáng vẻ kia thật khôn ngoan, giống như thật sự nghe hiểu tiếng người vậy.

Hồ Thừa Nghị không thể nào không đồng ý, chỉ đành nói: "Tùy theo ý mi đi."

Tô Bối được anh cưng chiều nên vô cùng vui vẻ, trong lòng mềm nhũn, mím mím cái miệng nhỏ nhắn, tiến lên hôn người đàn ông một cái.

Hồ Thừa Nghị hơi ngạc nhiên, nhân viên bán hàng thì kích động mãi không thôi. Có rất nhiều sóc bay dính người, nhưng để chủ động hôn chủ nhân như vậy thì rất hiếm! Đáng yêu chết mất!

Xem ra người đàn ông này chăm sóc nó không tệ.

Sau khi mua đồ xong, cửa hàng sẽ cho người đưa đồ đến biệt thự. Hồ Thừa Nghị và Tô Bối hai tay trống trơn đi vào, lúc đi ra cũng là hai bàn tay trắng.

"Vật nhỏ, đói không? Chúng ta đi ăn cơm."

Quản gia và tài xế đứng ở bên ngoài thấy anh đi ra bèn vội vàng tiến lên.

"Đến Tinh Huy dùng bữa."

Sau đó bước lên xe nghênh ngang rời đi.

Tinh Huy là một nhà hàng năm sao, nơi này có vẻ là nơi phù hợp với Hồ Thừa Nghị nhất.

Anh bảo phục vụ mang tới một ít hạt thông, Tô Bối ngồi trước mặt Hồ Thừa Nghị, trong tay ôm một quả thông liên tục gặm cắn.

Bầu không khí vô cùng ấm áp.

Cùng lúc đó cũng có hai người đang quan sát Hồ Thừa Nghị từ trong bóng tối.

"Anh ta thích nuôi động vật từ lúc nào vậy?" Một người đàn ông trong đó nói.

"Không biết, có lẽ bắt đầu hướng thiện..." Nói xong người phụ nữ còn lại cũng không nói thêm gì nữa.

Hướng thiện? Không thể nào.

Nếu Hồ Thừa Nghị hướng thiện thật thì đã sớm bị những con sói trong Hồ gia đập xuống rồi.

"Anh ta vẫn luôn ngồi trên xe lăn, mấy ngày qua chúng ta cũng không thấy anh ta đứng lên lần nào. Hồ Thừa Nghị tàn phế thật sao?" Người phụ nữ nói ra phỏng đoán trong lòng.

Trên khuôn mặt cô ta lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giống như chính bản thân cô ta cũng không tin được những lời mà mình vừa nói ra.

Người đàn ông đang đưa cây bút trong tay, ừ một tiếng: "Quan tâm anh ta bị làm sao làm gì, chúng ta trước tiên cứ viết bản thảo ra cho chủ biên đọc đã."

Người phụ nữ gật đầu.

Người đàn ông bắt đầu viết ra tựa đề.

"Bắt ngờ về lần xuất hiện đầu tiên của Đại thiếu gia Hồ gia, ý chí sa sút?"

....

Hồ Thừa Nghị đang ăn đột nhiên cảm thấy mũi hơi ngứa, vội vàng quay mặt sang một bên hắt xì một cái.

Tô Bối dè dặt nhìn anh, rất sợ thân thể anh có chuyện gì. Cầm hạt thông trong tay, Tô Bối nhìn xung quanh một vòng, rút một tờ từ hộp giấy ăn trên mặt bàn, đưa đến trước mặt người đàn ông, nhìn anh lấy lòng.

Hồ Thừa Nghị bị động tác có linh tính của vật nhỏ làm cho ngẩn người.

Còn biết đưa khăn giấy cho mình sao, giỏi quá. Hồ Thừa Nghị thầm nghĩ mặc dù trước đây chưa từng nuôi sóc bay lần nào, nhưng cũng biết vật nuôi không thể có chỉ số thông minh cao như vậy.

Cho nên anh nhìn vật nhỏ trước mặt, cảm thấy thú vị, hỏi: "Mì là tiểu yêu tinh từ đâu tới? Có thể nghe hiểu tiếng người sao?"

Tô Bối nghe câu đầu tiên của người đàn ông, trong lòng trở nên hoảng loạn. Trời ạ, sao anh ta biết mình là yêu tinh?

Tô Bối cẩn thận nhớ lại xem mình đã để lộ ra từ lúc nào. Không có, chỉ có là cô thông minh hơn sóc bay bình thường một chút thôi.

Đó là cô nghe hiểu tiếng người, còn những con sóc bay khác không hiểu được.

Tuy sợ hãi nhưng Tô Bối vẫn cảm thấy anh không thể phát hiện ra thân phận thật sự của cô được, cô biết Hồ Thừa Nghị có lẽ chỉ đoán bừa thôi, cho nên vẫn giả vờ ngốc nghếch tiếp tục ăn đồ của mình.

Một người một sóc ăn xong, Hồ Thừa Nghị cầm miếng khăn giấy gấp lại thành một góc nhỏ, lau miệng cho vật nhỏ kia.

Một màn này vừa hay bị hai ký giả lúc trước nhìn thấy.

Hồ Thừa Nghị nghiêng đầu nhìn về phía hai người bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười âm hiểm. Mọi người đều biết Hồ Thừa Nghị rất ít khi cười, một khi đã cười thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Sau khi ăn xong, Hồ Thừa Nghị đưa Tô Bối về nhà.

Chuyện đầu tiên sau khi về là tháo mấy thứ đồ vừa mua được ra khỏi hộp, sau đó sắp xếp lại một cách gọn gàng.

Tô Bối thích nhất là cái bánh xe kia, cô leo lên chạy một lúc lâu.

Hồ Thừa Nghị vừa nhìn vừa thỉnh thoảng giúp Tô Bối lắp ráp mấy thứ còn lại.

Tâm trạng Tô Bối bây giờ có thể đánh giá bằng năm ngôi sao, vô cùng vui vẻ! Hồ Thừa Nghị nhìn vật nhỏ vô cùng hưng phấn bên cạnh lại nhớ đến hành động của cô ở tiệm thú nuôi.

Để cho một vật nuôi chủ động như vậy không phải là điều mà trước nay Hồ Thừa Nghị có thể nghĩ đến, nhưng bây giờ...

Ho khan một tiếng, cũng chỉ có thể trách đáng về vật nhỏ này quá đáng yêu, quá hiểu tính người mà thôi.

Hồ Thừa Nghị không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại chỉ vào mặt mình, nói với Tô Bối: "Vật nhỏ, lại đây hôn một cái?"

Tô Bối ngẩn người tại chỗ, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông.

Hôn... hôn một cái nữa? Cô có chút ngại ngùng, không ngờ bạn tinh của cô lại nhiệt tình như vậy, là một cô sóc bay ngay thẳng chính trực, cô nên thỏa mãn bất kỳ nhu cầu nào của người đàn ông này mới đúng.

Tô Bối nhảy lên bả vai Hồ Thừa Nghị, đưa khuôn mặt đầy lông mềm mại tới gần hôn lên má anh một cái.

Hồ Thừa Nghị nhìn vật nhỏ ngượng ngùng, hôn một cái xong đã chạy mất kia, trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp. Vật nhỏ này rất thẳng thắn với anh, không hề che giấu điều gì.

"Mì ấy, nếu có biến thành người thì nhất định sẽ yêu mì..."

Giọng nói Hồ Thừa Nghị trầm thấp, vừa nói vừa nghịch nghịch cái đuôi của Tô Bối.

Tô Bối bắt lấy ngón tay không an phận của anh, hừ hừ một tiếng: "Chờ tôi cố gắng lớn lên, biến thành người thì có thể trực tiếp hôn môi luôn..."

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12

Editor: Yulmi2704

Trong lòng Tô Bối vô cùng quyết tâm, ngay cả kế hoạch mấy năm sinh mấy đứa cũng đã nghĩ xong cả rồi.

Là một con sóc bay, Tô Bối rất coi trọng chuyện nối dõi tông đường, bởi vì thể chất của giống loài cô không mạnh về khả năng sinh sản.

Cho nên từ nhỏ cô đã được mẹ dạy rằng khi đã dự định làm việc gì thì nhất định phải tính toán thật cẩn thận.

Tô Bối rất tự nhiên mà áp dụng lý luận này lên mình và Hồ Thừa Nghị.

Mà Hồ Thừa Nghị bị Tô Bối mỗi ngày hôn mấy cái, hôn đến mức ngực muốn nhũn ra, chỉ có thể nghĩ vật nhỏ này thật đáng yêu.

Anh đi tắm, lò sưởi trong phòng được bật hết cỡ, cho nên lúc tắm xong đi ra Hồ Thừa Nghị cũng không mặc nhiều quần áo.

Cổ áo mở rộng, mái tóc ẩm ướt, giọt nước trong suốt lăn dài qua cằm cổ, sau đó biến mất trong vạt áo, Tô Bối nhìn theo mà miệng khô lưỡi đắng.

Cô cảm giác bản thân luôn trong tình trạng sắp chảy máu mũi. Vóc dáng của người đàn ông này quá tốt, ánh mắt Tô Bối đầy vẻ si mê, không hổ là loài người mà cô nhìn trúng.

Tâm địa tốt, đến cả vóc dáng cũng tốt luôn!

Loài người tốt như vậy cho dù cơ thể có hơi bất tiện một chút thì cũng không sao, cho nên cô nhất định phải nuôi anh thật tốt, không thể để cho anh thích người con gái khác được.

Tô Bối suy nghĩ một chút, sau đó nhảy lên bả vai Hồ Thừa Nghị.

Hồ Thừa Nghị đặt cuốn sách sang một bên, dơ tay muốn đặt cô xuống, Tô Bối chính là chờ lúc này mà bắt lấy tay anh, cọ cọ vài cái, ý lấy lòng vô cùng rõ ràng.

Hồ Thừa Nghị vừa mới tắm xong lại chỉ cảm thấy trong lòng nóng như sắp bị thiêu cháy, có lẽ anh nên đi tắm lại lần nữa.

Vật nhỏ này không giống đối thủ cạnh tranh trên thương trường, sẽ không phải kiểu khẩu phật tâm xà, trong ngoài không đồng nhất. Nó chỉ dùng những thứ mình có để cố gắng hết sức báo đáp anh.

Mặc dù đồ đạc mang về không ít nhưng toàn bộ đều là của vật nhỏ này.

"Thích những thứ này không?" Hồ Thừa Nghị ôm cô lại gần đồng hồ.

Đồ chơi trong hộp cần phải gỡ ra để lắp ráp, vốn có thể để nhân viên mang đến lắp ráp cho, nhưng Hồ Thừa Nghị sau khi suy nghĩ lại quyết định tự mình làm, dù sao cũng như nhau, hơn nữa lại có thể hiểu vật nhỏ này thích gì.

Tô Bối nhảy lên trên mặt bàn, gật đầu một cái. Hồ Thừa Nghị đã sớm quen với những hành động hiểu ý người của cô nên cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng trong lòng Tô Bối vẫn có chút không ổn, nhiều tiền quá.

Hồ Thừa Nghị nói một câu cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Ta nên lấy cho mi một cái tên, không thể cứ gọi là vật nhỏ mãi được."

Tô Bối cong đuôi vẫy qua vẫy lại, đặt tên sao?

Cô không thể phản đối quá gay gắt được, nói không chừng Hồ Thừa Nghị sẽ nghĩ ra một cái tên nào đó dễ nghe thì sao, đến lúc đấy cứ lấy đó làm biệt danh cũng được.

Nhưng hiển nhiên là không thể trông cậy vào Hồ đại thiếu gia được rồi, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, anh nói: "Tên Nho Nhỏ thì sao?"

Mặc dù đây là cái tên phổ biến, nhưng lại dễ nhớ, hơn nữa lại có ý chỉ những vật nhỏ bé, quả thực rất đáng yêu.

Tô Bối vênh tai, cuối cùng vẫn lắc đầu từ chối. Cái tên này hình như là của con sóc bay nhà hàng xóm của hàng xóm của hàng xóm nhà cô.

Nếu không biết thì cũng không sao, nhưng vấn đề là cô lại biết nó.

Hồ Thừa Nghị là một người hoàn toàn không có năng lực đặt tên, anh ngồi vắt óc suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Vậy Bé Ngốc thì sao?"

Mọi người đều nói tên xấu thì sẽ dễ nuôi, có lẽ là vậy.

Hồ Thừa Nghị không có kinh nghiệm nuôi sủng vật cố gắng nghĩ thật nhiều cái tên, mỗi một cái đều hỏi Tô Bối có thích không.

Tô Bối hừ lạnh một tiếng, cái gì mà Bé Ngốc cơ chứ, mặc dù có hơi ngây ngô nhưng đừng nghĩ rằng cô không biết cái tên này muốn ám chỉ mình ngu ngốc nhé.

Cô cũng đâu phải là quá ngốc đâu, chỉ là lúc đầu gặp Hồ Thừa Nghị không may giật mình sảy chân nên mới ngã từ trên cao xuống thôi mà.

Cái này có là gì đâu!

Tô Bối không biết làm sao để truyền đạt chính xác hai chữ Tô Bối cho người đàn ông này hiểu.

Thực tế thì đây là điều không thể nào xảy ra, cuối cùng biệt danh của Tô Bối được quyết định là Mờ Cửa.

Mờ Cửa sao?

Có thể nào đặt tên một cách có trách nhiệm không hả? Mờ Cửa sao???

Tô Bối cảm thấy vô cùng mất mặt, xoay người đi, không muốn nhìn thấy Hồ Thừa Nghị nữa.

Hồ Thừa Nghị thấy vật nhỏ nổi giận cũng không vội vàng dỗ dành mà lại lấy điện thoại ra lên mạng, truy cập vào một diễn đàn của những người nuôi sủng vật. Đây là diễn đàn mà anh mới tìm ra được từ mấy hôm trước, trên đó có rất nhiều người nuôi sủng vật lâu năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Đây là lần đầu tiên Hồ Thừa Nghị nuôi sóc bay nên rất sợ làm sai gì đó.

Anh mở một topic mới về Tô Bối, đặt tên là "Mờ Cửa".

Cái tên này rất hay, anh thấy rất nhiều chủ vật nuôi lâu năm cũng lấy những cái tên với phong cách tương tự.

Vật nhỏ này tên là Mờ Cửa cũng có lý thôi, bởi vì mấy ngày trước nó còn nằm bò trước lớp kính trong suốt, chờ anh mở cửa sổ để chạy vào mà.

Tô Bối vẫn còn đang tức giận, Hồ Thừa Nghị đụng vào người cô một cái, vật nhỏ cũng không thèm quay người lại, anh bèn lấy một hạt thông ra, nói: "Nếu mi không ăn thì ta ăn vậy."

Tô Bối nghe vậy xoay người lại, nhận lấy hạt thông kia vừa tròng mắt vừa bắt đầu gặm. Ừ, không thể phụ lòng thức ăn ngon được.

Cái miệng nhỏ nhắn đang ra sức gặm cắn, Hồ Thừa Nghị nhân lúc này chụp một bức ảnh, Tô Bối ngo ngẩng đầu lên.

Đôi mắt to tròn nhìn người trước mặt, cái miệng nhỏ hơi chu lên, đáng vẻ mù mờ.

"Anh làm gì thế?"

Được ăn cho nên tâm trạng của Tô Bối đã tốt lên, nói chuyện cũng không lấp bắp nữa.

Cát giọng mềm mại.

Đương nhiên Hồ Thừa Nghị không hiểu được cô nói gì, Tô Bối bèn nhảy lên trên người anh, kêu chi chi mấy tiếng.

Tô Bối ngồi trên vai Hồ Thừa Nghị, nhìn anh truy cập vào một trang web nào đó, đăng hai bức ảnh vừa rồi lên, nhưng lại không có cái ảnh toàn thân nào.

Hồ Thừa Nghị đưa tay ra nói: "Mờ Cửa, nhảy lên tay ta."

Tô Bối đứng bất động.

Kiên quyết không chịu thừa nhận, nhất định không thừa nhận!

Cuối cùng Hồ Thừa Nghị妥协, nói: "Vật nhỏ, nhảy lên tay ta."

Tô Bối không cam lòng nhảy lên, cái đuôi nhỏ trái lệch sang một bên không cho anh nhìn.

Hồ Thừa Nghị xoay cổ tay một chút thì vật nhỏ đã hoàn toàn lộ diện, Tô Bối đang mài cong đuôi giấu mình nên không để ý.

Hồ Thừa Nghị tách tách mấy tiếng đã chụp được vài bức hình, sau đó nhanh chóng tải lên màn hình.

Sau khi làm xong mấy chuyện này thì điện thoại đột nhiên vang lên, Hồ Thừa Nghị đặt Tô Bối xuống, ra ngoài nghe điện thoại.

Tô Bối biết mình không thể nghe lén nhưng lại không ngăn nổi cảm giác tò mò.

Nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định không làm vậy.

Sau khi quay trở lại tâm trạng Hồ Thừa Nghị không tốt lắm, có lẽ là có vấn đề gì đó.

Hồ Thừa Nghị yên lặng vuốt lông Tô Bối, nói: "Có người nói ý chí của ta sa sút, cũng đúng, ta đã không làm việc mấy tháng rồi, không biết tình hình công ty có tồi tệ lắm không, xem ra sau này ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh mi được rồi."

Tô Bối không nghe rõ, cô muốn anh lặp lại một lần nữa nhưng Hồ Thừa Nghị là người, không thể nghe hiểu lời cô nói.

Phải đi công tác sao, Tô Bối có chút buồn bực.

Cuối cùng chui tọt vào trong lớp áo mỏng của Hồ Thừa Nghị, chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ xíu, sống chết không chịu đi ra. Mùa đông sắp qua, mùa xuân cũng sắp tới rồi.

Chờ đến lúc cô đến thời kỳ phát dục sẽ ngay lập tức cầu hôn người đàn ông này.

Nếu bây giờ nói thì nhất định anh ấy sẽ không đồng ý, mà đến lúc đó mới nói chuyện tình cảm thì đã quá muộn rồi.

Cho nên cô muốn ở bên cạnh anh để tăng cảm giác tồn tại và giá trị tình cảm, như vậy mới có thể có bạn tình được.

Tô Bối nhớ lại lời cha mẹ đã dạy, muốn tìm được bạn tình thì da mặt nhất định phải dày mới được.

Hồ Thừa Nghị lôi vật nhỏ trong ngực áo mình ra, bắt đầu dĩ thử dài, nói: "Nếu mi cứ bám ta như vậy thì làm sao có thể tìm được những con sóc bay khác cơ chứ?"

Hồ Thừa Nghị tự lẩm bảm: "Mặc dù không triệt sản nhưng xung quanh đây cũng chẳng có con sóc bay nào để phối giống."

Vật nhỏ của anh chắc có lẽ sẽ không vì "yêu" mà bỏ nhà ra đi đâu nhỉ? Tô Bối nhìn Hồ Thừa Nghị đang vì cô mà buồn phiền, muốn trấn an anh bèn kêu một tiếng: "Tôi không muốn mấy con sóc bay khác, tôi muốn anh ~."

Tô Bối suy nghĩ một lúc, cảm thấy hơi mệt, trước khi đi ngủ bèn dán sát vào hôn một cái.

Nụ hôn chúc ngủ ngon.

Vì bắt đầu ngủ chung với người đàn ông này cho nên cô cũng đang cố gắng thay đổi thời gian biểu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13

Editor: Yulmi2704

Vì để theo kịp người đàn ông này mà Tô Bối đã rất cố gắng.

Nhưng những việc này cũng không được coi là gì, cô nghĩ vậy. Nhưng lúc nào cô mới có thể biến thành người được cơ chứ? Hình như là lúc trưởng thành, mà hình như cũng không phải...

Lúc trước cha mẹ đã từng nói qua nhưng lúc đó cô mông lung căn bản không hiểu được. Nếu có thể tìm được cha mẹ thì tốt rồi, cô cũng rất mong chờ đáng về kia của mình.

Đến lúc đó cứ đưa người đàn ông kia về nhà là được.

Cái học trên cây của cô quá nhỏ, chắc chắn anh ấy không chui vào được. Cô phải cố gắng kiếm tiền, tranh thủ xây một ngôi nhà để người đàn ông kia vào ở.

Cố lên, cố lên!

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn hạnh phúc, suy nghĩ mơ mộng về tương lai.

Nhưng mà làm thế nào mới tìm được cha mẹ đây? Tự đi về thì hẳn là không thể rồi, Tô Bối bắt đầu suy nghĩ đến việc có nên dựa vào sự giúp đỡ của Hồ Thừa Nghị để tìm cha mẹ hay không.

Giống như đi một vòng cuối cùng lại tìm thấy ở ngay trước mặt.

Nhưng liệu khi người đàn ông này biết được sự thật thì liệu có bị dọa sợ đến chết không?

Sự lo lắng này của cô không phải là không có lý, bởi vì trước đây trong tộc có một con sóc bay không hiểu chuyện biến thành người trước mặt loài người, cuối cùng người kia bị dọa sợ đến xỉu đi.

Kết cục thế nào thì Tô Bối không biết, nhưng cô phải cố gắng tránh không để những chuyện như vậy xảy ra, nếu không được nữa thì chỉ có thể lên dùng điện thoại và máy tính của anh ấy để lên mạng thôi.

Trước đây cha mẹ đã từng tạo cho cô một tài khoản trên mạng rồi, nhưng bây giờ cô lại không nhớ nổi mật mã.

Nhưng việc Tô Bối muốn dùng trộm máy thứ này của Hồ Thừa Nghị là việc không khả thi, bởi vì anh thường xuyên ở nhà, rất ít khi đi ra ngoài. Hơn là vì hai chân không được tiện cho lắm.

Hừ, nếu lúc đó tìm được cha mẹ thì cô phải nhờ bọn họ nghĩ cách chữa khỏi chân cho Hồ Thừa Nghị mới được.

Ngày hôm sau thời cơ đã tới.

Hồ Thừa Nghị phải ra ngoài một chuyến, đương nhiên là quản gia cũng sẽ đi cùng anh.

Trước khi đi Hồ Thừa Nghị đặc biệt hỏi qua ý kiến của Tô Bối, lúc đó cô đang ăn điểm tâm, ôm hạt thông sung sướng gặm đầu.

Nghe thấy người đàn ông nói chuyện, cô đưa cái vuốt nhỏ lên lau miệng, sau đó lắc đầu tỏ vẻ mình không đi.

Hồ Thừa Nghị cũng không ép buộc cô, chỉ một mình đi ra ngoài.

Tô Bối chậm rãi ăn xong hạt thông trong tay, chắc chắn Hồ Thừa Nghị đã ra ngoài, cả người run lên một cái vô cùng hưng phấn.

Chắc chắn không thể tìm được điện thoại di động trong phòng bởi vì Hồ Thừa Nghị đã đem đi rồi. Còn có máy tính ở trong phòng làm việc, vậy thì phải tới phòng làm việc sao?

Tô Bối tìm được trong ngăn kéo một chiếc Ipad, suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định dùng cái này, bởi vì trong phòng làm việc khá tối, nếu dùng máy tính trong đó thì ánh sáng phát ra từ màn hình sẽ dễ bị người khác phát hiện.

Bị phát hiện là chuyện không hề tốt một chút nào.

Chiếc Ipad này cũng không tệ.

Sau khi mở máy ra Tô Bối rất vui mừng vì không có mật mã, nhìn qua một lượt thì có lẽ chiếc Ipad này dùng để giải trí, trên màn hình chỉ hiển thị một vài phần mềm trò chơi và mấy trang tin tức bình thường.

Tô Bối nhìn một chút, không có phần mềm nhắn tin cô muốn dùng, vậy thì phải vào kho ứng dụng tìm vậy.

Nhưng cô lại không tìm thấy gì trong kho ứng dụng, sau một hồi tìm kiếm thì Tô Bối phát hiện cái Ipad này có tường lửa.

Cái gì vậy???

Sao cô có thể phá tường lửa chứ? Tô Bối không thêm nghĩ nữa, chỉ cố gắng lục tìm trong máy, nếu không có phần mềm kia thì cô đành lên diễn đàn vậy.

Cha cô rất thích lên mạng, chỉ cần là mấy diễn đàn tám chuyện bát quái thì nhất định sẽ có dấu chân của ông, thậm chí ông còn là thành viên chính thức nữa.

Trước kia Tô Bối đã từng nhìn thấy ông vì cãi nhau với người ta mà tức giận đến mức ngay cả cơm cũng không thêm ăn. Vì vậy nhờ có sự dạy dỗ của cha mà Tô Bối rất quen thuộc với những thứ này.

Chẳng qua mẹ nhất định không cho cô chơi, bà nói không thể để cô biến thành một người như cha được.

Tô Bối truy cập vào diễn đàn nhưng lại không biết nên vào mục nào, tuy cô chưa bao giờ dùng cái này nhưng cũng tự hiểu nếu gửi sai sẽ bị chửi chết.

Cuối cùng sau khi nhìn màn hình hơn nửa ngày cô mới thận trọng lập một topic ở mục vật nuôi.

Vì muốn để cha nhận ra mình nên cô còn chụp thêm cả một bức ảnh của bản thân để đăng lên.

Cô vốn biết bao tâm tư mới có thể dựng được cái Ipad vào tường, cô chỉ chụp một bức hình chính diện, không dám tạo dáng vì sợ cha mẹ không nhận ra.

Móng vuốt nhỏ nhắn rất khó đánh chữ, Tô Bối lại cực khổ tiếp một phen.

"Nhờ giúp đỡ: Mới tìm được con sóc bay nước E vô cùng đáng yêu, con cái nhà ai đi lạc thì mau đến đưa về đi."

"Vật nhỏ này có một cái bảng tên, bên trên có viết một cái tên, chỉ cần chủ nhân có thể đọc đúng được cái tên đó thì sẽ có thể nhận lại súng vật của mình."

Sau khi đăng được lên Tô Bối mới thở phào nhẹ nhõm, hi vọng cha sẽ vào mục vật nuôi xem qua, nếu không thì sao cô có thể liên lạc với cha mẹ được?

Thoát ra khỏi diễn đàn, Tô Bối cẩn thận xóa toàn bộ lịch sử trình duyệt, đây cũng là do cha đã nói cho cô biết, nhưng lúc đó không phải là sợ Hồ Thừa Nghị phát hiện, mà là sợ bị mẹ biết.

Tô Bối đặt chiếc Ipad vào lại trong ngăn kéo, trong lòng thầm tính toán thời gian, ba ngày nữa cô sẽ thử lên diễn đàn lần nữa xem thế nào.

Ngồi trong phòng cũng không có gì chơi, Tô Bối bèn đi vào rừng tìm Tùng Kê.

Tùng Kê mỗi ngày vẫn luôn tìm thức ăn ở đây, lúc Tô Bối đi đến nó vô cùng vui vẻ kêu lên hai tiếng.

"Ta còn tưởng rằng cháu xảy ra chuyện rồi chứ, lâu như vậy mà không thấy quay về!"

Tô Bối xin lỗi, nói: "Bây giờ tôi ở chung với loài người rồi."

Tùng Kê thờ dài, nói: "Thật hâm mộ quá, nếu là ta thì đã sớm bị ăn thịt rồi."

Tô Bối lắc lắc cái đuôi, ừm một tiếng, nói: "Loài người thích những động vật đáng yêu, chú chỉ cần tỏ ra đáng yêu một chút là được rồi..."

Tùng Kê ngẩng đầu lên, nói: "Loài người cũng thích ăn những động vật có thịt ngon."

Sau đó nó lại hỏi: "Cháu có muốn về nhà không?"

Tô Bối im lặng, cô rất muốn.

Nhưng bây giờ suy nghĩ về chuyện này không thể quá bi quan. Cô còn trẻ, vẫn có cơ hội đi để trở về, nếu lúc đó quay về mà có thể dẫn theo một người bạn tình thì thật tốt.

Trong lòng Tô Bối đã quyết định, nói với Tùng Kê: "Đừng lo, tôi không sao, chờ sau khi cha mẹ tìm được tôi, tôi, tôi sẽ dẫn chú đi dạo, đi dạo được không?"

Có lẽ là bởi vì kích động nên Tô Bối lại nói lắp. Tùng Kê dùng mỏ gõ gõ lên cái đầu nhỏ, nói đồng ý.

Tô Bối chạy một vòng xung quanh khu rừng rồi trở về căn biệt thự. Người giúp việc cũng đã quen, thậm chí thấy cô quay lại còn có người chủ động mắng con mèo béo đang ngủ trên bệ cửa sổ.

"Con mèo béo ngốc nghếch này, đây không phải là chuột, nếu mày dám ăn tiểu tử tông này thì tao sẽ lột da!"

Con mèo béo kia lười biếng nhìn Tô Bối đang đứng dưới đất, sau đó lại tiếp tục ngủ. Đám lông xù lên trên lưng cô lúc này mới mềm xuống.

Buổi tối lúc Hồ Thừa Nghị về đến nhà đã là rất khuya, Tô Bối không đợi nổi nên đã đi ngủ trước rồi.

Hồ Thừa Nghị đẩy xe lăn nhìn cô một chút, sau đó đắp lại cái chăn nhỏ lên người cô.

Lúc anh định đi tắm thì lại thấy ngăn kéo bàn không được đóng chặt.

Hử?

Không thể nào có chuyện anh không đóng kín được, lúc trước anh nhớ bên trong còn có một chiếc Ipad nữa. Thói quen của anh là luôn để mặt màn hình lên trên, mà bây giờ màn hình lại bị úp xuống.

Ai đã động vào?

Là người giúp việc trong biệt thự sao?

Hồ Thừa Nghị không yên lòng mặc dù trong Ipad cũng không có tài liệu gì đặc biệt.

Anh đến phòng camera xem qua một lượt, trên màn hình hiển thị lúc ban ngày cũng không có ai ra vào căn phòng này.

Hồ Thừa Nghị hoang mang, trong phòng dường như cũng chỉ có một mình Tô Bối...

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Editor: Yulmi2704

Hồ Thừa Nghị quay về phòng, mở Ipad ra nhìn một chút. Ừm, không có thêm phần mềm mới nào, phần lịch sử duyệt web cũng không có thêm ghi chép gì mới.

Vậy thì là ai đã động vào?

Trong phòng chỉ có một mình Tô Bối sao? Chẳng lẽ lại là vật nhỏ? Hồ Thừa Nghị cảm thấy ý nghĩ này của mình quá kỳ quái, lắc lắc đầu ném thẳng suy nghĩ này ra ngoài.

Anh bèn truy cập vào diễn đàn vật nuôi, bắt đầu đăng thêm những hoạt động thường này của Tô Bối, không cần nói cũng biết mấy người trên diễn đàn đều vô cùng có kinh nghiệm về vật nuôi.

Sau khi tải lên một tấm ảnh Tô Bối đang ngủ, anh tự cảm thấy vật nhỏ nhà mình cũng thật là đáng yêu.

"Hôm nay Mở Cửa ở nhà một mình, sau khi tôi trở về thì thấy có ai đó động vào Ipad trong ngăn kéo, kiểm tra camera thì không phát hiện thấy điều gì bất thường, đột nhiên có chút nghi ngờ sóc bay nhà tôi thành tinh rồi."

Lầu 1: Chủ topic mau tỉnh lại đi, còn đang mơ ngủ hả.

Lầu 2: Hình như trước đây tôi đã từng nghe qua chuyện kỳ quái về loài sóc bay này.

Lầu 3: Hóng chuyện của lầu trên.

Chủ topic: Chuyện kỳ quái gì?

Lầu 4: Nhiều lắm, nhưng cũng không biết có phải là ai đó bịa ra không nữa, chủ topic thử tra cứu xem.

Hồ Thừa Nghị đọc sơ qua bình luận rồi bắt đầu tìm kiếm, quả thật là có không ít.

Anh tìm ra được một sự kiện sóc bay cứu người.

Chủ nhật đột ngột phát bệnh trong phòng, nếu không kịp thời cứu chữa có thể sẽ mất mạng.

Ở bệnh viện bác sĩ nhận được một cuộc điện thoại từ số máy bàn riêng của chủ nhà.

Mặc dù không có ai lên tiếng nhưng bác sĩ kia lại là bạn của chủ nhà, cho nên mới phán đoán là chủ nhà phát bệnh gọi cho mình, sau đó ngắt đi nên mới không nói gì.

Vậy là bác sĩ kịp thời chạy tới.

Đợi đến khi chủ nhà tỉnh lại, nói tới chuyện này, chủ nhà lại nói mình không hề gọi một cuộc điện thoại nào. Vậy thì ai là người đã gọi?

Chủ nhà là người có tiền của, ở trong một căn biệt thự hai tầng, an ninh không tệ, cũng không thể có khả năng có người tùy tiện đi vào nhà.

Lúc ấy ở cùng chủ nhà chỉ có mỗi con sóc bay đã bầu bạn mấy năm.

Chẳng lẽ là nó?

Nhưng mọi người nhìn tiểu tử kia cũng không thể nào tin được nó lại là người gọi điện thoại, cuối cùng chuyện này cũng đi vào bế tắc.

Những chuyện kỳ lạ thì có rất nhiều, nhưng loại chuyện về loài sóc bay này lại được lưu truyền nhiều nhất, cho nên rất nhiều người nói rằng những con sóc bay đó đã thành tinh rồi.

Đương nhiên bài đăng của Hồ Thừa Nghị trên diễn đàn cũng bị nhiều người nói là anh muốn nổi tiếng nên mới bịa chuyện lừa người.

Hồ Thừa Nghị cũng lười giải thích, dù sao thì anh cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Nhưng đồ đạc đã bị động chạm đến thì vẫn nên cẩn thận thì hơn. Anh bảo quản gia đi mua một chiếc camera nhỏ, gắn bên trong ngăn kéo.

Người đó nhất định sẽ tìm đến lần nữa.

Nếu trong biệt thự có trẻ con thì Hồ Thừa Nghị còn có thể nghĩ là trẻ con không hiểu chuyện nên nghịch ngợm, lên vào chơi. Nhưng trong biệt thự chỉ có người lớn, những người này cũng không giống người sẽ lên lút làm loại chuyện này.

Ngày hôm sau Hồ Thừa Nghị lại ra ngoài.

Tô Bối khó chịu muốn đi theo anh, nhưng Hồ Thừa Nghị không đồng ý, anh muốn kiểm tra Tô Bối, nếu vật nhỏ này cũng đi theo thì còn kiểm tra cái gì nữa?

Tô Bối ỉu xiu ngồi trong phòng, trong lòng buồn bực không vui.

Cô cũng không kiểm tra bài đăng trên diễn đàn của mình có phản hồi nào không, chỉ chạy trên cái bánh xe lớn một lúc, sau đó mệt mỏi ngủ thiếp đi trên giường.

Sau khi Hồ Thừa Nghị trở về liền kiểm tra lại bằng ghi hình, nhưng tất cả đều bình thường.

Hồ Thừa Nghị không biết làm gì, nghĩ có lẽ do bản thân nghĩ quá nhiều. Nhìn dáng vẻ của vật nhỏ kia thì sao có thể là yêu tinh được. Có loại yêu tinh góc ghech như vậy sao?

Mấy hôm nay anh bận rộn thường xuyên ra ngoài, sợ vật nhỏ không vui, Hồ Thừa Nghị bèn bảo người giúp việc trong biệt thự chơi với cô.

Tô Bối suy nghĩ một chút, hay là vào rừng tìm Tùng Kê chơi.

Tùng Kê dùng móng chân tìm kiếm trên mặt đất, Tô Bối đi theo sau móng nó.

Lúc trở về người toàn là tuyết, người giúp việc trong biệt thự kêu lên một tiếng, sau đó cầm khăn lông tới.

"Tiểu tử tông của tôi, mi chạy đi đâu vậy? Sao lại ướt thành cái dạng này rồi?"

Hồ Thừa Nghị trở về đúng lúc thấy người giúp việc đang lau cho Tô Bối, nhướn mày, lấy điện thoại ra chụp một tấm.

Anh nhận lấy khăn lông từ tay người giúp việc, nói: "Đề tôi."

"Vâng, đại thiếu gia."

Hồ Thừa Nghị ôm Tô Bối trong ngực, tay cầm khăn nhẹ nhàng lau.

Lúc này người giúp việc hơi mạnh tay khiến Tô Bối đau nhe răng, mà Hồ Thừa Nghị lại tốt hơn nhiều, động tác rất cẩn thận, cô nghĩ nên làm gì đó cho anh.

Mình ở trong nhà anh ăn chùa uống chùa, cũng không biết nên làm gì để trả lại. Hồ Thừa Nghị nhìn thoáng qua thấy trong miệng Tô Bối dường như có vật cứng gì đó.

"Trong miệng có cái gì thế?" Hồ Thừa Nghị muốn nhìn một chút.

Tô Bối nhả hạt thông trong miệng ra, đưa cho anh.

Hồ Thừa Nghị không biết phải làm sao, hạt xấu này vẫn chưa thay đổi được sao?

"Ở nhà buồn chán sao?"

Tô Bối gật đầu một cái.

Hồ Thừa Nghị giật mình nhìn dáng vẻ của Tô Bối, thầm nghĩ không lẽ mình đúng là đang nuôi một yêu tinh sao. Sao cái gì cũng có thể nghe hiểu được?

"Ngày mai mi có thể ra ngoài cùng ta." Hồ Thừa Nghị cảm thấy mình bị điên rồi, mà quý gì chứ.

Nhưng nhìn vật nhỏ trước mặt vui vẻ xoay vòng lại cảm thấy có gì không đúng.

Thôi cứ vậy đi.

Bởi vì ngày hôm sau sẽ ra ngoài cùng Hồ Thừa Nghị nên Tô Bối cũng không có tâm tư kiểm tra bài đăng trên diễn đàn.

Hồ Thừa Nghị có chút không hiểu, hai ngày nay anh đã cho nhiều cơ hội vậy mà tại sao không có chút động tĩnh gì?

Chẳng lẽ là anh nhớ nhầm, kể từ lúc chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên Hồ Thừa Nghị nghi ngờ chính bản thân mình...

Coi như anh nhớ nhầm vậy, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì.

Bởi vì được ra ngoài mà Tô Bối bình thường luôn luôn không dậy nổi lại hưng phấn thúc dẩy chạy trên bánh xe to thật sớm. Cô rất thích chạy bộ, lúc trước ở trong rừng nhiều nguy hiểm nên không dám chạy lung tung, bây giờ thì có thể yên tâm rồi.

Hồ Thừa Nghị nằm trên giường cũng đã dậy, tựa người vào giường nhìn Tô Bối, ngoắc ngoắc tay, nói: "Lại đây..."

Tô Bối dừng bước, chạy từ bàn bên này qua.

Tô Bối: "Chuyện gì..."

Hồ Thừa Nghị nói: "Vui vậy sao?"

Đương nhiên Tô Bối rất vui, trong một lúc không thể nói rõ ràng, chỉ lẩn qua lộn lại trong lòng bàn tay Hồ Thừa Nghị.

Hồ Thừa Nghị ra khỏi cửa lúc 8 giờ, quá sớm. Tô Bối đứng trên bả vai anh.

Thì ra Hồ Thừa Nghị phải đến công ty làm việc, Tô Bối nhìn tòa nhà cao ngất trước mặt khiếp sợ há to miệng.

Khoảng thời gian trước Hồ Thừa Nghị chỉ ở nhà không làm gì, Tô Bối còn tưởng anh vẫn tiếp tục nghỉ ngơi, ai ngờ hai ngày này anh lại tới công ty làm việc.

Tô Bối có chút ngượng ngùng, mình tới đây chẳng phải sẽ đem phiền phức tới cho anh sao?

"Sao vậy?" Hồ Thừa Nghị nói.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Tô Bối.

Cô lắc đầu, kêu chi chi hai tiếng, Hồ Thừa Nghị thấy không có vấn đề gì thì đi thẳng vào bên trong.

Bởi vì Hồ Thừa Nghị là ông chủ nên lúc bước vào đương nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhưng thứ thu hút ánh nhìn của mọi người hôm nay không phải anh mà là Tô Bối đang ngồi trên vai trái của Hồ Thừa Nghị.

Vài cô gái trẻ tuổi có vẻ rất thích loài động vật nhỏ nhắn nhiều lông đáng yêu, một số người khác thì lại không hứng thú, chỉ giương mắt nhìn.

Nhưng một Hồ Thừa Nghị luôn hô mưa gọi gió lại nuôi một vật nhỏ đáng yêu như vậy sao, còn mang nó tới công ty nữa, gặp quỷ rồi!

Đội sau khi Hồ Thừa Nghị bước vào thang máy đi lên tầng trên, mấy cô nhân viên lễ tân bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

"Có phải tôi nhìn nhầm không, ông chủ nuôi sủng vật sao?"

"Không nhầm đâu, là loài động vật có lông thì cũng thôi đi, nhưng sao ông chủ lại cưng nó đến mức đem đến công ty chứ?"

"Đây gọi là một phút cũng không rời sao?"

"Đáng yêu chết mất, là sóc bay đó!!!"

Hồ Thừa Nghị đưa Tô Bối đến phòng làm việc của mình, căn phòng bài trí khá đơn giản nhưng vẫn chiếm diện tích tương đối lớn. Bên ngoài có ba thư ký ngồi làm việc.

Lúc Hồ Thừa Nghị tới thì mới có 2 người thư ký đến, một nam một nữ, người thư ký nữ nhìn thấy Tô Bối thì mắt sáng lên, nhưng người đồng nghiệp nam kia lại không thích sủng vật nên cô không có ai để bàn tán cùng, đành chờ người thư ký còn lại tới.

Hồ Thừa Nghị đặt Tô Bối lên ghế salon, nói: "Mi ngồi yên trên ghế, đừng chạy loạn."

Nói xong Hồ Thừa Nghị tự cảm thấy có chút ngớ ngẩn, mình nói như vậy với một con sóc bay thì liệu nó có hiểu được không?

Nhưng sau khi nhìn thấy Tô Bối gật đầu thì anh lại thầm nghĩ sóc bay nhà mình đúng là có chỉ số thông minh vô cùng cao.

Tô Bối cảm thấy có chút nhàm chán, nhưng Hồ Thừa Nghị lại đưa cho cô một cái Ipad, bên trong có rất nhiều đoạn phim.

Tất cả đều liên quan đến sóc bay, có lẽ vật nhỏ sẽ thích.

Dựng thẳng Ipad lên bàn, Hồ Thừa Nghị thờ phào nhẹ nhõm nhìn Tô Bối ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế nhìn màn hình trước mặt.

Thật ra thì trước đây anh không thích nuôi sủng vật, luôn cảm thấy loài động vật này vô cùng yếu ớt nhỏ bé, hơn nữa lại không nghe lời khó quản. Nhưng

bây giờ xem ra là anh suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ban đầu Tô Bối còn cảm thấy nhàm chán, kết quả thấy Hồ Thừa Nghị tỉ mỉ như vậy thì suốt chút nữa đã cảm động chảy nước mắt.

Đáng tiếc Hồ Thừa Nghị lại cho cô xem toàn phim về sóc bay, lại còn là loại phóng sự nữa.

Cô không muốn xem chút nào, làm sao bây giờ?

Hay nói chuyện với anh một chút?

Tô Bối suy nghĩ một lúc, lại nhìn Hồ Thừa Nghị đang xử lý công việc trước mặt, cuối cùng lựa chọn ngồi yên một góc xem phim.

Ngoại trừ mấy đoạn phim về sóc bay ra thì ứng dụng này còn có rất nhiều cái thú vị khác.

Tô Bối mở một đoạn phim đang nổi, chăm chú xem.

Hồ Thừa Nghị thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vật nhỏ kia, hình như đang rất vui vẻ?

Ừm, xem phim về sóc bay có thể vui đến mức ấy sao?

Bởi vì Ipad của Tô Bối quay ngược hướng với Hồ Thừa Nghị nên anh cũng không biết cô đã lén lút đổi sang mấy đoạn phim khác.

Đối với anh mà nói thì chỉ cần vật nhỏ kia vui vẻ là tốt rồi.

Ở bên ngoài, người thư ký thứ ba đã đến, người nữ thư ký lúc trước cuối cùng cũng tìm được người để nói chuyện.

"Hôm nay ông chủ mang sủng vật tới!"

"Tôi biết rồi, lúc tôi đến có nghe người khác nói qua, là một con sóc bay nhỏ, có phải rất đáng yêu không? Lúc này tôi vừa tìm kiếm trên mạng, ôi đáng yêu chết mất thôi!" Cô nàng kích động nói.

"Đáng tiếc là công việc quá bận rộn, tôi không có thời gian để nuôi sủng vật, cứ nhốt nó ở nhà mãi cũng đáng thương. Nếu tôi có thể giống như ông chủ, mang sủng vật đến công ty thì có phải tốt không." Nữ thư ký ai oán nói.

Nam thư ký xen vào: "Đừng nói chuyện nữa, bắt đầu làm việc đi. Hôm nay có rất nhiều việc đấy."

"Được."

Nhưng người thư ký kia chưa được nhìn thấy sủng vật của ông chủ cho nên vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, vậy nên khi nam thư ký định cầm tài liệu vào cho Hồ Thừa Nghị ký thì cô nàng bèn đứng dậy đón lấy, cười nói: "Để tôi đi cho."

Nam thư ký không biết phải làm sao, cười nói: "Nếu bình thường cô cũng có thể đoạt lấy công việc của tôi để làm thì có phải tốt không?"

"Gì chứ, không biết xấu hổ." Nữ thư ký vừa cười vừa gõ cửa.

"Vào đi."

Hồ Thừa Nghị không ngẩng đầu chỉ cất giọng nói.

Tô Bối mãi xem phim nên không nghe thấy.

Nữ thư ký mở cửa ra, vừa liếc mắt đã thấy Tô Bối đang ngồi trên salon xem phim.

Mẹ ơi, ngoan quá!

Chủ nhân ngồi làm việc bên cạnh, còn nó nghiêm chỉnh ngoan ngoãn ngồi yên xem phim. Nếu cô cũng có thể nuôi một sủng vật biết nghe lời như vậy thì không sợ ảnh hưởng đến công việc rồi.

"Ông chủ, đây là tài liệu đã được sửa lại..." Nữ thư ký đi tới trước mặt Hồ Thừa Nghị, tay đưa tài liệu qua nhưng ánh mắt lại dán vào Tô Bối.

Hồ Thừa Nghị ngẩng đầu nhìn cô nàng một cái, hắng giọng, nói: "Cô đang nhìn cái gì vậy?"

Nữ thư ký kêu lên một tiếng, không phản ứng kịp, cuối cùng lúng túng cười một tiếng.

Hồ Thừa Nghị biết cô nàng thích động vật nhỏ, cho nên cũng không nói gì. Nhìn qua tài liệu một chút, không có vấn đề gì lớn, ký tên sau đó đưa lại cho thư ký.

Nữ thư ký nói: "Ông chủ, đây là sóc bay nước E sao?"

"Ừ." Hồ Thừa Nghị trả lời.

Nữ thư ký nói: "Nhìn thật ngoan, ngài mua ở tiệm thú nuôi nào thế? Có thể gợi ý được không, tôi cũng muốn nuôi một con."

"Không phải mua."

"Hả?"

Hồ Thừa Nghị nói: "Là một vật nhỏ góc ghech tự chui đầu vào lưới."

Nữ thư ký quyền luyến không thôi mở cửa đi ra ngoài, lúc đóng cửa lại, thấy Tô Bối vẫn còn đang xem, bèn nói: "Ông chủ, ngài cho nó xem loại phim hài này nó hiểu được sao?"

Hồ Thừa Nghị ngẩng đầu lên, chuyện gì đã xảy ra? Không phải là anh cho vật nhỏ xem phim tài liệu về sóc bay sao?

Hồ Thừa Nghị nhìn về phía salon, phát hiện về mặt vật nhỏ vô cùng nghiêm túc, gọi một tiếng cũng không thấy phản ứng bèn đẩy xe lăn qua. Lúc đến phía sau lưng Tô Bối, quả nhiên mấy đoạn phim lúc trước anh bật đã bị tắt đi, bây giờ trên màn hình đang chạy một đoạn phim hài.

Tô Bối thẳng người, nghiêm túc ngồi trước màn hình, cái miệng nhỏ hơi giương ra, dường như vô cùng kinh ngạc.

Lúc chuyển cảnh đến cảnh hài hước có thể thấy người vật nhỏ này run run, đây là đang cười sao?

Lúc xem đến cảnh buồn cười hoặc là nơi nguy hiểm còn biết dùng móng vuốt che miệng nữa.

Hồ Thừa Nghị cảm thấy con sóc bay nhà mình có thể là thành tinh thật rồi.

Nhưng cũng có thể là do Ipad là màn hình cảm ứng theo nhiệt độ nên chỉ cần vô tình chạm qua là có thể tắt đoạn phim cũ đi, sau đó lại vô tình mở đoạn phim này ra.

Sau khi đoạn phim kết thúc Tô Bối còn chưa thỏa mãn, cô đang định tắt đi để tìm một đoạn phim tương tự thì may mắn lúc màn hình tối đi một chút lại hiện lên hình ảnh phản chiếu của Hồ Thừa Nghị phía sau lưng.

Tô Bối bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ông trời của tôi ơi, tôi từ lúc nào vậy?

Tô Bối gắng gượng dùng cái móng vuốt nhỏ đang định tắt video của mình lại, làm bộ như không có gì lấy ra một hạt thông từ trong miệng.

Mặc dù động tác này nhìn rất khả nghi, nhưng vẫn tốt hơn là để cho người đàn ông này nhìn thấy mình có thể mở video.

Bởi vì cô sợ sẽ dọa anh nên vẫn chưa thể nói cho Hồ Thừa Nghị biết ngay lúc này được...

Hồ Thừa Nghị cũng biết vật nhỏ này đã biết anh tới rồi.

Anh mở miệng, nói: "Không xem tiếp sao?"

Tô Bối bắt đầu giả vờ góc ghech, cô không biết, không biết gì hết.

Cô chẳng qua chỉ là một con sóc bay vô cùng bình thường mà thôi.

Tô Bối thầm nói trong lòng.

Trong tộc từng có tiền bối chưa để người mình chọn chuẩn bị tâm lý đã đột nhiên biến thành người, cuối cùng dọa người đó sợ hãi bỏ chạy.

Tô Bối cảm thấy cô muốn để Hồ Thừa Nghị từng bước một tiếp nhận, không thể tiến triển quá nhanh, thông minh một chút cũng không sao, chỉ cần không đột nhiên biến thành người là được...

Dọa người đàn ông này chạy mất thì không tốt chút nào.

Tô Bối mặt đầy vô tội cắn hạt thông, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay qua xoay lại, mở to hai mắt giả bộ ngây thơ.

Hả, anh nói gì, tôi không hiểu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15

Editor: Yulmi2704

Vật nhỏ này giả vờ ngốc nghếch, Hồ Thừa Nghị không biết làm sao đành đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cô.

Cứ coi như là vô tình đụng phải màn hình cho nên video bị đổi đi.

Tô Bối lại tiếp tục xem phim, qua vài phút sợ hãi lúc này thì cô cũng không dám to gan khoe khoang như vậy nữa.

Cũng may Hồ Thừa Nghị vô cùng thân thiện cho cô xem hết mấy video hài kế tiếp, lại tạo thêm một danh sách tự phát mới cho cô.

Tô Bối không chớp mắt nhìn màn hình, Hồ Thừa Nghị ngồi trước máy tính hơi lo lắng vật nhỏ này nhìn màn hình gần như vậy, lát nữa sẽ bị hoa mắt chóng mặt.

Đến bữa trưa, nữ thư ký đưa com hộp đã đặt từ trước vào phòng.

Tô Bối ôm hạt thông lúc sáng đem từ nhà tới ngồi trên bàn làm việc, chờ Hồ Thừa Nghị cùng ăn.

Nữ thư ký kiềm chế sự kích động trong lòng, ánh mắt không cách nào rời khỏi con sóc bay đang ngồi trên mặt bàn kia. Trời ơi, trời ơi, ông chủ đang muốn cô mất máu vì vật nhỏ đáng yêu này sao!!!

Hồ Thừa Nghị ừ một tiếng, nhìn đôi mắt cấp dưới mình đang sáng lên, tay không ngừng lấy đồ ăn trong túi ra, nhưng mắt lại dán lên người Tô Bối.

Chờ nữ thư ký bày com ra bàn xong xuôi, Hồ Thừa Nghị cầm đũa lên nhắc nhở: "Chưa đi ra sao?"

"Vâng, ông chủ!" Nữ thư ký lấy lại tinh thần, vội vàng trả lời.

Hồ Thừa Nghị trầm nghĩ, sáng nay lúc ra ngoài anh đã đoán được sẽ có kết quả này rồi.

Anh vẫy vẫy đũa, nói với Tô Bối: "Ăn com thôi."

Đội Hồ Thừa Nghị nói xong câu này Tô Bối mới bắt đầu ăn. Sau khi nhìn thấy dáng vẻ cơ trí này của vật nhỏ, Hồ Thừa Nghị phải mất rất nhiều công sức mới khiến cho bản thân tin tưởng rằng sau khi kiến quốc thì đã không còn yêu tinh nữa rồi.

Trước kia anh không có thói quen chụp hình, nhưng sau khi nuôi vật nhỏ này thì hoàn toàn thay đổi.

Tô Bối cúi đầu gặm hạt thông, anh lấy điện thoại ra chụp một tấm, đáng tiếc lại quên không tắt tiếng, tách một tiếng khiến Tô Bối giật mình sợ hãi, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Nhưng sau khi nhìn lại thấy Hồ Thừa Nghị đang chụp mình thì lại thấy yên lòng.

Tô Bối nghiêm túc ăn trưa, lại thấy người đàn ông này ăn một bữa com cũng không chú ý, bèn chu miệng kêu hai tiếng.

"Đừng chụp nữa... Ăn xong rồi chơi tiếp..."

Đáng tiếc Hồ Thừa Nghị không hiểu cô nói gì, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại, đăng nhập vào diễn đàn vật nuôi.

Bắt đầu đăng bài mới.

#Về mặt ăn com nghiêm túc của Mỏ Cửa Sổ#

Bức ảnh vừa vận bắt được khoảnh khắc Tô Bối đang ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy to tròn mở lớn, mông ngồi trên mặt bàn, trong lòng đang ôm hạt thông, khóe miệng còn vương vụn thức ăn chưa lau sạch.

Rất nhanh đã có người bình luận.

Lầu 1: Đáng yêu như vậy nhất định là con cái.

Lầu 2: Sóc bay nước E bất kể là đực hay cái cũng đều đáng yêu như vậy, nhìn con sóc bay này qua màn hình cũng không phân biệt được giới tính.

Lầu chủ: Làm sao để phân biệt đực cái?

Lầu 3: Xin hãy gọi tôi là chuyên gia về tự nhiên! Được rồi, thực ra trên mạng đều có mà. Nếu là đực thì lúc phát tình sẽ có trứng, vô cùng nhỏ, rất khó

nhìn. Còn nếu là cái thì trên bụng sẽ có một thứ rất giống cái túi. À quên, con đực còn có JJ nữa.

Lâu chừ: Cảm ơn lâu trên, để tôi nhìn thử một chút.

Hồ Thừa Nghị sau khi bình luận xong thì rút khăn giấy ra lau miệng cho Tô Bối.

Nhìn dáng vẻ vật nhỏ nhà mình thế này có lẽ là con cái rồi. Về nhà xem lại kỹ một chút, chủ yếu là nhìn xem có JJ không thôi.

Lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia, anh nhếch miệng, nói: "Mi đang lấy hạt thông rửa mặt sao?"

Tô Bối lúc đầu không hiểu, sau đó biết là Hồ Thừa Nghị đang trêu chọc mình, bèn ngượng ngùng xoay người lại tiếp tục ăn.

"Đừng, đừng nhìn tôi! Mau, ăn, com, đi!" Tô Bối nghiêng đầu qua, tròn to hai mắt lấp lấp nói.

Không biết là có đủ hưng dữ khôn nhưng Hồ Thừa Nghị cũng không tiếp tục nhìn cô nữa, cầm đũa lên ăn com.

Ở công ty chơi một ngày, để nhân viên công ty biết ông chủ của bọn họ đang nuôi một con sóc bay nước E vô cùng đáng yêu. Hình tượng Hồ Thừa Nghị trong lòng bọn họ trước kia chính là cao lớn uy nghiêm quyết đoán, sau chuyện ngoài ý muốn khiến hai chân tàn phế thì cũng có giảm đi đôi chút. Nhưng hôm nay một người đàn ông mạnh mẽ lại nuôi một sủng vật nhỏ bé đáng yêu đến vậy, sự tương phản quá mức to lớn!

Nữ thư ký bị Tô Bối thu hút khiến cho cả ngày không có lòng dạ nào mà tập trung vào công việc, nhưng hôm nay ông chủ tan ca đúng giờ, cũng không khiến trách biểu hiện của cô cả ngày hôm nay.

Cô nàng còn có chút việc chưa làm xong, còn phải ở lại làm thêm một lúc nữa, bèn nằm rạp lên bàn kêu rên: "A a a, bà đây bị đáng yêu hóa mất rồi!"

Người nữ thư ký khác đang thu dọn đồ đạc, nói: "Đây chính là nguyên nhân cô không thể nào tập trung làm việc được sao?"

"Âm thầm quan sát, không cách nào kiềm chế." Nữ thư ký lên tinh thần nói: "Có đau đón cũng vẫn vui vẻ."

Nữ thư ký kia thu dọn đồ xong chuẩn bị ra về: "Năng lực chịu đựng của ông chủ thật mạnh mẽ, chưa bao lâu đã thoát khỏi biến cố để bước ra ngoài. Nếu là tôi, nếu cả đời này không thể đi lại được thì có lẽ phải thêm nửa năm nữa mới dám ra đường."

"Dù sao thì cũng có rất nhiều người ở công ty chờ ông chủ."

"Haizz được rồi, tôi đi trước đây."

Hồ Thừa Nghị đưa Tô Bối về nhà.

Sóc bay nước E là loại động vật hoạt động về đêm, nhưng thói quen của vật nhỏ này lại khác rất nhiều. Đáng tiếc là dù có đổi như thế nào thì cũng không thay đổi được việc ban ngày ngủ gục ngủ gật, đêm xuống lại vô cùng tỉnh táo.

Lúc này vật nhỏ đang vui mặt trong lòng Hồ Thừa Nghị, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, ngủ không biết trời trăng gì.

Thời gian còn sớm, đợi một lúc nữa mới ăn tối cũng được. Hồ Thừa Nghị nâng Tô Bối lên, nhìn vật nhỏ cuộn người thành một cục mềm mại, cái đuôi to phũ lên cả người.

Ừm, mấy người kia nói gì nhỉ?

Nhìn xem có JJ hay không là sẽ biết được giới tính.

Anh cẩn thận nhớ lại, hình như trước giờ mình chưa thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16

Editor: Yulmi2704

Thừa dịp Tô Bối ngủ say, Hồ Thừa Nghị lật người cô một cái, nhìn kỹ cũng không thấy JJ đâu.

Anh cũng nhớ lúc đầu ở tiệm thú nuôi khi kiểm tra cho vật nhỏ, nhân viên cũng nói nó là con cái.

Chẳng qua sau đó anh cũng không đi kiểm tra lại lần nữa.

Đưa tay sờ cái bụng mềm nhũn của vật nhỏ, sờ qua sờ lại, cuối cùng vẫn là không có.

Lại sờ thêm chút nữa, chắc chắn không có.

Tô Bối đang ngủ bị người ta "giở thủ đoạn" như vậy thì nào có thể ngủ thêm được nữa?

Cô giật mình, Hồ Thừa Nghị nhân lúc này bỏ tay xuống.

Tô Bối chớp mắt một cái, phát hiện mình đang nằm trên lòng bàn tay của Hồ Thừa Nghị, trợn mắt há miệng có chút mơ hồ.

Lúc đầu cô đâu có ngủ ở chỗ này.

Cô xoay người, vùi đầu vào lòng bàn tay anh: "Hừ..."

Hồ Thừa nghị khẽ cười một tiếng, dùng tay còn lại nhẹ nhàng gỡ lưng vật nhỏ trong tay. Nhiệt độ trên tay anh đối với Tô Bối mà nói chính là lò sưởi ấm áp trong mùa đông.

Cô rất thích thời tiết ấm áp, sau khi rời khỏi nước E đến nơi này, cô chưa từng được hưởng thụ sự ấm áp như vậy trong mùa đông.

Lúc ăn tối, Tô Bối vẫn chưa tỉnh dậy, Hồ Thừa Nghị cũng không để ý, đến nửa đêm đói thì lại ăn. Lần đầu vật nhỏ ăn đêm còn đánh thức anh dậy.

Thật ra thì lúc ăn Tô Bối cũng không phát ra âm thanh quá lớn, nhưng ban đêm yên tĩnh, hơn nữa anh rất nhạy cảm với âm thanh, không thể tránh nổi.

Lúc mở đèn lên nhìn còn bị giật mình, vật nhỏ đang ôm hạt thông trong lòng cũng sợ hãi đánh rơi. Sau đó cũng từ từ quen, không biết có phải do anh suy nghĩ nhiều không, nhưng sau mấy lần anh tỉnh dậy giữa đêm thì số lần ăn đêm của vật nhỏ càng ngày càng ít đi.

Hồ Thừa Nghị ăn tối xong mà Tô Bối vẫn còn đang ngủ, cái miệng nhỏ hơi giương lên, có phải đang buồn miệng hay không? Hồ Thừa Nghị suy nghĩ một chút, cuối cùng sờ mặt Tô Bối, nới rộng miệng cô ra một chút, sau đó nhét hai hạt thông vào miệng cô. Trong miệng Tô Bối đột nhiên có thêm đồ ăn, nhưng cho dù có đang ngủ thì vẫn theo bản năng ngậm trữ trong miệng.

Vậy là được rồi, quả vật mang theo hôm nay đã ăn hết ở công ty rồi, anh lo lúc tỉnh dậy vật nhỏ sẽ bị đói.

Tô Bối ngủ say như chết, lúc cô tỉnh lại trời đã rạng sáng.

Tô Bối cảm thấy trong miệng hơi kỳ lạ, nhè ra hai hạt thông.

Cô ngạc nhiên, suy nghĩ một chút là biết ai cho mình, bèn cảm động muốn khóc, người đàn ông này đúng là bạn tình tốt nhất!

Nhưng bây giờ cô vẫn chưa có tư cách để cầu hôn, ngay cả nhà của mình mà cô cũng vẫn chưa tìm được.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tô Bối trở nên kiên định, phải nhanh chóng liên lạc với cha mẹ, sau đó cố gắng biến thành người, đem người đàn ông này về nhà nuôi.

Tô Bối càng nghĩ càng kích động, ngay cả hạt thông cũng không đành lòng ăn, bèn đặt ở bên cạnh giường nhỏ, nhảy lên từ đầu giường của người đàn ông, lần này gần như bị đóng chặt rồi.

Nhưng Hồ Thừa Nghị lại không có thói quen khóa tủ đầu giường, Tô Bối gắng sức kéo ra được một khe hở, sau đó chui vào.

Cô mở Ipad ra, sau đó đăng nhập diễn đàn, tìm bài đăng của mình lúc trước.

"Nhờ giúp đỡ: Chỗ tôi có một con sóc bay nước E đi lạc, là con cái nhà ai mau tới đón đi."

Bài đăng lúc trước vẫn còn đó, không ít người nói muốn nhận nuôi, mặc dù trên bài đăng nói là nuôi nhưng thực ra Tô Bối muốn tìm cha mẹ của mình.

Trong đám người bình luận bên dưới cũng không có tên cha cô.

Vậy là vẫn chưa nhìn thấy cô sao? QAQ

Trên diễn đàn mông lung như vậy thì cô phải tìm đến bao giờ. Cha quả thực lộn lờ trên diễn đàn rất nhiều, có tài khoản thật cũng có tài khoản giả, nếu đổi sang tài khoản khác thì làm sao cô biết được?

Cách trực tiếp nhất chính là dùng phần mềm nhắn tin nước E thường hay dùng nhất, nhưng vẫn phải vượt tường lửa mới có thể dùng được.

Tô Bối không bỏ cuộc, chỉ có thể vượt tường lửa thôi. Mặc dù có chút phiền phức nhưng cũng còn hơn là chờ đợi trong vô vọng.

Cô bắt đầu kiểm tra thông tin của tường lửa, nhìn mờ cả mắt Tô Bối mới nhớ ra một chuyện. Haiz, đây là máy tính bảng tương đối cũ, nhìn là biết có lẽ

Hồ Thừa Nghị đã mua từ rất lâu, hiện giờ vô dụng bị khóa trong ngăn kéo.

Mà muốn vượt tường lửa thì phải dùng phần mềm chạy bằng máy tính thông thường mới được.

Tô Bối cố gắng không buồn bực sau lần thử nghiệm thất bại này.

Sau khi thoát hết các chương trình ra, Tô Bối mở ngăn kéo, sau đó lấy đuôi đóng lại.

Nhìn khuôn mặt Hồ Thừa Nghị đang ngủ say, cô yên lặng lau nước miếng, lại nhìn cái giường nhỏ của mình một chút, rồi lại quay sang nhìn đàn ông nhà mình.

Cuối cùng không biết xấu hổ hôn lên mặt anh một cái.

(づ 3)づ 。

Mẹ nói theo đuổi bạn tình thì phải biết chủ động, nếu không đến mùa xuân là mùa phát tình sẽ trở thành người cô độc.

Tô Bối lại hôn thêm một cái nữa, sau đó quay trở về giường nhỏ của mình. Ừ, cô không phải người hèn hạ, người đàn ông này đồng ý ở chung với cô thì cũng là vì muốn trở thành bạn tình của cô rồi.

Tô Bối cúi đầu gặm hạt thông, mắt lại nhìn Hồ Thừa Nghị. Thật ra thì số lượng hạt thông tương đối ít, ăn không đủ no, nhưng cô ăn một miếng lại nhìn người bên cạnh một cái cũng đủ cảm thấy no rồi.

Cùng lúc này, trong một ngôi biệt thự nào đó ở nước E, một người đàn ông có mái tóc nâu dài nằm trên giường lướt qua lướt lại diễn đàn, đôi mắt hẹp dài không chớp lấy một cái.

Đêm đã khuya, người đó thoát ra khỏi diễn đàn, lại đăng nhập vào một trang dành cho những người nuôi sủng vật, chính là trang mà Hồ Thừa Nghị dùng.

Trong miệng thì thầm: "Vợ cũng thật là, lại còn cảm thấy không chừng đang có người nuôi Bối Bối. Mặc dù biết chắc chắn bây giờ bảo bối không sao nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy không yên lòng mà."

Ông lục tung các ngõ ngách trên diễn đàn, phát hiện đúng thật là có không ít người nuôi sóc bay, tiếp tục nhìn, nhìn đến mức mắt muốn rớt luôn...

Đột nhiên lại thấy một bài đăng, thiếu chút nữa đã nhảy căng lên.

"Vợ, mau đến đây xem, anh thấy con gái chúng ta rồi."

Con sóc bay đang ăn tối trên bàn không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, nhìn về phía chồng mình, sau đó nuốt thức ăn xuống.

Lúc nhảy xuống khỏi bàn liền biến thành một cô gái trẻ trung có thân hình uyển chuyển, trên người mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, mái tóc dài màu đen búi rối sau gáy. Đôi mắt to đen láy trong veo vô cùng khả ái, nhưng về mặt lại không biết làm sao nhìn người đàn ông hấp tấp đang đưa điện thoại đến trước mặt mình.

"Vợ, em nhìn xem!"

Người phụ nữ cầm lấy điện thoại xem qua một chút: "Thành phố L? Không ở trong nước E sao? Còn không phải tại anh sao, không dung lại mạng con gái ra húc cây ngủ làm gì."

Người đàn ông xin lỗi gãi đầu, nói: "Còn không phải là muốn cho con bé trải nghiệm cảm giác cuộc sống của tổ tiên sao..."

Người phụ nữ trả lại điện thoại, nói: "Chồng, ngày mai chúng ta đến thành phố L."

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17

Editor: Yulmi2704

"Làm sao nhanh như vậy được, còn phải làm visa nữa mà." Ba Tô nói.

"Việc này không vấn đề gì." Mẹ Tô hất tóc, nháy mắt nói: "Lần trước công ty đã chọn em đến nước L công tác, chủ yếu là để bàn việc hợp tác với công ty bên đó, trùng hợp là ngày mai em sẽ đến thành phố L."

Ba Tô kêu lên một tiếng, khó trách vợ lại nói ngày mai đến thành phố L.

Sau đó lại vội vàng nói: "Vậy thì tốt quá rồi!"

Mẹ Tô nói: "Anh cũng phải đi, có lẽ là phải biến thành sóc bay mới được."

Ba Tô ủ rũ cúi đầu, chuyện ông ghét nhất chính là phải biến trở lại nguyên hình, bởi vì đáng vẻ kia quá bé nhỏ. Mặc dù có thể bay tới bay lui trên cây nhưng hai tay lại không linh hoạt để ăn bòn phấm lột mạng.

Tính cách mẹ Tô cũng vô cùng sáng khoái, sống chung với nhau lâu như vậy cũng hiểu được bản khoản bé nhỏ trong lòng chồng mình. Bà bước lên vỗ một cái lên đầu đàn ông nhà mình: "Bớt nói nhảm đi, không lên mạng một ngày cũng không chết được, đưa điện thoại đây cho em."

Ba Tô không suy nghĩ gì liền đưa điện thoại cho vợ.

Chờ mãi không thấy vợ đưa lại điện thoại cho mình thì mới hỏi một câu: "Em không trả lại anh sao?"

"Không trả, tịch thu!"

Ba Tô miệng méo xệch, một người đàn ông cao lớn lại có vẻ mặt này quả thật có chút kỳ lạ. Nhưng may mắn là gương mặt đẹp mắt, đáng người cũng đẹp mắt, cho nên dù có kỳ lạ cũng không khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

"Vợ ơi..."

Mẹ Tô: "... Chơi thêm một chút nữa thôi nhé!"

Sau khi mẹ Tô nhường một bước, hai người đã đạt được thỏa thuận chung.

Tô Bối ở thành phố L không hề biết đến chuyện này. Chính xác mà nói thì cô còn đang tìm cách để liên lạc với cha mẹ mình.

Nếu không thì đến mùa xuân có lẽ cô cũng phải vừa xin lỗi vừa tỏ tình với người đàn ông kia thôi.

Thường ngày Hồ Thừa Nghị vẫn chăm chỉ đăng bài về vật nhỏ nhà mình.

Mặc dù biết Tô Bối không thích bị gọi là Mở Cửa, nhưng trên diễn đàn anh vẫn luôn vui vẻ dùng cái tên này.

Sau khi đăng bài mới như mọi ngày xong, anh lướt đến phần tin nhắn.

Sau khi đọc được một tin, anh không kìm chế được mà nhíu mày.

Người dùng ẩn danh: "Mẹ nó, lâu chủ, vật nhỏ đáng yêu này là do anh nhặt được sao?"

Hồ Thừa Nghị trả lời: "Cũng coi như vậy, là nó tự nhảy vào trong lòng tôi."

Đối phương có lẽ cũng đang online, lập tức trả lời lại.

"Anh có phải là người đăng bài ở diễn đàn bên cạnh nói là muốn tìm chủ nhân cho con sóc bay này không?"

Đầu óc Hồ Thừa Nghị mơ hồ, có nhầm lẫn gì sao.

"Không hề."

Đối phương trả lời lại bằng một đoạn dài.

"Chuyện gì đây? Tôi thấy con sóc bay thất lạc đó giống con sóc bay nhà anh như đúc, hơn nữa bối cảnh xung quanh trong ảnh chụp cũng giống nhau mà."

Đối với loài người mà nói, muốn phân biệt được hai con sóc bay khác nhau là rất khó, dù sao góc độ chụp cũng khác nhau, hơn nữa trên diễn đàn sủng vật cũng có rất nhiều con có đáng vẻ tương tự.

Số lượng sóc bay làm sủng vật ở nước L không nhiều, cho nên mọi người cũng không quá quen thuộc với chúng.

Nhưng nếu đến bối cảnh cũng trùng khớp thì không thể không nghi ngờ được.

Người ẩn danh đó nhanh chóng gửi hình ảnh tới.

"Tấm hình này tôi lấy bên bài đăng kia, lâu chủ, nhất định anh cũng không nhận ra được có phải sóc bay nhà mình hay không, nhưng thử nhìn khung cảnh phía sau xem, có phải rất quen mắt hay không?!"

Thật ra Hồ Thừa Nghị không cần nhìn khung cảnh phía sau cũng có thể nhận ra vật nhỏ nhà mình.

Bởi vì trên đỉnh đầu của Tô Bối có một đám lông khá đậm màu, lông của sóc bay sẽ thay đổi theo khí hậu.

Sóc bay nước E sống ở nước L lâu không thể có bộ lông trắng như của vật nhỏ nhà mình được, bởi vì bộ lông trắng cho nên đám lông sẫm màu kia mới càng lộ rõ hơn. Hừm, vậy thì chuyện này là như thế nào?

Hồ Thừa Nghị neho mắt lại, trả lời người ân danh kia.

"Phiền anh gửi bài đăng kia cho tôi được không, tôi muốn xem qua một chút."

"Được, không vấn đề gì! Tôi nghĩ là có người có ý giả mạo, lâu chủ, anh có đăng hình lên các diễn đàn khác không?"

Hồ Thừa Nghị trả lời qua loa: "Hình như vậy, tôi cũng không nhớ lắm."

Anh ấn vào đường link người kia gửi, xem qua thấy có rất nhiều phản hồi.

Tên tiêu đề là "Nhờ giúp đỡ, con sóc bay này đi lạc, là sóc bay nước E, con cái nhà ai thì mau đến đón về đi."

Hồ Thừa Nghị đọc hết bài đăng.

Đây tuyệt đối không phải do anh mộng du, bên dưới có rất nhiều người hưởng ứng, liên tục khen đáng yêu, còn bày tỏ nếu lâu chủ không muốn nuôi thì bọn họ có thể nuôi hộ!

Nhưng lâu chủ này lại không trả lời, còn có người nhấn tin riêng hy vọng có thể được nuôi sủng vật đáng yêu kia.

Sóc bay nước E rất khó tìm ở nước L, còn có một loại sóc bay khác nữa nhưng lông lại không đẹp bằng sóc bay nước E, cho nên rất nhiều người muốn có được loài sủng vật này.

Đáng tiếc đây lại là loài động vật được quốc gia bảo tồn ở mức độ hai, nói cách khác là không cho phép tự ý nuôi dưỡng. Mặc dù số lượng sóc bay ở nước E cũng ít nhưng chính phủ lại khích lệ mọi người tự nuôi.

Vì diện tích rừng bị giảm xuống cho nên nguồn thức ăn của không ít các loài động vật bị biến mất, vì vậy nếu có người muốn nuôi những vật nhỏ này thì cũng không có phiền phức gì, chỉ cần làm một cái giấy chứng nhận là được.

Ở nước L mặc dù không cho phép nuôi, nhưng mọi người đăng hình lên mạng cũng không có ai tố cáo, cho nên cũng không xảy ra vấn đề gì.

Hồ Thừa Nghị không suy nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ quan tâm đến thời gian đăng bài của người kia.

Hừm, thời gian đăng bài trùng với ngày đầu tiên anh ra khỏi nhà, cũng chính là ngày có người động vào Ipad trong ngăn kéo.

Xem ra không chỉ có động vào mà còn tự chụp mình cho mình nữa.

Hồ Thừa Nghị suy tư nhìn về phía Tô Bối, không phải người ta nói sau khi kiến quốc thì đã không còn yêu tinh nữa rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18

Editor: Yulmi2704

Hồ Thừa Nghị nhìn vật nhỏ đang tập trung vào đồ ăn trước mắt, khuôn mặt nhỏ xíu tròn vo, vô cùng đáng yêu.

Anh cũng không thể đi hỏi một con vật là có phải nó đã động vào Ipad của mình không.

Hồ Thừa Nghị nhìn Tô Bối, cô đột nhiên cảm nhận được, kêu lên một tiếng, ngại ngùng xoay người lại.

Hồ Thừa Nghị nói: "Sao ta lại có cảm giác mi là một yêu tinh nhỏ nhỉ..."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Trong lòng Hồ Thừa Nghị cũng không nghĩ gì, chẳng qua chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng Tô Bối lại để ở trong lòng, cô lộ vẻ kinh ngạc, cái miệng nhỏ há to.

Nhưng cô cũng phản ứng lại rất nhanh, làm ra vẻ mình không hiểu gì hết.

"Đúng là yêu tinh mà..." Tô Bối tự lẩm bầm một mình, đáng tiếc vào tai Hồ Thừa Nghị lại biến thành mấy tiếng "chi chi chi".

Anh cảm thấy mình hơi thần hồn nát thần tính, có lẽ là suy nghĩ nhiều quá rồi chăng?

Cũng may lúc trước anh đã đặt một cái camera vào trong ngăn kéo, Hồ Thừa Nghị lấy camera ra trước mặt Tô Bối.

Tô Bối kinh hãi.

Mẹ ơi, đây không phải là camera sao?

Tô Bối mở to hai mắt, sợ mình nhìn nhầm. Cũng may mắn là lúc này Hồ Thừa Nghị đang xoay người lại để lấy camera, nên không nhìn thấy vẻ mặt mà chỉ loài người mới có trên mặt cô.

Đặt camera lên mặt bàn, Hồ Thừa Nghị để gọn sang một bên, sau đó lại kiểm tra Ipad thêm một lần nữa.

Tô Bối: QAQ, run lấy bầy.

Tại sao lại phải đặt camera trong ngăn kéo cơ chứ? Nhất định là người đàn ông này đã bỏ vào từ trước đó, nhưng lại không dùng đến, chứ đâu có người bình thường nào rảnh rỗi đến mức làm loại chuyện nhảm chán này?

Đáng tiếc là sợ cái gì thì sẽ gặp phải cái đó. Hồ Thừa Nghị đưa tay về phía Tô Bối, cô yên lặng đặt thức ăn trên tay xuống, chạy đến lòng bàn tay người đàn ông.

Hồ Thừa Nghị đặt cô lên tủ đầu giường, chỉ vào Ipad nói: "Cho mi xem bức ảnh này."

Tô Bối lui về phía sau một bước, có nên nhìn hay không!

Trí nhớ của cô vẫn rất tốt, ít nhất vẫn có thể nhớ rõ ràng chuyện cách đây không lâu cô đã tự chụp một bức ảnh sau đó đăng lên mạng.

Nhưng Hồ Thừa Nghị không thể nào biết được địa chỉ diễn đàn mà cô đăng ảnh được, càng không thể nào vào mục sùng vật, lại càng không thể tiện tay nhấn vào topic của cô được.

Tô Bối tự an ủi chính mình như vậy, nhưng lúc Hồ Thừa Nghị đưa bức ảnh ra trước mặt cô thì Tô Bối biết mình xong rồi.

Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Hồ Thừa Nghị quay màn hình về phía Tô Bối, ngón tay khẽ gõ lên bức ảnh, nói: "Đây có phải là mi không? Chuyện gì thế này?"

Bốn chữ cuối cùng của Hồ Thừa Nghị, chuyện gì thế này, hiển nhiên là tự hỏi tự trả lời.

Nhưng bởi vì Tô Bối quá căng thẳng cho nên không phát hiện giọng nói của anh có ý khác, cô còn tưởng đối phương đang đợi mình trả lời nên vội vàng nói: "Không, không phải vậy. Đây không phải là tôi, anh, anh có tin không?"

Tô Bối khóc không ra nước mắt, đúng là tự đào hố tự nhảy xuống mà.

Hồ Thừa Nghị sau khi tự hỏi tự trả lời thì lấy lại tinh thần, gõ một cái lên đỉnh đầu Tô Bối, nói: "Làm như mi thật sự là tiểu yêu tinh vậy. Căng thẳng như vậy sao? Hả?"

Mấy lời này là đang tỏ rõ ý cung chiêu, nhưng trong mắt Tô Bối hiện tại thì chỉ có một nghĩa duy nhất, chính là "Ta biết hết rồi, mi chết chắc."

Hồ Thừa Nghị chỉ vào camera bên cạnh, nói: "Nhưng không sao, để ta xem rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra."

Hiện tại Tô Bối hối hận tím ruột tím gan. Nhìn Hồ Thừa Nghị thì có thể thấy là anh không đặt máy quay vào lần đầu tiên cô chụp ảnh, nhưng cô không nên buổi tối không ngủ được lên diễn đàn xem tin tức.

Nếu kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày nữa, nếu biết Hồ Thừa Nghị còn có chiêu này thì cô nhất định sẽ không động vào Ipad thêm một lần nữa.

Bây giờ cô vẫn chưa thể biến thành người, người đàn ông này dù nghĩ thế nào cũng nhất định sẽ không thể tiếp nhận nguyên hình của cô được.

Không đúng, cứ coi như là có thể chấp nhận thì cũng chỉ có thể coi cô là sùng vật được thôi.

Chuyện này không thể được.

Hồ Thừa Nghị đang định kiểm tra camera thì Tô Bối vội vàng nhảy lên đầu gối anh, kêu chi chi chi mấy tiếng, khiến Hồ Thừa Nghị không hiểu chuyện gì.

"Sao vậy?" Hồ Thừa Nghị đầu óc mơ hồ.

Tô Bối không có cách gì, chỉ biết giả vờ đùa giỡn với anh. Cô ngã người về phía sau, để lộ ra cái bụng trắng như tuyết, sau đó lộn mấy vòng.

Nhìn thì giống như đang làm nũng, nhưng trong mắt Hồ Thừa Nghị thì không khác gì đang bị bệnh.

Anh vội vàng giữ cô lại, sờ sờ mấy cái, nói: "Khó chịu ở đâu sao?"

Tô Bối giả bộ lộn nhào mấy cái nữa.

Lúc này Hồ Thừa Nghị bắt đầu luống cuống, đang bình thường sao lại lẩn qua lẩn lại như vậy? Chẳng lẽ là ăn nhầm phải thứ gì rồi?

Anh nhìn qua thức ăn vật nhỏ vừa ăn, cầm lên nhìn, cũng không thấy hạt nào bị hỏng cả.

Nhưng nhìn bộ dạng này của vật nhỏ cũng không giống đang giả bộ. Hồ Thừa Nghị cũng không còn tâm trí nào kiểm tra camera nữa, ôm Tô Bối ra ngoài, tìm quản gia, nói: "Gần đây có bác sĩ thú y không?"

"Có." Quản gia gật đầu.

Hồ Thừa Nghị nói: "Tìm chỗ nào đó nhận chữa cho sóc bay."

Quản gia lập tức làm theo, lúc này Tô Bối đang giả vờ bị bệnh dựa vào người Hồ Thừa Nghị làm nũng, trong đầu lại nghĩ hết các cách để cho Hồ Thừa Nghị không kiểm tra camera được.

Đương nhiên không thể khiến cho người đàn ông này quá lo lắng, mặc dù Tô Bối tỏ ra bị bệnh nhưng cũng không khiến cho tình hình quá nghiêm trọng.

Bác sĩ thú y nhanh chóng được đưa tới, còn mang theo cả dụng cụ chữa trị.

Tô Bối bị lật lên lật xuống kiểm tra một lượt, thức ăn cô vừa ăn cũng bị kiểm tra hồi lâu, cuối cùng vị bác sĩ thú y kia lau mồ hôi trên trán, nói: "Có lẽ không sao đâu, nhìn dáng vẻ thì cũng đã khá hơn nhiều rồi."

Ông ta kiểm tra tới lui cũng không tìm ra bệnh gì, chẳng lẽ con vật này đang giả bệnh sao?

Không kiểm tra ra, những lời này đương nhiên không thể nói, nếu không lát nữa sao có thể lấy tiền công được. Cuối cùng chỉ có thể tìm một câu trả lời không rõ ràng, qua loa lấy lệ lừa Hồ Thừa Nghị.

Nhưng Hồ Thừa Nghị lại không dễ bị lừa như vậy, thấy bác sĩ nói thế bèn nhíu mày, hỏi lại: "Không có chuyện gì thì tại sao lại đột nhiên lẩn qua lẩn lại như vậy?"

Chẳng lẽ là đang làm nũng sao?

Trong lòng bác sĩ thú y lặng lẽ oán thầm, dĩ nhiên không thể nói với khách hàng loại nguyên nhân này rồi.

Ông ta nói: "Tôi vừa nhìn qua, có lẽ là do ăn quá nhiều, sờ bụng cũng có thể thấy. Sau này khống chế lượng thức ăn là được rồi."

Đây là lời nói thật, ông ta thấy Tô Bối hơi mập, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn quay, người cũng tròn thành một nắm, tốt nhất là nên gầy bớt đi một chút.

Không thể không nói, chuyện ăn uống trong biệt thự vô cùng tốt, Tô Bối tự mình sinh tồn bên ngoài cũng đã mập rồi, sau khi đến đây càng được chăm sóc hơn, lại không phải phiền nào lo lắng chuyện gì, vậy có thể không mập sao?

Hồ Thừa Nghị nghĩ một chút, vật nhỏ như thế này là được rồi, không cần gầy đi nữa.

Nhưng bây giờ bác sĩ nói vậy thì mỗi lần đến bữa cũng không cần cho ăn quá nhiều, không để vật nhỏ ăn liên tục nữa.

Tô Bối im lặng tròn mắt nhìn bác sĩ thú y, người này thật đáng ghét!

Bác sĩ chuẩn bị rời đi, Hồ Thừa Nghị thấy vậy cũng không còn cách nào, nói: "Có cách nào để nó hết khó chịu không?"

Bác sĩ thú y trả lời: "Chú ý giữ gìn là được, lần này còn đỡ, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần không để nó ăn nhiều nữa là được. Nhất định phải chú ý đến vấn đề ăn uống, cái gì quá cũng không tốt."

Hồ Thừa Nghị ghi nhớ trong lòng, Tô Bối khóc không ra nước mắt nhìn anh.

Cô tủi thân, hai chân chụm lại đặt trước ngực. Cô hay làm động tác này lúc làm nũng với anh, cũng có hiệu quả nhất định.

"Tôi không ăn tham! Anh, anh không thể bớt thức ăn của tôi đi được..."

Hồ Thừa Nghị gõ một cái lên cái đầu nhỏ của Tô Bối, nói: "Thì ra là tham ăn, lần sau sẽ khống chế lượng thức ăn, không để mi ăn nhiều như vậy nữa."

Tô Bối cãi lại.

"Chi chi chi chi chi chi chi, chi chi, chi chi chic, chi!"

Quản gia đi bên cạnh tò mò nhìn hai người trước mặt mắt lớn trừng mắt nhỏ, hai nhân vật chính mặt đối mặt nhưng tình huống lại không tiến triển chút nào, không biết làm sao đành cười một tiếng, sau đó im lặng rời đi. Hồ Thừa Nghị nói: "Khỏe rồi?"

Tô Bối chỉ còn kém việc tay chống hông tranh luận với Hồ Thừa Nghị, ăn là chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống, cô cũng không phải là người tham ăn, sao có thể vô tình cướp thức ăn của cô chứ.

Hồ Thừa Nghị mang Tô Bối về phòng, đặt lên vòng chạy, xoay qua xoay lại.

Tô Bối theo bản năng bèn bắt đầu chạy, hơn nữa còn chạy rất nhanh.

Vừa lên vòng quay cô đã hớn hở vui vẻ chạy, mà lúc này Hồ Thừa Nghị đã sớm đến thư phòng xem nội dung trong camera.

Chờ Tô Bối kịp phản ứng lại thì đã không thấy bóng dáng Hồ Thừa Nghị đâu nữa.

Tô Bối bất đắc dĩ đập đầu vào tường, tự trách mình ham chơi, tay chân mình cũng không quản được.

Bởi vì thu liên tục mấy ngày nên Hồ Thừa Nghị điều chỉnh tốc độ chiếu nhanh thêm 5 lần.

Trên màn hình vẫn tối đen, không có dấu hiệu ngăn kéo bị mở ra, nhìn một lúc cũng cảm thấy mỏi mắt.

Nhưng cuối cùng vẫn có thu hoạch.

Hồ Thừa Nghị nhìn màn hình đen thui truyền tới tiếng động rất nhỏ, bởi vì là kiểu camera dùng được cả trong bóng tối nên vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ vô cùng rõ ràng.

Cho nên Hồ Thừa Nghị nhìn thấy sủng vật của mình mở Ipad vô cùng thành thạo, hơn nữa còn vào được cả diễn đàn...

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19

Editor: Yulmi2704

Không chỉ lên diễn đàn mà còn vào mục sủng vật đăng bài nữa.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì Hồ Thừa Nghị còn nghĩ mình đang nằm mơ. Vẫn là câu nói kia, không phải là sau cách mạng đã không còn yêu tinh nữa rồi sao?

Trên màn hình, Tô Bối chạm chân trước lên Ipad, thao tác vô cùng thuần thục khiến cho người xem chỉ có thể mở to mắt ghen hòng nhìn theo. Vật nhỏ này thành tinh không nói, hơn nữa lại còn là yêu tinh ham học.

Nhìn bộ dáng này thì cũng đâu có khác con người là bao.

Hồ Thừa Nghị tải đoạn video xuống, sau đó lưu lại vào bộ nhớ.

Đẩy xe lăn ra khỏi thư phòng, tiến thẳng đến phòng ngủ.

Trong lòng Tô Hà thấp thòm không biết nên làm gì bây giờ, cô vắt hết óc nghĩ lý do nhưng lại tự mình bác bỏ.

Chỉ hận không thể đập đầu vào tường ngắt luôn!

Cho nên lúc Hồ Thừa Nghị bước vào, Tô Bối giật mình thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên.

Mình phải ngoan. QAQ.

Tối rồi, tối rồi!

Hồ Thừa Nghị không phải là người rào trước đón sau, anh cầm Ipad, vào mục lưu trữ, mở đoạn video ra, sau đó ngoắc ngoắc tay với Tô Bối, nói: "Cho mi xem cái này, nếu không lại giả bộ nghe không hiểu."

Tô Bối ủ rũ cúi đầu bước qua nhưng sau lại nghĩ, mình nghe lời như vậy há chẳng phải càng bại lộ thân phận sao?

Dù sao thì cũng chỉ có một số ít động vật có chỉ số thông minh cao được huấn luyện mới có thể nghe hiểu tiếng người thôi.

Sóc chuột soa?

Tô Bối: ORZ

Tô Bối mặt đầy vô tội nhìn Hồ Thừa Nghị, nhất định không thể tỏ ra khôn khéo được.

Hồ Thừa Nghị đặt cô trong lòng bàn tay, sau đó để Ipad ra trước mặt, mở video lên.

Tô Bối nhìn hình ảnh bản thân trên màn hình sợ đến mức cứng người, dứt khoát giả chết.

Chứng cứ xác thực, không thể không khai.

Tô Bối đáng thương nhìn người đàn ông trước mặt, kêu chi chi chi mấy tiếng.

"Không, không phải như vậy. Anh, anh nghe tôi giải thích." Tô Bối cuống lên, "Cái này, là, anh có thể thấy cái này..."

Lại là tật nói lắp.

Hồ Thừa Nghị chăm chú nhìn cái bụng trắng phau của cô, nói: "Mi thật sự không biết nói chuyện sao?"

Tô Bối nhỏ giọng trả lời: "Chỉ, chỉ khi nào biến thành người mới có thể, có thể..."

Cái Hồ Thừa Nghị nghe được lại là: "Chi chi chi chi chi chi chi."

Không biết phải làm sao bây giờ, anh cần người phiên dịch.

Tô Bối từ trong sợ hãi kịp phản ứng lại, đột nhiên phát hiện thái độ của Hồ Thừa Nghị không giống như đang sợ hãi. Nhìn xem, anh cũng không vì sợ hãi mà ngất đi.

Không hổ là bạn tình mà cô nhìn trúng, năng lực chịu đựng quả thực mạnh mẽ!

Tô Bối hãnh diện quẹt mũi một cái.

Hồ Thừa Nghị mở khóa Ipad, bật bàn phím lên.

"Nước E và nước L sử dụng cùng loại ngôn ngữ, nếu mi đã có thể đăng tin trên diễn đàn thì nhất định có thể đánh chữ. Ta hỏi một câu, mi trả lời một câu."

Nghe Hồ Thừa Nghị nói như vậy, Tô Bối giống như cô vợ nhỏ không ngừng gật đầu.

Hồ Thừa Nghị nhìn dáng vẻ này của cô khoe miệng không tự chủ mà vẽ lên một nụ cười, vật nhỏ này thật thú vị, không những không sợ mà còn dám lại gần con người.

May mà gặp được anh, nếu phải người khác có lòng dạ xấu xa thì sợ rằng sẽ bị nhốt trong lồng đi biểu diễn kiếm tiền rồi.

"Mi là yêu tinh đúng không?"

Hồ Thừa Nghị thấy Tô Bối đánh chữ cũng không tiện, cho nên nội dung câu hỏi cũng chỉ thẳng vào vấn đề, tất nhiên câu trả lời cũng là đúng hoặc sai.

Phải...

Tô Bối gõ lên màn hình một chữ "Phải", Hồ Thừa Nghị yên lặng nhún mày.

Lại hỏi: "Từ đâu tới?"

"QAQ, nước E."

Tô Bối còn thuận tiện gõ thêm ký tự, bày tỏ tâm tình của mình.

Hồ Thừa Nghị không khỏi tức cười, ký tự kia với khuôn mặt vật nhỏ hiện tại cũng không khác nhau là mấy, đều là vẽ mặt đau khổ, khiến cho người ta không nhìn được mà nhéo một cái. Hơn nữa không ngờ vật nhỏ lại biết nhiều thứ như vậy.

"Tại sao lại phải chủ động đến gần ta?"

Hồ Thừa Nghị suy nghĩ một chút, hình như chuyện là như thế này. Ban đầu vật nhỏ này bay được nửa đường, đột nhiên nhìn thấy anh bèn vội vã rơi xuống ngã vào lòng anh.

Nhưng chân tướng sự thật chỉ có một mình Tô Bối biết.

Lúc đó người đàn ông này vừa ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, ánh mắt đó quá lạnh lẽo, cô bị dọa sợ, cả người run rẩy, hoàn toàn không khống chế được bản thân.

Cô cảm thấy nếu thân phận đã bị bại lộ thì tốt nhất không nghĩ nhiều nữa, dứt khoát tỏ tình thôi.

Cô vốn muốn nói tôi thích anh, chúng ta cùng ở bên nhau đi, tôi sẽ nuôi anh trở nên trắng trẻo mập mạp.

Nhưng lại cảm thấy làm vậy hình như không được thận trọng cho lắm, mẹ nói muốn chủ động theo đuổi người khác thì không nên quá thẳng thắn.

Tô Bối "khéo léo" giải thích, Hồ Thừa Nghị nghĩ rằng vật nhỏ này chỉ yêu quý người nuôi mình, cho nên cũng không để trong lòng. Mặc dù biết đây là một yêu tinh, nhưng nhìn Tô Bối mềm mại tròn xoe trước mặt thì không tìm đâu ra cảm giác sợ hãi được.

"Mấy tuổi rồi?"

"Hơn sáu tháng."

Quả thực rất nhỏ, Hồ Thừa Nghị trầm nghĩ, khó trách lúc đầu nhân viên tiệm thú nuôi nói đây là sóc bay con.

Vật nhỏ bây giờ mới được hơn sáu tháng, nói cách khác là đã rời xa cha mẹ từ lúc còn rất nhỏ.

Hồ Thừa Nghị rất ít khi có cảm giác đồng cảm với người khác, nhưng vật nhỏ này quả thực quá đáng yêu, giờ thì cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao nhân viên trong công ty mỗi lần nhìn thấy nó lại hưng phấn hô to gọi nhỏ như vậy rồi.

Anh vuốt vuốt cái đuôi xù lông của Tô Bối, nhìn vật nhỏ trước mặt mắc cỡ né tránh, nói: "Ngoài việc đăng bài trên mạng tìm cha mẹ thì còn cách nào khác nữa không? Ta có thể giúp mi."

Tô Bối dùng ánh mắt giống như đang nhìn anh hùng cái thế nhìn anh.

Cô vội vàng gõ vào Ipad: "Tôi có tài khoản của cha mẹ, nhưng muốn nhắn tin tới nước E thì phải vượt qua được tường lửa đã."

Hồ Thừa Nghị trầm nghĩ chuyện này quá đơn giản.

"Ta giúp mi."

Tô Bối thấy Hồ Thừa Nghị không nói hai lời ôm cô đến thư phòng, bong bóng màu hồng trong lòng liên tục nhảy ra.

Cô che mặt, kiềm chế không nhào tới hôn lên mặt anh.

Hồ Thừa Nghị mở máy tính ra, chỉ một lát đã xong. Tô Bối giờ móng vuốt nhỏ xíu của mình ra cố gắng gõ lên bàn phím tên tài khoản và mật mã, sau đó nhấn tìm kiếm.

Hồ Thừa Nghị tìm được tên của cha mẹ cô bèn gửi tin nhắn vào mỗi tài khoản.

"Xin chào, nếu nhận được tin xin hãy trả lời."

Gửi thử một tin nhắn xem có ai đang lên mạng không, nhưng đợi một hồi lâu cũng không có ai trả lời, ký hiệu bên cạnh tên tài khoản cũng là màu xám.

Tô Bối cũng không nghĩ gì nhiều, cha cô là fan cứng của diễn đàn, có rất nhiều tài khoản. Mẹ thì bởi vì công việc nên cũng có hai tài khoản, với lại bình thường bà cũng giành khá nhiều thời gian cho công việc, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ có hồi âm thôi.

Tô Bối nhảy lên mặt bàn, hết sức nghiêm túc cúi đầu với Hồ Thừa Nghị, nói một tiếng cảm ơn.

Thật là lễ phép, Hồ Thừa Nghị đưa tay xoa xoa bụng Tô Bối.

Mềm nhũn, cảm giác sờ vào thật thích.

Ngón tay ấm áp của đối phương sờ loạn trên người mình, Tô Bối đỏ mặt, nhưng Hồ Thừa Nghị lại không nhìn ra, lắp bắp nói: "Anh, đừng có, sờ loạn trên người, tôi, phải chịu trách nhiệm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20

Editor: Yulmi2704

Tô Bối ở một bên tự mình hăng say kêu la, còn Hồ Thừa Nghị bên cạnh lại chẳng hiểu câu nào.

Anh lại hỏi: "Nếu mi là yêu tinh thì có biến thành người được không?"

Tô Bối kích động gật đầu một cái, không sai, chờ sau khi cô biến thành người sẽ có thể ở bên người đàn ông này. Mặc dù bây giờ cô vẫn chưa thể làm vậy được...

Nhưng nếu cô nhanh chóng liên lạc được với cha mẹ, đợi bọn họ đến đây thì nhất định có thể nghĩ ra cách.

Còn cả chân của Hồ Thừa Nghị nữa, không chừng sẽ có thể chữa khỏi.

Tô Bối cọ nhẹ lên người anh một cái, cố gắng biểu đạt sự vui mừng của bản thân.

Mà Hồ Thừa Nghị nhìn dáng vẻ giả ngu này của vật nhỏ thì trong lòng khẽ cười một tiếng, tiểu yêu tinh này đúng là không ngại thơ chút nào. Nếu bán nó đi thì có khi chính mình lại là người bị tính kế để nó ngồi kiếm tiền, đợi đếm xong mình còn nói cảm ơn cũng nên.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, đợi một hồi lâu cũng không thấy phản hồi, Tô Bối có chút thất vọng.

Lúc đầu cô còn nghĩ không chừng sẽ có lúc được quay về.

Hồ Thừa Nghị nhìn dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của cô, đưa tay ra khẽ vỗ lên đầu cô một cái: "Đừng lo, nếu mi buồn chán thì có thể ở nhà xem ti vi."

Nếu sớm biết vật nhỏ là yêu tinh thì anh cũng sẽ không để nó ở nhà nhàm chán một mình.

Nhưng hình như Tô Bối lại rất thích cái vòng chạy kia, lúc nào không có việc gì làm thì lại nhảy lên đó chạy mấy vòng.

Ngày hôm sau Hồ Thừa Nghị định để Tô Bối ở nhà, nhưng vừa ra đến cửa cô đã nhảy lên bả vai, dùng cái miệng nhỏ nhẹ nhàng cọ vào gò má anh, vô cùng thân mật.

Hồ Thừa Nghị đưa tay sờ cô một cái, nói: "Muốn đi ra ngoài cùng ta sao?"

"Đúng đúng." Tô Bối gật đầu.

Phải ở cùng một chỗ với người mình thích thì mới có thể bồi đắp tình cảm được.

Hồ Thừa Nghị thân nhiên nghe theo cô, đưa vật nhỏ nhà mình đến công ty.

Lần trước tới mấy nhân viên nữ trong công ty đã kích động muốn chết, lần này tới có người đã cảm thấy quen, nhưng có người vẫn cảm thấy vô cùng thích thú.

Thì ra ông chủ cũng thích loài động vật nhỏ đáng yêu này, không thể tin được.

Hôm nay lúc Hồ Thừa Nghị đến, ba người trợ lý đã đến đông đủ, nữ trợ lý thích động vật nhỏ kia ánh mắt không rời khỏi Tô Bối, không thèm chớp mắt lấy một cái.

Tô Bối đứng trên bả vai Hồ Thừa Nghị nhìn tình hình xung quanh một chút, ánh mắt của cô gái kia quá đáng sợ, giống như chỉ hận không thể há to miệng một ngụm nuốt chửng cô.

Tô Bối dùng móng vuốt nắm chặt lấy âu phục của Hồ Thừa Nghị, đi theo anh vào phòng làm việc.

Hồ Thừa Nghị mang đến cho Tô Bối một cái Ipad, mở ứng dụng video lên, nói: "Mi muốn xem gì thì tự mình bật, còn nếu muốn ăn uống gì thì đến bàn ta, xoay ba vòng là được."

Tô Bối không hiểu tại sao lại phải xoay ba vòng, khoe miệng Hồ Thừa Nghị khẽ nhếch, cười một tiếng, đây chính là chủ ý xấu xa của anh, dáng vẻ vật nhỏ ngây ngốc chạy đuổi theo cái đuôi nhất định sẽ rất đáng yêu.

Hồ Thừa Nghị chính thức bắt đầu làm việc, Tô Bối cũng không quấy rầy anh, thuận thực mở Ipad, bật mấy video hài lên xem.

Bình thường cô chỉ thích xem những thứ này, không sợ tâm trạng bị ảnh hưởng xấu.

Lần này không cần kiểm chế bản thân, Tô Bối vui vẻ cuộn người lăn qua lộn lại trên ghế sa lon.

Hồ Thừa Nghị rời khỏi công việc liếc mắt về phía vật nhỏ, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười chưa bao giờ thấy.

Anh lấy điện thoại quay lại cảnh trước mặt, sau đó đăng lên topic trên diễn đàn súng vật.

Lúc này cha mẹ Tô Bối đã đến thành phố L, đang bước từ trên máy bay xuống.

Ba Tô đến được đây cũng không dễ dàng gì, ông buồn bã đứng trên bả vai vợ mình, chỉ chi mấy tiếng.

"Vợ à, mau lấy điện thoại cho anh, anh cần lắm!"

"Anh không lên mạng thì sẽ chết hả?" Mẹ Tô bĩu môi nói.

Ba Tô không thể cãi lại chỉ tủi thân nói: "Chep, nhưng không phải chúng ta đến tìm con gái sao, không lên mạng thì làm sao biết được người nuôi con gái mình ở đâu? Đúng không!"

Mẹ Tô nghĩ cũng phải, mình đã tới thành phố L nhưng lại không biết tung tích của Tô Bối ở đâu.

Vậy phải đi đâu tìm bây giờ?

Trong lòng mẹ Tô thầm cầu nguyện cho Tô Bối ngàn vạn lần đừng gặp phải nguy hiểm gì, nhưng trên người con bé có pháp thuật của bà nội lưu lại, nếu gặp phải nguy hiểm thì pháp thuật sẽ được kích hoạt, đưa thẳng người về nước E.

Đừng để cho bọn họ đi một chuyến tay không.

Pháp thuật này chỉ có thể dùng một lần, nếu Tô Bối về đến nước E mà lại gặp phải nguy hiểm thì có thể bọn họ sẽ không về kịp.

"Ban ngày em còn phải làm việc cùng đồng nghiệp, không thể phân thân ra được, trước mắt anh cứ tìm cách xác định vị trí của bảo bối đi." Mẹ Tô dứt khoát nói.

"Vậy anh có được trả lại điện thoại không?"

"Được!"

Bà lấy điện thoại đưa cho con sóc bay đang đứng trên bả vai mình, nhưng điện thoại lại quá to nó không thể giữ nổi, cuối cùng mẹ Tô nhìn một cái, lấy lại điện thoại: "Trước tiên chúng ta tìm chỗ nào đó biến lại đã."

Mẹ Tô cùng đồng nghiệp đi vào một khách sạn.

Nhưng bọn họ lại sắp xếp hai người ở một phòng, đồng nghiệp cùng phòng vừa bước vào đã mệt đến mức nằm thẳng xuống giường, nhắm mắt, dường như đã thiếp đi. Mẹ Tô nhìn một cái, cơ hội tốt, bà vội vàng ôm ba Tô vào nhà vệ sinh, đương nhiên là cũng không quên cầm theo quần áo.

Ba Tô biến trở lại hình người, thân thể trần truồng, ông vươn vai một cái, nói: "Biến thành người thật tiện, hơn nữa cũng được mở rộng tầm mắt."

Dù đã thành vợ chồng nhiều năm, nhưng mẹ Tô vẫn bị hành động này của chồng làm cho ngượng chín mặt: "Không biết xấu hổ, biến thành người rồi còn không mau mặc quần áo vào."

Mẹ Tô có thính lực rất nhạy bén, bà nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Hình như đồng nghiệp cùng phòng đã tỉnh, tiếng bước chân càng ngày càng gần, không phải là muốn dùng nhà vệ sinh chứ.

Trong phòng này chỉ có một nhà vệ sinh thôi.

Đồng nghiệp gõ cửa, nói: "Lâm Bình, cô ở bên trong sao?"

"Hả?" Mẹ Tô hốt hoảng nói: "Đúng, tôi đang dùng. Cô muốn dùng nhà vệ sinh sao?"

Lúc bà nói chuyện còn nhân tiện ném quần áo lên người chồng mình, nói: "Nhanh mặc vào đi, em không muốn gặp phải chuyện mất mặt đâu."

Ba Tô bất đắc dĩ bĩu môi, tay chân luống cuống mặc quần áo nghiêm chỉnh.

"Cô không sao chứ? Hình như tôi nghe có tiếng gì đó phải không?" Đồng nghiệp hỏi.

Mẹ Tô sắp bị chồng mình làm cho tức chết, mặc quần áo thôi mà cũng ngã vào giá đựng đồ.

"Tôi... bị táo bón, nếu không thì cô sang phòng bên cạnh dùng tạm được không?!" Mẹ Tô ngượng ngùng nói. Đồng nghiệp rất thân thiện, nói: "Được thôi."

Mẹ Tô nhìn chồng mình mặc quần áo tử tế xong, bắt đầu đi đánh lên vai ông một cái, nói: "Anh ấy, thật là... Nhanh đi ra ngoài đi, nếu không cô ấy quay lại thì không hay đâu."

Hai người vội vàng ra khỏi nhà vệ sinh, mẹ Tô mở cửa phòng đẩy người ra ngoài.

Ba Tô cúi đầu hôn vợ, cười nói: "Vợ, buổi tối gặp, anh về phòng đây."

Mẹ Tô đỏ mặt, đẩy người không biết xấu hổ trước mặt ra ngoài.

Đồng nghiệp đi vệ sinh nhờ ở phòng bên cạnh vừa đúng lúc quay lại, nhìn thấy ba Tô rời đi, cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được là vì sao, cho nên bèn nghĩ ba Tô chỉ là một người phục vụ bình thường.

"Người vừa rồi là ai vậy?" Đồng nghiệp hỏi.

Mẹ Tô nói: "Không có gì, nhầm phòng thôi."

Ba Tô thuê một phòng trong cùng khách sạn, nhưng bởi vì vợ đang ở cùng đồng nghiệp nên cũng không tiện gọi điện. Ông nằm trên giường, tay cầm điện thoại lướt diễn đàn.

Đúng là làm khó mình mà, trên máy bay không được dùng điện thoại, chỉ có thể chịu đựng kiềm chế, haizz..

Nhưng vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ vợ giao, tìm tung tích con gái.

Ông đăng nhập vào diễn đàn súng vật, phát hiện chủ topic đã đăng tin mới, nhưng lần này không phải là hình bảo bối nữa mà là video.

Bắt đầu là tiếng đàn ông cười khẽ, vô cùng trầm thấp, còn mang theo từ tính.

Camera xoay chuyển, ông thấy con gái mình đang ngồi trước một cái Ipad, nhưng không nhìn thấy màn hình nên không biết bên trong có nội dung gì.

Con gái ông ôm bụng cười vô cùng vui vẻ, lẩn qua lộn lại trên ghế salon.

"Ha ha ha, quá thú vị, thật là thú vị!"

Ông nghe thấy con gái nói, xem ra người đàn ông này nuôi con bé khá tốt, tâm trạng có vẻ thoải mái, không lo lắng chút nào.

Bên dưới video đã sớm có người để lại bình luận.

Lầu 1: A a a a, đáng yêu quá. Mở Cửa Sổ đang xem gì vậy? Sao lại vui vẻ thành thế này? Tôi cũng muốn cho boss nhà mình xem thử.

Lầu 2: Luôn có cảm giác Mở Cửa Sổ đặc biệt có linh tính.

Lầu 3: Like cho lầu trên.

Lầu 4: Đại ca lầu 1, tôi đã thử rồi, vô ích thôi. Hơn nữa tôi đồng ý với lầu 2, luôn có cảm giác vật nhỏ nhà chủ topic giống người.

Lầu 5: Chủ topic, chuyện bài đăng giả mạo lần trước tôi nói bạn đã tìm ra chưa?

Lầu 6: Đã xảy ra chuyện gì? Lầu trên cho xin link được không.

Lầu 7: Cùng xin link!

Lầu 7 chính là ba Tô, ông muốn lần theo đầu mối này để tìm ra tên và thân phận người nuôi dưỡng bảo bối nhà mình.

Bên dưới nhanh chóng xuất hiện link chia sẻ của lầu 5.

Ba Tô nhấp vào xem, vừa vào đã thấy ảnh con gái mình đầu ngẩng cao, hai mắt khép hờ, khuôn mặt to đùng, chẳng khác gì chụp ảnh thẻ.

Ông thiếu chút nữa đã bị dọa giật mình, kỹ thuật chụp ảnh đúng là không chấp nhận nổi.

Nhưng vừa nhìn ông đã nhận ra đây chính là con gái mình.

Tiêu đề topic rất rõ ràng, con gái đặt tiêu đề là "Tìm chủ cho vật nuôi đi lạc".

Ông không thể không thừa nhận bản thân là một người cha rất kém cỏi, con gái gửi cho mình một loạt lời mời nhưng mình lại không nhìn thấy.

QAQ.

Hơn nữa chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho vợ biết, nếu không ông sẽ bị đánh chết! Kiểu gì cũng sẽ nói ngày nào ông cũng lên diễn đàn nhưng lại không nhìn thấy bài đăng của con gái.

Nếu bảo bối có thể liên lạc với cha mẹ trên diễn đàn thì ba Tô cũng không phải tìm cách liên lạc thế này, chỉ cần nhắn tin là biết rồi.

Ông gửi một tin nhắn cho Tô Bối, sau đó ngồi đợi phản hồi.

"Tô Bối, bảo bối, là ba đây, bây giờ con đang ở đâu, ba đến tìm con!"

Nhưng tin nhắn trên những loại diễn đàn như thế này cũng không đến nhanh được như vậy, ba Tô đành thoát khỏi diễn đàn, truy cập vào diễn đàn dành cho người nuôi sủng vật.

Nhìn hình con gái trong topic, tảng đá trong lòng ông cũng buông lỏng được một chút, xem ra con bé đã gặp được người tốt rồi.

Đã lâu không gặp, hình như bảo bối mập lên nhiều thì phải.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính kia chỉ muốn giờ tay nhéo má cái.

Ba Tô vô cùng kích động, nhưng đáng tiếc không thể chạy sang phòng bên cạnh khoe với vợ.

Cuối cùng chỉ có thể để lại lời nhắn với chủ topic: "Chủ topic, sủng vật này là của nhà tôi."

Có thể không phải của nhà ông sao?

Lúc Hồ Thừa Nghị nhìn thấy những dòng này, đột nhiên trong lòng lại cảm thấy hơi hồi hộp, anh bắt đầu suy nghĩ về độ tin cậy của tin tức này.

Đầu tiên Hồ Thừa Nghị đã từng công khai nói trên mạng rằng vật nhỏ là do anh nhặt được, nếu như người nào đó lòng dạ xấu xa thì cũng hoàn toàn có thể giả mạo.

Hồ Thừa Nghị ngoắc Tô Bối, nói: "Lại đây."

Tô Bối đang cười đến đau bụng, nghe Hồ Thừa Nghị gọi bèn bay lại gần, nhưng không giữ được đà nên va người vào bàn.

Rầm một tiếng, cú ngã này không nhẹ chút nào.

Đau đau đau đau đau đau đau!

Tô Bối: QAQ

Hồ Thừa Nghị vội vàng ôm cô lên, nhìn xem vừa đụng phải chỗ nào. Trên cái đầu nhỏ nổi lên một cục u, vừa đụng vào đã thấy đau, Tô Bối không chịu để cho anh chạm vào.

Hai mắt cô rom rớm nhìn người đàn ông trước mặt.

Hồ Thừa Nghị bị Tô Bối nhìn đến mức trong lòng phát hoảng, dường như bản thân vừa làm chuyện gì đó sai trái vậy.

"Lần sau lúc bay phải cẩn thận một chút."

Tô Bối gật đầu một cái. Mặt bàn và salon cách mặt đặt không quá cao, nếu bình thường ngã xuống thì cũng không có vấn đề gì, nhưng ai bảo cô mê mẩn chú tâm vào Ipad, Hồ Thừa Nghị vừa nhìn thấy lập tức vọt qua.

Anh nghi hoặc ngoắc ngoắc tay, gọi Tô Bối đến xem: "Người này nói mi là của nhà hần."

Tô Bối nhìn một chút, gờ móng vuốt ra, đáng vẻ rõ ràng muốn nói: Mau đưa điện thoại đây, tôi muốn trả lời lại.

Hai móng vuốt nhỏ xíu cố gắng gõ gõ lên màn hình, đánh ra một hàng chữ.

"Vậy bạn đến từ đâu?"

Hỏi địa điểm đầu tiên sẽ tốt hơn.

Hồ Thừa Nghị thấy cô đánh chữ quá chậm, nói: "Xoay màn hình rộng ra, mi muốn gõ chữ nào thì đặt móng lên ta ấn xuống cho."

Tô Bối vội vàng gật đầu, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô cũng sẽ phải chịu đau.

Đối phương nhanh chóng trả lời: "Nước E."

"Bạn biết tôi tên là gì không?"

Chờ sau khi tin được gửi đi, Hồ Thừa Nghị mới cảm thấy có gì đó không đúng. Cái gì gọi là tên của tôi?

Người kia biết tên của vật nhỏ sao?

Bởi vì Mỏ Cửa Sỏ là tên Hồ Thừa Nghị đặt cho Tô Bối, nên nếu là cha mẹ thì chắc chắn sẽ biết tên thật của cô.

Đối phương nhanh chóng trả lời.

"Tô Bối, thường hay gọi là Bảo Bối."

Tô Bối kích động nhảy lên, không sai, đây chính là cha mẹ cô!

Hồ Thừa Nghị nhìn màn hình, trầm tư, thì ra tên của vật nhỏ là Tô Bối.

Nếu là gợi ý từ trên điện thoại thì cũng có rất nhiều, sắp xếp ngẫu nhiên, không thể nào chọn bừa mà đúng được. Nói cách khác đây chính là cha hoặc mẹ của vật nhỏ rồi.

Tô Bối nhìn Hồ Thừa Nghị nói: "Là cha tôi, ngày nào ông cũng lên mạng xem diễn đàn."

Nói xong mới nhớ Hồ Thừa Nghị không hiểu được, bèn gõ hai chữ ngắn gọn lên màn hình.

"Cha tôi."

Hồ Thừa Nghị hiểu, nói: "Để ta liên lạc gặp mặt ông ấy."

Tô Bối dịch sang một bên để Hồ Thừa Nghị tự mình gõ chữ.

Hồ Thừa Nghị trả lời: "Xin chào, vật nhỏ có phản ứng rất mạnh với cái tên này, xin hỏi bây giờ ngài đang ở đâu? Nếu có thể thì chúng ta tìm một nơi nào đó gặp mặt."

Đối phương: "Lúc trước tôi nhìn thấy hình của Tô Bối đã bay từ nước E đến thành phố L, anh là chủ, anh cứ chọn địa điểm đi."

Bởi vì diễn đàn sùng vật không có chức năng trò chuyện riêng nên hai người chỉ có thể để lại bình luận bên dưới bài đăng.

"Tôi nay 7 giờ, nhà hàng Hạ Nhật, đường Hồ Diệp."

Những thành viên khác trên diễn đàn cũng nhìn thấy.

"Ôi, tôi vừa nhìn thấy gì thế này! Đây là tình cũ tình mới gặp mặt sao?"

"Like cho lâu trên."

Hồ Thừa Nghị không rảnh trả lời những người này, cúi đầu nhìn Tô Bối đang vô cùng vui vẻ, trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Vật nhỏ rất nhớ nhà nên chắc chắn sẽ theo cha về. Hồ Thừa Nghị sờ chỗ sung trên đầu Tô Bối, nói: "Chắc bây giờ mi đang vui lắm đúng không."

Tô Bối gật đầu, khi nào gặp cha mẹ cô nhất định phải nhờ hai người dạy cô cách biến thành người, như vậy mới có thể theo đuổi người đàn ông này được.

Cô cảm thấy hình như Hồ Thừa Nghị có chút phiền muộn không thể nói ra.

Tô Bối nhảy lên vai anh, cọ qua cọ lại.

Nói: "Anh đừng sợ, cha tôi không hung dữ chút nào đâu."

Gặp cha vợ mà không sợ được sao!

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Editor: Yulmi2704

Trong ấn tượng của Tô Bối, cha là một người vô cùng hiền lành, rất ít khi nổi giận.

Mặc dù thường xuyên bị mẹ cản nhắc, hơn nữa lại có rất nhiều tật xấu...

Nghiện lên mạng là tật xấu lớn nhất của ông, có chết cũng không đổi. Vậy tại sao lại ở bên một người mạnh mẽ háo thắng như mẹ...

Tô Bối có ấn tượng rất sâu đậm với một câu nói của mẹ, bà nói lúc đầu lựa chọn ba bởi vì ba rất đẹp trai.

Mẹ Tô là một người mắc chứng nhan không, trong tiêu chuẩn của bà, nhan sắc luôn luôn có giá trị xếp hạng cao nhất.

Bởi vì sóc bay là một giống loài có nguồn gen tự thân, cho nên cho dù là đực hay cái thì phần lớn đáng về lúc biến thành người đều vô cùng xinh đẹp.

Nếu là con cái thì rất tốt, dù sao một cô gái cũng nên có nhan sắc ưa nhìn, nhưng đối với con đực, nếu quá xinh đẹp thì...

Mặc dù đáng về của ba Tô không tuần tú bằng mấy ngôi sao nam ngoài kia, nhưng so với những đối tượng tỏ tình với mẹ thì cũng coi như là hơn rất nhiều.

Dùng lời của mẹ Tô thì chính là xinh đẹp còn hơn đáng yêu, dù sao thì thứ sóc chuột không thiếu nhất chính là sự đáng yêu.

Tô Bối nhìn Hồ Thừa Nghị một lượt, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt.

Trong lòng cô nở hoa, ba nhất định sẽ thích bạn tình mà cô chọn.

Dáng dấp Hồ Thừa Nghị cũng không kém, vóc người cao lớn vạm vỡ, rõ ràng trước khi chân bị tật thì rất chăm vận động, mày kiếm mắt sáng, chỉ là hơi hung dữ một chút.

Lần đầu gặp, cô thấy anh cứ luôn cau mày, làm Tô Bối tưởng rằng chủ nhân biệt thự là một người rất hung dữ.

Cô xoa xoa mặt mình, ừ, nếu muốn gặp cha mẹ thì nhất định phải chuẩn bị một chút, để bọn họ biết cô ở với người đàn ông này rất tốt.

Tô Bối xoay qua xoay lại nhìn bản thân, ừ, không những không gầy đi mà còn mập lên nữa.

Cô cảm thấy tình trạng của bản thân vô cùng tốt, vì vậy bèn nhìn về phía Hồ Thừa Nghị.

Người đàn ông này sao lại cau mày nữa rồi, cô nhảy lên lòng bàn tay anh, tỏ ý muốn anh nâng mình lên ngang tầm mắt.

"Sao vậy vật nhỏ?" Hồ Thừa Nghị làm theo, sau đó hỏi.

Tô Bối giờ móng vuốt ra, xoa xoa mi tâm anh, nói: "Thật đấy, đừng sợ, nếu bọn họ không đồng ý thì tôi khóc một tẹo là sẽ được ngay."

Mặc dù không hiểu vật nhỏ nói gì, nhưng Hồ Thừa Nghị vẫn cười một tiếng hùa theo cô.

Bất kể là đang nói gì thì nhất định cũng sẽ là những lời khiến người ta cảm thấy ấm lòng, vật nhỏ hiểu chuyện như vậy nhất định là đã được cưng chiều từ nhỏ tới lớn.

Đột nhiên gặp một yêu tinh, lại còn là yêu tinh có thể biến thành người, nếu nói Hồ Thừa Nghị không cảm thấy chút áp lực nào thì không phải.

Chính anh quyết định thời gian gặp mặt tương đối gần, ngay 7 giờ tối nay, mặc dù không muốn xa vật nhỏ nhưng nhìn Tô Bối dường như rất muốn về nhà, anh cũng không thể nhẫn tâm nhìn vật nhỏ buồn rầu không vui được.

Vốn là thứ không thuộc về mình, cưỡng ép giữ lại cũng vô ích.

Hồ Thừa Nghị để cặp dưới đặt chỗ trước, đến giờ chỉ cần đi là được.

Anh nhìn Tô Bối, vật nhỏ lại đang đứng trước màn hình máy tính soi gương chải chuốt.

Quay qua quay lại một vòng, vô cùng đằm dáng.

Đuôi ở lông là khó chải nhất, cô tự làm thì không tốt lắm, bình thường ở nhà đều là Hồ Thừa Nghị dùng cái lược nhỏ giúp cô.

"Vật nhỏ... Tô Bối, lại đây." Hồ Thừa Nghị nhanh chóng đổi lời.

Vật nhỏ có tên của mình, anh vẫn chưa quen hẳn với cái tên này, bèn tự lẩm nhẩm trong lòng đến khi ghi nhớ.

Tô Bối nhanh chóng chạy qua, đứng trước mặt Hồ Thừa Nghị, trong đôi mắt to tròn đen láy kia phản chiếu hình ảnh của anh, giống như trong lòng vật nhỏ chỉ có một mình anh vậy.

Hồ Thừa Nghị đưa tay ra, vuốt lông Tô Bối, nói: "Để ta làm cho."

Tô Bối gật đầu, ngoan ngoãn xòe đuôi ra.

Đây là người đàn ông của cô, cho anh sờ một chút thì đã sao? Coi như là thưởng cho anh vì đã giúp cô liên lạc với cha mẹ đi.

Tô Bối chớp mắt nhìn Hồ Thừa Nghị, tưởng tượng hình ảnh người đàn ông này bước từ trong phòng tắm ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông.

Cô yên lặng chảy nước miếng, giả như được sờ một cái..

Ừm, không nên quá háo sắc, sẽ dọa người ta chạy mất.

Chờ sau khi gặp cha mẹ, cô nhất định phải lập tức học cách biến thành người, như vậy mới có thể chăm sóc Hồ Thừa Nghị được.

Lúc sống cùng còn có thể giả tăng cơ hội tiếp xúc chân tay, như vậy có lên sờ mấy cái cũng không vấn đề gì.

Cô thấy mẹ luôn thừa dịp ba ngủ trưa sờ qua sờ lại mà.

Lúc bị cô phát hiện bà còn lấy lý do là muốn xem xem chồng có mập lên chút nào không.

Bình thường Tô Bối luôn lên diễn đàn cùng ba, cho nên cũng hiểu được rất nhiều chuyện.

Được vuốt ve một lúc cô cảm thấy vô cùng thoải mái, mơ màng buồn ngủ, cuối cùng thiếp đi luôn, dù sao thì Hồ Thừa Nghị cũng sẽ không để cô bị ngã,

Hồ Thừa Nghị chống tay nhìn Tô Bối ngủ một lúc, sau đó lấy trong ngăn kéo ra một miếng vải lụa.

Miếng vải màu hồng này là lần trước anh mua bút máy, lúc tháo hộp ra đã thuận tay nhét vào ngăn kéo.

Anh cẩn thận vòng qua đuôi Tô Bối, thắt lại thành một cái nơ.

+++++

Tô Bối thấy động nên tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy mình đang ở trên xe.

Hồ Thừa Nghị thấy cô dậy, nói: "Sắp 7 giờ rồi, chúng ta đang đến nhà hàng."

Tô Bối tâm tình nhộn nhạo, cũng không phát hiện ra trên đuôi mình đang buộc cái gì.

Ba Tô đã đến nhà hàng từ sớm, chỉ có một mình.

Vốn là muốn đưa mẹ Tô cùng tới, nhưng bà còn phải làm việc nên không thể đi được, cho nên chỉ có một mình ông chạy đến gặp con gái.

Ba Tô buộc tóc sau gáy, ngồi đối diện với cửa ra vào, ánh mắt tập trung nhìn ra ngoài, rất sợ bỏ lỡ bóng dáng của Tô Bối.

Nhà hàng này không cho phép mang vật nuôi vào, Tô Bối ngồi ngay ngắn trên bả vai Hồ Thừa Nghị, nhân viên phục vụ đang cảnh cáo anh lại.

"Chào tiên sinh, nhà hàng không cho phép mang vật nuôi vào trong, chúng tôi có nơi giành cho sủng vật, ngài có thể để vật nuôi của mình trong lồng ngoài kia."

Tuy nói là nơi giành cho sủng vật nhưng chẳng qua cũng chỉ là mấy cái lồng được trang trí đẹp mắt xếp chồng lên nhau. Chủ nhân bỏ vật nuôi của mình vào bên trong, giữ lại chìa khóa, lúc đi sẽ lấy chìa đó mở lồng ra.

Hồ Thừa Nghị cau mày, nói: "Không có cách nào khác sao?"

Không chừng cha mẹ Tô Bối đều ở bên trong, nếu anh để vật nhỏ trong lồng thì...

Dù sao cũng không phải chuyện tốt.

Hồ Thừa Nghị nói: "Để tôi nói chuyện với ông chủ nhà hàng một chút."

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên, hơi lúng túng, nói: "Ông chủ chúng tôi không thường hay ở đây."

"Tôi gọi điện cho anh ta." Hồ Thừa Nghị lấy điện thoại ra, gọi một cuộc, sau đó mở loa ngoài cho nhân viên kia nghe.

Nhân viên phục vụ nào biết đầu dây bên kia có phải ông chủ thật hay không, cuối cùng chỉ có thể mời giám đốc đến.

"Tiểu Lý, đây là bạn thân của tôi, anh đừng quá cứng nhắc." Ông chủ đã nói vậy thì không thể nào không cho người ta vào trong được.

Hồ Thừa Nghị quang minh chính đại mang súng vật vào trong, đương nhiên cũng nhận được vài ánh mắt tò mò của khách hàng.

Cũng không phải là con gì lớn, chỉ là một con sóc bay rất biết điều cho nên cũng không ai nói gì.

Ba Tô liếc mắt một cái đã nhận ra con gái mình, vẫy vẫy tay, vẻ mặt hưng phấn.

Không ngờ lâu không gặp con bé không những không gầy đi mà còn mập lên. Đúng vậy, cả người tròn quay, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn có da có thịt.

Hồ Thừa Nghị đẩy xe lăn qua, ba Tô không rảnh nhìn đến anh, chỉ chú ý đến con gái, thối phũ một cái, nói: "Còn không mau hồi hồn?"

Tô Bối chớp mắt, có chút không dám tin, chờ đến khi tỉnh lại bèn lập tức nhảy lên người ba mình, hôn liền mấy cái.

Sau đó nhìn ba, nói: "Cha, mau nhìn xem, đây là người mà con đã chọn."

Về mặt ba Tô trong nháy mắt biến thành (ㄟ)!!!

Nhưng lại nhanh chóng điều chỉnh lại thành vẻ bình thường.

Hồ Thừa Nghị ở bên ngoài âm thầm quan sát ba Tô. Tô Bối là yêu tinh, người đàn ông này chắc cũng là yêu tinh, hơn nữa đáng đáp trông cũng rất giống.

Nhưng hiếm có người đàn ông nào xinh đẹp như vậy. Ông có một đôi mắt nhỏ dài, tròng mắt đen láy sáng ngời, tràn đầy linh khí.

Đôi môi mỏng nhạt màu hơi cong lên, giống như đang cười...

Trên người mặc một bộ quần áo tối màu bình thường, trông vô cùng trẻ trung.

Sau khi ba Tô thân mật với Tô Bối xong thì chuyện tiếp theo chính là hỏi thăm Hồ Thừa Nghị. Đây chính là người mà con gái coi trọng sao?

Người này đáng đáp khá tốt, tướng mạo đang hoàng, mặc một bộ tây trang màu đen, cả vạt tối màu có chút ánh bạc, có vẻ trầm ổn chín chắn. Ba Tô nhìn vào mắt Hồ Thừa Nghị, tự hỏi không biết đây là người như thế nào.

Ông lại nhìn đến chiếc xe lăn, trầm tư một lát...

Ba Tô giờ tay ra.

"Xin chào, tôi là Tô Văn Thư, cha của Tô Bối, cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc con bé, làm phiền rồi."

Ngẫm ý là, sau này ông sẽ là người làm chuyện đó.

Hồ Thừa Nghị bắt tay, nói: "Xin chào, Hồ Thừa Nghị."

Tô Bối ngồi trên bả vai cha lại cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng.

Tại sao hai người này vừa gặp nhau đã mang mùi thuốc súng rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 22

Editor: Yulmi2704

Việc ba Tô không ưa Hồ Thừa Nghị là rất bình thường, bởi việc đầu tiên con gái nói với mình sau bao nhiêu ngày không gặp lại là giới thiệu người con bé thích.

Vậy ông thì sao?

Chẳng lẽ vị trí của ba trong lòng con gái lại rơi xuống thấp đến vậy sao?

Nếu không phải Tô Bối vừa gặp đã thơm ông liên tục mấy cái thì Tô Văn Thư đã sớm không cho Hồ Thừa Nghị chút mặt mũi nào.

Ho khan một tiếng, Tô Văn Thư cũng không có chút thành kiến nào với người tàn tật cả.

Chẳng qua ông chỉ là một người cha, cho dù Hồ Thừa Nghị có cưỡi ngựa quý, chân đạp mây ngũ sắc đến cứu con gái trong thời khắc nguy hiểm nước sôi lửa bỏng, thì ông vẫn dùng ánh mắt soi mói để nhìn anh.

Nhưng dù thân thể không tiện thì người này lại vẫn muốn chăm sóc Tô Bối, chứng tỏ rất có lòng. Nhìn qua nhật ký hàng ngày trên diễn đàn sủng vật thì có thể thấy người này chăm sóc con bé rất tốt.

Đây là tình yêu của chủ nhân dành cho vật nuôi của mình.

Tô Văn Thư ngồi xuống, đối mặt với Hồ Thừa Nghị.

Hai người ngồi đối diện nhau, mắt đối mắt, Tô Văn Thư mở miệng trước: “Đầu tiên vô cùng cảm ơn cậu đã cứu Bối Bối nhà tôi, khoảng thời gian này chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm con bé ở nước E, không nghĩ rằng nó lại ở thành phố L.”

“Không cần khách sáo, vật nhỏ rất đáng yêu.” Chi là hơi ngốc một chút.

Sai khi nói xong, Hồ Thừa Nghị yên lặng bổ sung thêm một câu trong lòng: Không ngốc thì có thể bị anh dụ dỗ đem về nuôi sao?

Thân là một người cha, bất kể có ai đó khen con mình đều sẽ vô cùng vui vẻ.

Hồ Thừa Nghị có thể thấy rõ vẻ mặt của ba Tô chuyển từ ￣ sang ￣￣.

“E hèm, tôi vô cùng đồng ý với chuyện này, con bé cũng rất thích cậu. Nhưng cậu cũng biết hôm nay tôi tới tìm cậu là có mục đích, cậu nghe tôi nói trước được chứ?” Tô Văn Thư nói, đương nhiên là muốn đánh phủ đầu.

Ông hiểu rất rõ, tình cảm của loài người dành cho sủng vật không kém gì so với tình cảm giành cho gia đình và người yêu. Người đàn ông tên Hồ Thừa Nghị này rõ ràng là để ý đến bảo bối nhà mình, nếu cứ để như vậy thì không thể giải quyết vấn đề được.

Hơn nữa còn dính dáng đến việc tình cảm bị sút mẻ.

Tô Văn Thư nói: “Sau khi Bối Bối mất tích, tôi và vợ vô cùng đau khổ, luôn tìm tung tích con bé, mấy tháng qua ăn không ngon ngủ không yên. Lần này biết được tin tức của con bé, tôi không dám nói cho bà ấy biết, sợ lại là mừng hụt. Nếu Tô Bối quay về, bà ấy nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Hồ Thừa Nghị ngạc nhiên, mẹ của Tô Bối?

Mà Tô Bối luôn luôn gần gũi với mẹ, lúc này nghĩ đến việc mình rời đi sẽ khiến bà đau lòng thì lại cảm thấy không chịu nổi, hai hàng lệ tuôn trào.

Cô không muốn để Hồ Thừa Nghị nhìn thấy nên đành chùi mạnh vào quần áo.

Lúc này bên trong phòng bao của nhà hàng, mẹ Tô đang trò chuyện vui vẻ với đồng nghiệp thì hắt xì một cái.

Tô Văn Thư nói: “Tôi cũng biết khoảng thời gian này cậu đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để chăm sóc Tô Bối, trong một lúc khó mà tiếp nhận, nhưng... Cậu cũng biết chuyện này không thể làm cách nào khác, đúng không?”

Hồ Thừa Nghị không nói câu nào nhưng không có nghĩa anh không biết nói gì, mà trong chuyện này anh cũng không có quyền gì để tranh giành với ba Tô cả.

Lúc đầu anh muốn để cho Tô Bối tự quyết định, không chừng vật nhỏ lại muốn ở lại đây.

Nhưng người đàn ông tóc dài ngồi trước mặt này rất giỏi nhìn thấu ý nghĩ trong lòng người đối diện. Mỗi một câu ông nói ra đều có vẻ rất ôn hòa, nhưng lại rất mạnh mẽ, câu nào câu đấy đều đâm chọt đối phương.

Tô Bối nhảy lên mặt bàn, nói với ba Tô: “Con có thể tạm thời không trở về nước E không ba? Con thích người này, con muốn người này làm bạn tình của con, mùa xuân sắp tới rồi.”

Ba Tô cười một tiếng, đưa ngón trỏ ra cho Tô Bối ôm lấy. Trong mắt tràn ngập ý cười, miệng lại phát ra tiếng chi chi, giống như đang dỗ dành.

“Bối Bối, con chưa biến thành người được, nếu để ba nó cho Hồ Thừa Nghị biết là con thích cậu ta, là tình yêu giữa người và yêu tinh thì sẽ dọa cậu ta mất.”

Không tệ không tệ, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, vợ dạy con không tệ. So với đứa trẻ mạnh mẽ không kém con trai là bao của nhà hàng xóm thì như thế này tốt hơn nhiều, ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, không tìm được bạn trai.

Nhưng Tô Bối lại trưởng thành hơi sớm một chút.

Tô Bối khẽ đưa ngón tay ba, nói: “Hò Thừa Nghị biết con thích anh ấy, ba xem không phải anh ấy vẫn sống rất tốt sao?”

“Bối Bối, bây giờ con nói chuyện loài người nghe đâu hiểu được.” Tô Văn Thư không biết phải làm sao đành nhắc nhở con gái.

Coi như một ngày 24 giờ Tô Bối đều ở bên cạnh nói với Hò Thừa Nghị rằng con bé thích cậu ta, thì đối với cậu ta tất cả đều chỉ là mấy tiếng chi chi chi mà thôi.

Tô Bối hơi ngẩn người, sau đó lại hưng phấn nói: “Nhưng con có thể gõ chữ cho anh ấy đọc!”

Đầu óc Tô Văn Thư vẫn chưa xoay chuyển kịp, gõ chữ sao?

Gõ chữ?

Đừng đùa chứ, một con sóc bay bình thường sẽ biết gõ chữ sao? Tất nhiên là không rồi.

Thì ra thời gian qua mình không ở bên, con gái đã nói hết cho Hò Thừa Nghị rồi.

Tô Văn Thư ngẩng đầu lên, dùng vẻ mặt khó có thể diễn tả được nhìn Hò Thừa Nghị.

Ông cứng nhắc hỏi: “Cậu biết cả rồi?”

Hò Thừa Nghị vẫn luôn quan sát hai người trước mặt nói chuyện với nhau, mặc dù nghe không hiểu nhưng nhìn vẻ mặt thay đổi của Tô Văn Thư thì anh cũng có thể đoán ra nguyên nhân khiến đối phương khiếp sợ như vậy.

Hò Thừa Nghị gật đầu, nói: “Vâng, đã biết hết rồi.”

Khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn Tô Bối một cái lại bỏ sung thêm: “Trình độ ghép vần của Tô Bối không tệ.”

Tô Bối vô cùng quen thuộc với thiết bị điện tử của loài người, biết tìm kiếm video, lên diễn đàn lập topic, có thể nhớ được tên tài khoản của mình, còn hiểu được cả cách tìm kiếm thông tin trên mạng.

“Hơn nữa cũng rất thành thạo các thao tác trên diễn đàn, nghĩ ra cả cách tìm người trên đó...”

Tô Văn Thư đưa tay ra ý muốn Hò Thừa Nghị dừng lại.

“Đội đã, để ta yên tĩnh một chút.” Tô Văn Thư xoa mặt, nói nhanh.

Sau đó dặn dò Tô Bối: “Bối Bối, đừng chạy loạn, để ba gọi điện cho mẹ đã.”

Lâm Bình vừa rời khỏi nhà vệ sinh, đang chuẩn bị quay trở lại phòng bao thì nhận được điện thoại của chồng.

“Vợ, làm thế nào bây giờ? Bối Bối nói cho người kia biết con bé là yêu tinh rồi!”

Tô Văn Thư sắp phát điên, làm sao để giải quyết chuyện này đây.

Lâm Bình cũng ngẩn ra, con gái vẫn chưa biết nói tiếng người, sao có thể nói cho người kia biết được?

Bà bèn vội vàng hỏi: “Đối phương cũng là yêu tinh sao?”

“Không, là loài người, loài người 100%, là Bối Bối gõ chữ cho người đó đọc!”

Lâm Bình ngẩn người, sau đó kịp phản ứng lại, nói: “Tô Bối biết gõ chữ lúc nào? Em có dạy con bé đâu?”

Mặc dù cũng có đăng ký cho Tô Bối một tài khoản nhưng là để dùng cho sau này.

Tô Văn Thư không dám thờ ơ, ở đầu dây bên kia nhỏ giọng: “Là... Là anh dạy. Giáo dục hơn nhau ở điểm xuất phát...”

“Tốt lắm, từ giờ đến lúc về mà chúng ta không giải quyết xong chuyện này thì cứ chờ bị tiền bối trong tộc khiển trách đi.”

“QAQ, vợ ơi em mau đến đây đi, anh muốn yên tĩnh một chút...”

Những gì ông chuẩn bị lúc trước đã bị tin tức này làm cho rối loạn.

Lâm Bình cúp điện thoại, không biết phải làm sao, đã biết trước không để cho chồng dạy con gái rồi vậy mà ông ấy vẫn cố dạy cái gì đó cho bằng được!

Lâm Bình quay lại phòng bao, tìm đại một lý do để rời đi.

Là đau bụng, cần đến bệnh viện kiểm tra. Lúc trước mỗi lần có chuyện gì thì bà đều dùng lý do đau bụng để xin nghỉ ở công ty, cho nên các đồng nghiệp đều nghĩ rằng bệnh dạ dày của bà lại tái phát.

Vậy nên không ai ngăn cản, còn nói phải đưa bà đi, Lâm Bình vội vàng từ chối.

Ra khỏi phòng bao, Lâm Bình không còn là dáng vẻ yếu ớt nữa mà thẳng người sải bước chạy tới nhà hàng bên kia.

Nói vậy thì việc bà bảo chồng dặn con gái không được nói thân phận thật cho loài người biết chỉ là chuyện của một mình bà.

Đúng là không thể trông mong gì vào lão chồng lười biếng kia được mà.

Lúc Lâm Bình tới, Tô Văn Thư vẫn còn đang ở trong nhà vệ sinh tinh thần để tỉnh táo lại.

Hồ Thừa Nghị tay cầm một hạt dưa bóc vỏ, mà Tô Bối ngồi bên cạnh đang ôm một hạt dưa khác đã được bóc sạch sẽ, từ từ gặm.

Hồ Thừa Nghị bóc vỏ xong bèn đút cho Tô Bối, còn luôn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ xíu của con gái mình. Lâm Bình nhìn xung quanh một chút, không thấy bóng dáng ông chồng nhà mình đâu.

Hồ Thừa Nghị ngẩng đầu lên nhìn về phía người phụ nữ đột nhiên xuất hiện, dáng vẻ người này vô cùng khả ái, đôi mắt to đen láy trong veo như nước mang theo vẻ thông minh, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng. Nếu không phải trên người đang mặc trang phục của người phụ nữ trưởng thành thì Hồ Thừa Nghị nhất định sẽ nghĩ đây là một cô bé học sinh.

Lâm Bình mở miệng: “Xin chào, tôi là mẹ của Bối Bối.”

Hồ Thừa Nghị thả hạt dưa trong tay xuống bàn, thầm nghĩ đây là thay phiên ra trận sao?

Mà Tô Bối lúc này quay đầu lại nhìn về phía mẹ mình, hà, tại sao trên người của người này lại có mùi của mẹ?

Mà cách bàn Hồ Thừa Nghị không xa là một người đàn ông đang nghịch chiếc điện thoại di động trong tay.

Thấy mẹ Tô và Hồ Thừa Nghị ngồi chung một bàn thì ánh mắt sáng lên, nhanh chóng giơ điện thoại chụp một loạt ảnh.

Không hề cảm nhận được Tô Văn Thư đã đi tới sau lưng, dùng sức vỗ vai hất một cái, đôi mắt cười híp lại thành một đường thẳng, nói: “Người anh em, đang rình trộm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

Editor: Yulmi2704

“Ông là ai?” Người đàn ông kia không nhận được nói, phúi phúi bả vai, muốn hất tay Tô Văn Thư ra.

Tô Văn Thư nói: “À, mà đây là cái gì vậy?”

Ông vừa nói vừa chỉ vào màn hình, người đàn ông này đã gửi ảnh vừa chụp được cho một người khác.

Trên màn hình người kia trả lời: “Gửi file gốc đi đồ ngu, nhỏ như vậy thì làm sao mà nhìn được.”

Người đàn ông kia nhìn tin nhắn vừa được gửi đến bèn cắt điện thoại vào túi, đẩy Tô Văn Thư ra, nói: “Đừng có cản đường.”

Tô Văn Thư không nói gì, chỉ cười nhìn hất cúi đầu rào bước rời đi.

Ông giơ chiếc điện thoại di động trong tay lên, mở khóa, đầu ngón tay nhanh chóng hoạt động, thu hồi tin nhắn kia về, sau đó nhanh chóng xóa toàn bộ những bức ảnh kia đi.

Lát sau đặt điện thoại lên bàn, hai tay đút túi như không có chuyện gì xảy ra đi về phía vợ và con gái.

Mẹ Tô đang dạy dỗ Tô Bối. Đầu ngón tay trắng nõn chọc chọc vào giữa trán cô, nói: “Mẹ biến thành người mà con cũng không nhận được ra sao?”

Tô Bối lắc đầu, biết mẹ đang tức giận bèn vội vàng không biết xấu hổ ôm ngón tay bà hôn một cái, sau đó mặt dày làm vẻ nũng nịu.

“Mẹ, con, con rất ít khi nhìn thấy mẹ, mẹ trong hình dáng này.”

Mẹ Tô không biết phải làm sao, chọc chọc trán cô, nói: “Cái con bé ngốc nghếch này, đừng có tùy tiện nói cho loài người biết con là yêu tinh, nếu không sẽ bị bắt đi làm nghiên cứu khoa học đấy.”

Nhưng cũng không thể trách Tô Bối được, bà và chồng cũng có trách nhiệm vì không nói cho con bé sớm hơn.

Thà đau đầu về cô con gái ngốc nghếch này còn hơn là đối phó với người đang ngồi trước mặt.

“Cậu tên gì?”

“Hồ Thừa Nghị, xin chào.”

Mẹ Tô gật đầu, nói tiếp: “Xin chào, tôi thay mặt Tô Bối cảm ơn cậu đã chăm sóc con bé những ngày qua, con bé được chăm sóc rất tốt, cậu rất thích con bé đúng không?”

Hồ Thừa Nghị nghe vậy thì theo bản năng nhìn Tô Bối một cái.

Vật nhỏ lập tức buông ngón tay mẹ ra, xoay người lại nhìn anh. Móng vuốt nhỏ xíu ôm trước ngực, đôi mắt to tròn nhìn về phía anh, giống như nếu anh nói không phải thì vật nhỏ sẽ lập tức khóc to.

“Đúng vậy.” Hồ Thừa Nghị gật đầu.

Mẹ Tô bước tới, nhào người về phía con gái, nắm cái đuôi xù kia kéo ngược về phía mình.

Bà nhìn Hồ Thừa Nghị nháy mắt một cái, nói: “Nếu đã vậy thì tôi muốn cậu giúp Tô Bối giấu kín thân phận. Dù sao bảo bối nhà chúng tôi cũng đáng yêu như vậy, nếu như bị người xấu bắt được thì phải làm sao bây giờ?”

Mẹ Tô đặt Tô Bối trong lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Hồ Thừa Nghị.

Tô Bối đang định nhảy lên bả vai Hồ Thừa Nghị thì lại nghe thấy tiếng mẹ cười từ sau lưng: “Con dám nhảy không?”

Tô Bối vừa mới rướn người lên đã nghe mẹ thấp giọng nhắc nhở thì nào còn dám tiếp tục nữa?

Nhưng cô lại đứng không vững, đảo qua đảo lại ngã thẳng xuống bàn.

Hồ Thừa Nghị vội vàng đưa tay ra đón lấy cô, lúc này vẻ mặt mới hơi giãn ra. Hôm nay chỗ sưng trên đầu vật nhỏ còn chưa khỏi hẳn, nếu đụng một cái nữa thì đảm bảo sẽ khóc luôn.

Tô Văn Thư đi tới, nói với Hồ Thừa Nghị: “Tôi nghĩ chúng ta nên đổi một nơi nào đó thuận tiện hơn để nói chuyện, vừa nãy tôi thấy có người rất chú ý tới cậu.”

Hai vợ chồng ông từ nước E chạy tới đây, không thể nào có chuyện bọn nhà báo truyền thông rảnh rỗi chạy đến chụp lên được. Vậy thì chỉ có một khả năng, mục tiêu của người kia chính là Hồ Thừa Nghị.

Nhìn dáng vẻ người đàn ông này thì có lẽ quá nửa là người làm ăn, ở thành phố L này cũng không tệ, có lẽ cũng có chút danh tiếng.

Nhưng chuyện này không liên quan đến gia đình ông, chẳng qua Tô Bối và Lâm Bình bị kéo vào sẽ không tốt.

Hồ Thừa Nghị nói: “Không cần tìm chỗ khác nói chuyện nữa, không phải hai người nhất định phải mang Tô Bối về sao?”

Tô Văn Thư và Lâm Bình hai mắt nhìn nhau, gật đầu. Bọn họ nhất định phải về để xin ý kiến trưởng bối về việc Tô Bối tự ý tiết lộ thân phận.

“Nếu đã như vậy thì tôi đảm bảo sẽ giữ bí mật chuyện này.” Hồ Thừa Nghị vừa nói vừa nhẹ nhàng đụng một cái vào lưng Tô Bối, đầu ngón tay chạm lướt qua cái nơ con bướm thắt trên đuôi vật nhỏ.

Sau đó hài lòng nhìn vật nhỏ giật mình một cái.

Hồ Thừa Nghị và ba mẹ đạt được ý kiến chung, Tô Bối không thể không làm theo. Vậy là mùa xuân sắp tới cô vẫn lại không có bạn tình rồi.

Nếu trong thời gian đó người đàn ông này bị người khác nhân cơ hội cướp đi mất thì làm thế nào?

Tô Bối bám chặt vào tay Hồ Thừa Nghị, sau đó nói rõ ràng với ba mẹ nguyên nhân muốn ở lại.

Nghe xong, Tô Văn Thư giật mình, vội vàng nhìn về phía vợ: “Vợ à, chuyện này không phải do anh dạy đâu!”

Mẹ Tô không còn mặt mũi nào đối mặt, khẽ sờ cằm, nói: “Em dạy...”

Hai người bạn họ đứng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Tô Văn Thư nhìn Tô Bối, nói: “Bối Bối, vậy phải làm sao thì con mới đồng ý quay về đây?”

Tô Bối đỏ mặt, cả người vắn vẹo nhăn nhó nói: “Con muốn thoát khỏi việc độc thân.”

Ông ghen hòng, ôi, con gái trưởng thành sớm thì phải làm thế nào?

Lâm Bình đã dùng hết kiên nhẫn, đứng lên nói với Hồ Thừa Nghị: “Vô cùng cảm ơn, Tô Bối cũng rất thích cậu nhưng nước E mới là nơi có thể khiến cho Tô Bối vượt qua thời kỳ trưởng thành tốt hơn. Bây giờ con bé rất thích cậu, có lẽ hiện tại đang dựa vào ý thức chủ quan mà không muốn trở về, tôi hy vọng cậu có thể giúp chúng tôi thuyết phục con bé. Tôi nghĩ bây giờ cũng chỉ có cậu mới có thể thuyết phục được nó.”

Hồ Thừa Nghị cúi đầu nhìn về phía Tô Bối, sờ sờ cô, tự lẩm bầm, không muốn trở về sao?

Lâm Bình lại nói tiếp: “Ngày kia chúng tôi sẽ trở về nước E, đến lúc đó sẽ lại liên lạc với Hồ tiên sinh.”

Tô Văn Thư vội vàng nói mấy câu với Tô Bối.

“Bối Bối, sau khi trở về ba sẽ dạy con cách biến thành người, như vậy con mới có thể ở chung một chỗ với Hồ Thừa Nghị.”

Ánh mắt Tô Bối sáng lên.

Có thật không?

Ba Tô và mẹ Tô gật đầu bảo đảm.

Dù thế nào thì cứ đem người về trước rồi nói sau.

Tô Bối nói: “Để con suy nghĩ kỹ một chút...”

Ba Tô xoa đầu con gái, nói: “Được, con đừng tự đặt gánh nặng cho mình quá, thích gì không quan trọng, vui là được rồi, nhưng ba mẹ vẫn hy vọng con có thể trở về, khoảng thời gian qua ba mẹ cũng rất nhớ con... Tôi nay con vẫn có thời gian để trò chuyện với Hồ Thừa Nghị mà.”

Tô Bối mang tâm trạng ủ dột đi theo Hồ Thừa Nghị về biệt thự.

Hồ Thừa Nghị cầm hạt dưa muốn đút cho cô nhưng rõ ràng là vật nhỏ không muốn ăn.

Cô ngồi trên bàn, tay ôm hạt dưa không buông nhưng lại chẳng chịu ăn.

Anh nhìn một lúc, Tô Bối bắt đầu khóc.

Hồ Thừa Nghị tay chân luống cuống tìm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Tô Bối lấp bắp nói: “Anh chỉ có một mình, đừng buồn, hãy vui vẻ lên. Có chuyện gì thì nhất định phải tìm người khác giúp đỡ, chờ tới lúc tôi biến thành người rồi sẽ đẩy xe lăn cho anh, muốn đi đâu thì đi. Hức...”

Vì khóc quá đau lòng nên Tô Bối bị nấc.

“Còn nữa, anh đừng tìm mấy con sóc bay khác, càng không được để bọn họ động vào cái vòng quay kia của tôi...”

Hồ Thừa Nghị một câu cũng không nghe hiểu, nhưng nhìn Tô Bối khổ sở như vậy thì trong lòng có chút vui vẻ. Tâm trạng của anh bây giờ là tốt nhất trong tối nay.

Nhìn đi, tiểu yêu tinh này cũng không nở rời bỏ anh mà.

Động tác lau nước mắt cho cô càng dịu dàng hơn, Tô Bối khóc xong bèn nhảy lên vai Hồ Thừa Nghị, cái miệng nhỏ chu ra hôn một cái lên khóe môi anh.

Sau đó mạnh mẽ nói: “Nếu đã hôn môi rồi thì tôi phải chịu trách nhiệm, đợi sau khi biến được thành người rồi sẽ tới cưới anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.